SANDRA CHASTAIN

O licitație de burlaci

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Indiferent cât de atent număra, Kit nu reuşea să treacă de zece persoane. "Normal, îşi zise, de data asta problema nu este incultura mea în materie de matematică", pe care părinţii nu conteneau să i-o reproşeze. Şi nici nu uitase să numere. Pur şi simplu încăperea era mică şi aglomerată cu fel de fel de fete, care mai de care mai vorbăreaţă şi mai fără stare. Erau douăsprezece din câte ştia Kit. Cel puţin atâtea trebuia să apară. Numai că mişunau peste tot, pe jumătate dezbrăcate, cu trusele de machiaj în mână şi bigudiuri în păr; şi indiferent cât de tare se străduia să le identifice pe fiecare, tot zece vedea.

Astfel că se urcă pe un scaun, duse două degete în gură şi fluieră ascuţit, precum un arbitru profesionist. Instantaneu, zumzăiala încetă.

– Se poate să tăceţi din gură un minut şi să nu vă mai foiţi, ca să vă pot număra?

Tot zece.

Deci, nu se înșelase. Cu doar un sfert de ceas înainte de prezentarea de modă, cu publicul în sală, două dintre modelele ei, amatoare de altfel, o zbughiseră la toaletă. Spera doar să le fie într-adevăr rău și să nu fi căzut într-o depresie din cauza emoțiilor. "Deși…n-ar fi o surpriză, având în vedere cum a decurs restul spectacolului. În două ore se termină, și niciodată n-am să mă mai ocup nici de vreun spectacol de modă, și nici de debutante."

Fetele se uitară una la alta surprinse, după care o blondă slăbuță din colț zise:

– Marliss și Shelby.

– Du-te și caută-le, te rog, Heather. Mai avem doar câteva minute până la defilare.

– Aș vrea s-o fac, chicoti fata. Tatăl lui Shelby a invitat-o la New York pentru sfârșitul acesta de săptămână, și a rugat-o pe Marliss să meargă cu ea. Vor să vadă un spectacol pe Broadway, să se plimbe prin Manhattan…

– Adică au plecat pur și simplu la New York? sări Kit.

– Ba bine că nu. Dumneavoastră n-ați fi plecat dacă ați fi avut ocazia?

"Fără a sta pe gânduri, își zise Kit. Sau oriunde altundeva."

– Bine. Fiecare dintre ele trebuia să poarte câte trei ținute, deci careva dintre voi va trebui să preia costumele lor, și consultă lista. Jackie, tu ești prima. Dacă putem adăuga ceva între ținutele tale…

– Mi-ar plăcea, ieși din mulțime o fată plinuță, brunetă. Dar nu mă încap. Aș târî pe jos, mai ales rochia lui Shelby.

– Bine…Cine e mai aproape de măsura lor? Poate că am să reorganizez lista după care ieșiți, ca să vă dau timp să vă schimbați.

Dar realiză că-i era imposibil. O dată fiindcă prezentatorul le aștepta într-o anumită ordine, apoi fiindcă însăși Kit se străduise să facă o listă clară. Renunțarea la program încurca doar.

– Deci, repetă, cine are măsuri apropiate?

– Păi…mai degrabă dumneavoastră, domnișoară Deevers, zise Jackie într-un final. Shelby are cam aceeași înălțime, iar Marliss e slăbuță și fără piept, ca dumneavoastră.

"Mulțumesc pentru compliment" zise în sinea ei, dar nu era momentul potrivit pentru a fi sarcastică, deși observația fetei era punctuală și neintenționată. Pentru a mia oară, Kit blestemă întreg spectacolul, pe cei care veniseră cu ideea și impulsul ce-o făcuse să accepte. Oricum, la momentul respectiv, i se păruse că tipii care intraseră în biroul firmei Tryad erau disperați de-a dreptul cu ideea lor expirată pentru strângere de fonduri și în căutare de ajutor profesional.

– Scuze, zise Jackie, n-am vrut să sune așa de rău.

– Nu-i nimic, răspunse Kit și inspiră adânc.

Trebuia să intre, fără doar și poate. Dar era prea târziu ca să se dezică de toată treaba, să se retragă. Trebuia să meargă până la capăt.

– Bine…Va trebui să vă aranjați singure pentru prima ieșire, cât timp mă îmbrac.

Căută repede pe program primul costum al Marlissei; chiar ea îl aranjase înainte să apară fetele și să răvășească totul în jurul lor.

"Fetele astea n-au nevoie de un coordonator, ci de un adevărat îmblânzitor de lei."

Își strecură picioarele într-o pereche de pantaloni bufanți din șifon, de culoare violet; deși o acopereau, simțea ca și cum nu purta mai nimic, într-atât de transparent era materialul. Își duse mâna pe coapse. La fel ca mai devreme când cercetase hainele, se întreba ce idiot alesese astfel de materiale pentru niște puștoaice. Dar era prea târziu pentru astfel de întrebări. Întinse mâna după bluzița minusculă asortată, când auzi o voce masculină:

– Cine se ocupă de toate astea?

Kit își trase în grabă materialul peste ea, încercând în același timp să vadă peste umăr cine vorbea atât de gros și de insistent. Poate că unul dintre tații fetelor, nemulțumit de organizare. Și dacă voia să-și retragă fata, atunci ea ar fi….L-ar fi pus să ia locul fetei!

Tăcere.

Kit se întoarse cu fața spre intrare, continuând să-și aranjeze costumul. Apoi zări o figură înaltă, elegantă, în frac, ca pentru o poză. Bărbatul afișa un aer plin de superioritate și expresia lui autoritară aproape o făcu să se dea înapoi. Nu era de mirare că și fetele se liniștiseră dintr-o dată. Kit era cu zece ani mai în vârstă decât ele și mult mai experimentată la bărbați. Și totuși, felul în care tipul o privea îi tăie pe loc răsuflarea. Ceva din ochii lui expresivi și căprui…

Păși în față și-i întinse mâna.

– Sunteți Jarret Webster, presupun. Îmi cer scuze că n-am avut ocazia să vă mulțumesc pentru găzduirea acestui spectacol…

– Să înțeleg că dumneavoastră sunteți șefa?

– Sunt Kit Deevers, de la compania Tryad, și coordonez acest eveniment.

– Dacă nu începeți odată, va trebui să vă simțiți jenată și de altceva nu doar de faptul că nu mi-ați mulțumit. Aveți încă un minut, după care încep să citesc biletelele indiferent dacă aveți sau nu model disponibil, după care se întoarse pe călcâie și dispăru.

"Ăsta a fost cel mai tare exemplar de aroganță masculină pe care l-am văzut vreodată!" Oare nu știa că evenimentele cu amatori o mai dădeau și-n bară câteodată?

– Bine fetelor, de îndată ce auziți muzica…

– Ăăă, domnișoară Deevers?

– Ce e, Jackie?

– Credeam că vreți să știți înainte de a ieși pe podium că v-ați luat bluza invers.

Kit se uită la ea și înjură. La fel ca și pantalonii, materialul bluzei era foarte transparent, iar pe interior avea întăritură, însă pe exterior, nu. Iar în graba ei de a se acoperi repede, nu observase că-l ia pe dos. Abia acum își dădea seama de înțelesul expresiei lui în clipa în care ea îi întinsese mâna. Incredibil; dar nici lui nu-i venise a crede.

***

Spectacolul încheiat, nimeni nu căzuse de pe podium. De fapt, nimeni nu pățise nimic. Se mai întâmplau și miracole…Kit supraviețuise și ea. Mai trebuia să reziste încă vreo jumătate de oră pentru recepție și gata.

Kit purta încă ultimul costum care ar fi trebuit să ajungă pe Shelby – o rochie de mătase neagră – și intră într-un con de umbră din hol, încercând să se facă invizibilă. Marmura stâlpului de la intrare îi mângâia plăcut spatele aproape gol, doar cu niște fâșii de satin. Măcar în privința acestui costum era sigură că și-l pusese corect. Dar abia aștepta să și-l dea jos. Shelby, la doar șaptesprezece ani, era mult mai dotată decât ea, iar unele fete îndesaseră bucăți de hârtie în rochie pentru a le sta mai bine pe piept. Rezultatul, deși apetisant, nu o încurajase deloc.

Musafirii începuseră a ieși rând pe rând, fără a lua în seamă persoana ei. Kit aruncă o ultimă privire împrejur, asigurându-se că fetele ei nu deteriorau costumele, după care încercă s-o ia înspre cabine. Spera să scape doar cu o scurtă intercepție din partea vreunui invitat la traversarea holului. Dar nici nu apucă să facă un pas că auzi o voce feminină din spate, pe un ton strident:

– Nu mi-a venit să cred ochilor! Să apară așa, tam-nesam în spectacolul unor fete. Să defileze mai mult decât oricare dintre ele, parc-ai fi zis că e spectacolul ei – deși nu pentru asta am angajat-o.

Kit își mușcă buzele, amintindu-și că nu era frumos să asculte discuțiile altora, care puteau aduce neplăceri celui ce trăgea cu urechea. "Și oricum, faptul e consumat. Asta e cel mai important."

– Mă întreb de ce ai anagajat-o tocmai pe ea, Colette – ar fi

recunoscut acea voce groasă, arogantă dintr-o mie.

Kit se făcu mică în spatele stâlpului, încercând să privească peste umăr.

– Jarret, dragule, știi bine că n-are niciodată timp să organizeze nimic. Dar cu toții am crezut că vom avea parte de o asistență profesională.

Doar spatele femeii se vedea din locul în care se afla Kit; stâlpul ascundea identitatea acesteia.

– A, uite-o pe micuța mea Heather, strigă Colette. Salută-l pe Jarret, draga mea. Ai fost superbă și te-ai descurcat de minune!

Kit făcu ochii mari. "O, da. Mulțumesc mult, Heather!" Nu doar că fata n-o avertizase despre lipsa celor două modele, dar aproape că intrase pe podium în costumul alteia.

– Presupun că onorariul ei se plătea din ce voiai să strângi pentru adăpost, nu? continuă Jarret pe un ton scăzut.

– Mă tem că rezultatul va fi unul dezamăgitor. Pentru o astfel de cauză nobilă, ar fi fost interesant ca fetele să contribuie cu ceva de valoare.

– Am muncit foarte mult, interveni fata. Și cred că domnișoara Deevers și-a dat toată străduința. Dar… și glasul ei se pierdu căci cei trei se depărtară.

Kir pălise. Deși fata vorbise doar adevărul, avea impresia că făcea aluzie la o posibilă sabotare a spectacolului tocmai din partea ei. Închise ochii, pentru a se calma. Nu mai conta ce credea fiecare, dacă ea era mulțumită de sine. Nu din cauza ei devenise imposibilă o prezentare ca lumea. Și de ce i-ar fi păsat de opinia lui Jarret

Webster, până la urmă? Nu dorea să-l impresioneze. Tipul era doar o picătură într-un ocean de alți oameni implicați în eveniment.

" În plus, își zise ea cu un surâs pe buze, chestia asta ca cineva de teapa lui să se apuce de strângere de fonduri pentru a sprijini campania împotriva violenței domestice e de tot râsul. Doar dacă nu cumva banii sunt folosiți, de fapt, pentru a promova violența..."

Apoi se depărtă spre cabine. "La naiba cu Jarret Webster. Și cu Heather, și cu maică-sa, și cu toți ceilalți..."

Îl zări prea târziu și coliziunea fu inevitabilă. Jarret o prinse de coate, căci Kit era cât pe ce să se prăbușească. Cu o smucitură, o menținu în picioare, iar Kit se simți ca o pană ce plutește în bătaia vântului în brațele lui. După care, revenindu-și în fire, își recăpătă autocontrolul. De unde apăruse acum? Și mai ales, când? Auzise cuvintele ei? Poate că nu, căci mai degrabă bolborosise pentru sine. Expresia chipului său nu trăda nicio reacție. Ochii aceia căprui și inerți nu aduceau nimic nou, având în vedere ce discutase cu cele două musafire. După acestă a doua întâlnire o va considera nu doar ridicolă, ci și imbecilă de-a dreptul...

– Văd că în sfârșit ai reușit să-ți iei rochia pe partea bună, zise el moale.

Ea îl privi, hotărâtă să nu se intimideze. Rochia era într-adevăr o bijuterie și nu arăta deloc rău în ea, dar nu erau necesare observiții de prost gust.

– Nu că ar mai conta acum... adăugă, spre mirarea lui Kit care simți brusc că partea din față a materialului se desprinde și-și duse nervoasă mâna într-acolo.

– La naiba…

Pentru prima oară vedea o notă de amuzament în ochii lui, dar nu-l lăsă să se amuze până la capăt și fugi spre cabine. Nu-i stătea în fire să fugă, dar acum acționase din impuls. Dezbrăcă rochia, iritată, convinsă că dacă ar fi rămas i-ar fi aplicat o palmă de nervoasă ce era. Nu că n-ar fi meritat-o.

***

Luni dimineață, Kit rămăsese în urma programului. Pe când ajunsese la micul dejun în comun, colaboratoarele ei se aflau deja în separeul lor din restaurantul preferat. Susanah Miller își privi ceasul de aur agățat cu un lănțișor la gât și zise:

– A întârziat.

– Am observat și eu, adugă Alison Novak, fără a-și lua privirea din caietul de notițe. Mă întreb dacă a petrecut bine în weekendul ăsta.

– Fără îndoială. Zicea că o să-l întâlnească pe Jarret Webster în carne și oase. Iar dacă a făcut-o, și dacă tipul arată ca în reclame…

– Vrei să spui că se poate să fi petrecut restul weekendului cu el? se minună Alison, neîncrezătoare. Nu cred. Ar fi întârziat și mai mult.

– Aș vrea să nu mă mai vobiți ca și cum n-aș fi prezentă, interveni Kit.

– Bine, zise Susanah. Acum că ai ajuns în sfârșit, povestește. L-ai

întâlnit pe regele lenjeriei intime?

– În carne și oase, și întinse mâna după o cană goală și o umplu cu cafea. Problema e că mai degrabă eu am fost în carne și…cam atât, la momentul respectiv.

– Draga mea, clipi des Susanah, se presupunea că ai să coordonezi un spectacol de modă, nu să te dai în spectacol pentru el. Normal că s-ar putea să avem beneficii pentru firmă. Și pentru tine, bineînțeles. Înseamnă că luna viitoare ai să fii modelul lunii pentru firma lui?

– Glumești? Aproape să se înece cu lichidul fierbinte. Nici măcar n-am față de model.

– Bine gândit, murmură Alison. Se pare că mai nou toate trebuie să se conformeze unei anumite înfățișări. Și nu mă refer aici la nasurile romane perfecte.

Fata scoase de sub masă o revistă și i-o întinse lui Kit.

– M-am gândit că poate vrei s-o iei în birou.

– Nu știam că citești reviste din astea, zise Kit dezgustată.

– Doar cât să mă țin la curent cu piața clienților posibili. Păcat că n-am găsit-o săptămâna trecută, că-i puteai cere un autograf.

Kit trecu direct la pagina indicată printr-un semn. Fotografia înfățișa un modelul lunii, într-o postură similară tuturor paginilor asemănătoare de pe parcursul anului. Campania pentru lenjerie intimă Milady se derula în fiecare lună și promova o femeie tânără, atrăgătoare, de obicei blondă și cu silicoane, neștiută de nimeni. Pentru că nu li se menționa numele, li se zicea "fetele ce prezintă lenjeria". Fiecare astfel de pagini includeau poze format mare în

care modelul stătea într-o postură provocatoare, purtând bineînțeles doar o piesă minusculă de lenjerie. Într-o poză mult mai mică, plasată într-un colț, trona logo-ul firmei și poza lui Jarret Webster.

– Încă o blondă, murmură Kit la adresa fetei din luna aceea.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, dar mi se pare că adesea, dacă nu tot timpul, fetele astea sunt blonde.

– Nu mi-am dat seama că ții evidența, remarcă Susanah.

– Și ce face cu ele după ce termină cu ședința foto?

– Kitty, dragă, ar trebui să-ți fie rușine că-ți lași mintea să delireze în asemenea hal…

Însă Kit nu menționase nimic despre comportamentul lui Jarret, iar Susanah era cea care necesita mai degrabă o spălare de creier. Dacă însă fata ar fi prins momeala, i-ar fi întors-o cum că de fapt Kit nu spusese lucrurilor pe nume, ci doar făcuse o aluzie. Ceea ce era oarecum corect. Practic, oricine văzuse o astfel de fată, speculase într-o mai mică sau mai mare măsură asupra mediului în care Jarret le găsea pe acele dive și asupra timpului pe care îl petrecea cu ele în afara programului….Acesta fiind, probabil, și scopul campaniei, în primul rând, căci nimeni nu-l putea separa pe Jarret de marca de lenjerie lansată.

– Mulțumesc, Ali, zise Kit. O să-mi păstrez afișul pe birou.

La care fata ridică mirată din sprâncene, dar nu mai comentă, căci veni chelnerița cu tava.

– Am comandat ca de obicei, mai ales că avem mult de lucru în

dimineața asta.

– Perfect, și Kit se repezi asupra omletei. Al cui e rândul să țină ședința?

– Al tău, zise Alison. Dar dacă tu și Susanah sunteți mai interesate de persoana lui Jarret decât…

– Frumos îți șade! izbucni cealaltă fată. Tu ai adus revista.

– Dar nu mă așteptam să văd că despicați firul în patru. Mă rog, pe primul loc în agendă este să ajungem la zi cu proiectele curente. Susanah, cum merge cu strângerea de fonduri pentru Muzeul de Artă?

– Foarte bine, aș zice. Expoziția Cartwright se deschide luna viitoare. Avem aici nu doar cel mai mare muzeu care a supraviețuit, dar și vânzări mai mari de bilete decât s-a preconizat.

– Deci am estimat greșit? se încruntă Alison.

– Normal că nu, ne-am descurcat de minune. Nu mai fi arțăgoasă!

– Bine, bine. Dar data viitoare să fii mai perspicace. Nu e nevoie să fim modeste când propunem o ofertă.

– Dar nici prea pline de noi, adăugă Kit; așa cum ne-am dus la spectacolul de modă.

– Ăsta e al doilea punct pe ordinea de zi. Cum a mers? În afară de episodul cu Jarret…

– S-a terminat, se grăbi Kit, ignorând ultima remarcă a colegei. Și crede-mă, e cel mai bun lucru despre tot evenimentul.

Se înșela, însă. Nu se terminase. Dar, din fericire, află asta abia după trei zile.

***

Relaxată pe scaunul ei pliabil din birou, studiind cu atenție modelul tavanului, Kit medita la o nouă campanie pentru promovarea unei linii telefonice pentru copiii abuzați, când o auzi pe Susanah din cealaltă parte a biroului:

– Scuze, nu credeam că lucrezi, și se retrase observând poziția lui Kit.

– Nu reușesc nimic. Așa că intră. Măcar stai pe capul meu dacă nu pot lucra.

– Doar de-asta sunt colegii, nu? Unul se gândește la ce nu pot gândi ceilalți. Și mai e, desigur, faptul că ne putem sărbători reciproc.

Dintr-o dată interesată de subiect, Kit o privi mai atent pe colega ei.

– Să nu-mi spui că în sfârșit Pierce și-a făcut curaj și te-a cerut în căsătorie?

– De ce nu? Deși, n-a făcut-o… și-și trase un scaun în fața lui Kit. E ceva și mai frumos.

– Decât Pierce? Credeam…Scuze, Sue, se întristă Kit văzându-și colega abătută. Ce s-a întâmplat?

– A descoperit o colecție privată extraordinară, își reveni fata. O serie întreagă de picturi valoroase, obiecte din lut și câteva materiale

textile. Iar proprietarul a acceptat în principiu să le doneze muzeului lui Pierce. Gândește-te ce-o să ne distrăm când va veni vremea să-i facem publicitate!

– Super, cel puțin e mai interesant decât o linie telefonică pentru copiii abuzați. Pot să vă fiu de folos?

– Normal. Am nevoie și de tine și de Alison și de toate cunoștințele voastre în domeniu. Nu e vorba doar de extinderea muzeului, dar totul se poate transforma într-o campanie benefică pentru Tryad, și fata începu să facă piruete prin încăpere.

– Ai grijă…Rotește-te așa până pe hol, și o să ajungi direct pe masa de recepții a Ritei.

Susanah începu să râdă și se reașeză.

– Cine-ar fi crezut acum cinci ani, când noi trei am terminat prostia aia de specializare, că vom ajunge aici?

– Eu una sigur nu.

Niciodată nu mi-am închipuit că o să ajung în domeniul de relații cu publicul.

Da, cu adevărat curios, acum că-și aducea aminte. Și nu-și închipuia un alt stil de viață sau o slujbă fără Alison și Susanah, sau fără biroul ei cu vedere directă spre parcul Lincoln. Munca ei era exact una care-i solicita abilitățile creative.

– Tot efortul depus până acum începe să-și arate rezultatele în stil mare.

Chiar în acel moment țârâi telefonul.

– Ciudat.

Am rugat-o pe Rita să nu mă deranjeze cel puțin două ore cât,

preconizam să lucrez la campania asta.

– E vina mea, zise Susanah timid. Cred că mi-a auzit glasul și-o fi crezut că ai terminat.

– Nicio grijă. Niciuna dintre voi nu întrerupeți nimic important. Aveam în cap doar imaginea unor iepuri țopăind în jurul unui aparat de telefon; cred că ideile bune au să-mi vină pe la două noaptea. Da, Rita?

– A venit cineva să vă vadă, domnișoară Deevers, anunță femeia cu o voce mai stridentă ca de obicei.

"Domnișoară..." – de obicei Rita nu era formală. Kit își aruncă repede ochii pe calendarul de birou, dar în dreptul datei nu văzu nimic marcat.

– N-am programată nicio întâlnire, Rita.

– Știu, zise cealaltă, oarecum abținându-se să continue. Dacă și Rita, cu douăzeci de ani experiență ca secretară de director...

– Cobor imediat.

Biroul lui Kit era plasat cât mai departe de scări, la al doilea etaj. Trecu de biroul gol al lui Susanah, după care, în capul scărilor, se opri o clipă pentru a inspira adânc și pentru a admira lumina răsfrângându-se prin vitraliul de la primul etaj. Apoi traversă holul mic spre fostul salonaș de la primul etaj – pe vremea când clădirea respectivă fusese o reședință privată – transformat acum în biroul Ritei și recepție.

Văzând-o pe Kit, secretara oftă ușurată, nu fără a-și pierde îngrijorarea din priviri. Ochii ei se mutară tăcuți spre colțul camerei, iar Kit o urmări.

Bărbatul stătea cu spatele, studiind un afiș de pe perete. Nu le auzise. Însă nu era nevoie să se întoarcă pentru a fi identificat. Mai bine spus, Kit nici măcar n-ar fi vrut să dea ochii cu el. Din clipa în care pășise în cameră simțise o forță de caracter extraordinară tronând deasupra lor, asociată doar cu persoana lui Jarret Webster.

Simțindu-și gâtul uscat, Kit încercă să tușească ușor cât mai discret posibil.

Dar el o auzi numaidecât și se întoarse spre ele, cu mișcări elegante. Din principiu, Kit nu-l invită în biroul ei și nici în camera de conferințe de alături. Rămase doar cu mâna sprijinită de un scaun și-i vorbi rece:

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Webster?

– Ah, mă tem că e invers.

– Nu înțeleg.

– Am venit să vă dau ceva, domnișoară Deevers.

Să-și fi lăsat ceva în cabine? Nu remarcase să-i lipsească ceva, în afară de decor. Sau…Doar nu venise să-i spună că se înșelase în privința aprecierilor despre spectacol sau să-și ceară scuze pentru abordare!

– Săptămâna trecută v-ați confruntat cu o provocare. Și v-ați descurcat lamentabil.

"Știam că nu poate veni cu o atitudine mai înțelegătoare."

– Nu cred că ați înțeles presiunea sub care s-a lucrat…

– N-am nevoie de scuze, dar am să vă dau o a doua șansă, domnișoară Deevers.

– Ce drăguț, zise ea sarcastic. Dar ce vă face să credeți că aș fi

disponibilă…

– Sunt sigur că nu sunteți. Dar totuși, vă pun în fața faptului împlinit. Încă o provocare, adăugă după o pauză. Ca să vă luați revanșa.

Capitolul 2

Fie ea nu mai era în toate mințile, fie el începuse a o lua razna – și lui Kit îi era clar în ce parte înclina balanța. Rita îi asculta cu mare atenție, stânjenită de situație. Doar poziția ei, aplecată peste birou ca să surprindă fiecare vorbă, ar fi trebuit s-o avertizeze pe Kit despre riscurile pe care și le asuma. Rita era o secretară perfectă, discretă și totuși implicată în fiecare amănunt legat de meseria ei. Până în clipa de față.

– Vreți să trecem în sala de conferințe ca să dicutăm această problemă, domnule Webster? și-l îndrumă spre camera protejată de o arcadă, altădată cameră de zi.

El se opri în prag, lăsând-o pe ea prima. Cercetă vizibil surprins ușile cu lucrături fine, aurite, care despărțeau biroul Ritei de sala de conferințe.

– Să le închid eu?

Kit puse degetele în două găurele din fiecare ușă și le trase, iar

acestea se închiseră cu un zgomot aproape imperceptibil.

– Mulțumesc, mă descurc, după care se întoarse și-i surprinse privirea cercetând-o admirativ. Nu sunt una din fetițele neajutorate de care sunteți înconjurat, domnule Webster, zise ea involuntar.

– Așa este… răspunse el după o lungă tăcere.

Kit ar fi vrut s-o ia drept un compliment. Dar, dacă tipul încerca s-o flateze, s-ar fi aprins și mai tare, așa că preferă să ignore remarca.

– Ba chiar, continuă el, aș zice că sunteți o femeie surprinzătoare în cea mai mare parte. Sâmbătă a fost bluza aia nenorocită, apoi dublura rochiei, iar astăzi…

Kit se arătă total dezinteresată de opinia lui despre garderoba ei. Întotdeauna îi plăcuse bluzița crem purtată în acea zi, cu modelul ei simplu, dar acum se simțea ca într-o pungă de plastic, la fel de transparentă.

– Nu cred că v-ați lăsat impresionat de incident.

– O, adesea văd dubluri folosite într-un anumit scop.

– Știu că femeile folosesc adesea tot felul de metode pentru a arăta bine, constând în mai mult decât niște simple dubluri. Dar sunt sigură că sunteți un expert în ce privește femeile pe jumătate dezbrăcate.

– Corect, încuviință bărbatul. Și trebuie să menționez că primul lucru pe care l-am remarcat la dumneavoastră au fost…

Kit tuși, încercând să acopere cuvintele cu un zgomot, dar se înecă. Ochii i se umeziră și simți cum se aprinde.

– Umerii, termină Jarret. Ce s-a întâmplat, domnișoară; ce credeați că voi spune?

Kit încetă a mai tuși, dar tot mai simțea un tremur în gât.

– Astăzi arătați, bineînțeles, deosebit de profesional.

– Mulțumesc…cred. Acum, sper că putem trece la afaceri, domnule Webster…Am alte proiecte care mă așteaptă.

– Mă uimiți pe zi ce trece, și mută un fotoliu de piele din sală, oferindu-i-l.

– Drăguț din partea dumneavoastră, refuză Kit. Deci, ce-mi ofereați?

– O șansă de a vă lua revanșa.

– Oricum, compania Tryad este destul de aglomerată în această perioadă, și mă tem că nu ne putem implica în alte campanii caritabile. Poate dacă încercați la anul.

"Nu că ar fi vreo diferență. Dar cel puțin o să găsesc o scuză plauzibilă ca să n-am timp. Nici atunci."

– Mi se pare că n-ați înțeles, domnișoară Deevers. Nu e o chestiune opțională.

– Decât nimic…

– Cât cinism.

– Poate, dar sinceră să fiu, mă surprinde că s-au strâns așa de puțini bani.

– Adică, dacă ați fi știut, ați fi cerut un onorariu mai mare ca să eliminăm surplusul de bani?

– Adică, domnule Webster, întreaga afacere n-a fost gestionată ca lumea.

– Deci recunoașteți.

– Este o realitate, dar nu e din vina mea. Am făcut tot ce mi se

cerea în contract…

– Dumneavoastră ați coordonat totul.

– Nu pe de-a-ntregul și nu de la început. Până să mă implic…

Dar de ce să-i explice? Doar n-avea s-o creadă, și nici n-ar fi pus cuvântul ei deasupra doleanțelor lui Heather sau ale Coletteei, iar vorbele lui Kit ar fi sunat ca o scuză lamentabilă.

– Oricum, dumneavoastră ați fost responsabilă cu organizarea.

– Da…

– Organizare care a lăsat de dorit la capitolul program, sincronizare și ritm alert.

– Dacă aveți de gând să-l comparați cu un spectacol profesionist…

– Nu o fac. Știu foarte bine că a fost o chestiune de amatorism, cu modele care n-au defilat niciodată. Dar putea să iasă mult mai bine.

Kit ar fi vrut să se plângă despre naivitatea fetelor, care habar n-aveau cu ce se confruntă.

– În plus, o mare parte din strângerea de fonduri s-a concentrat nu atât pe vânzarea de bilete, ci pe recepția de după. Se spera ca după un spectacol remarcabil, lumea va dona liniștită pentru tratație. Dar după acel fiasco, mai bine de jumătate din invitați au plecat, și deci n-au contribuit…

– Îmi asum o parte din responsabilitate, zise ea serioasă.

– Ce înduioșător.

– Am judecat greșit. În loc să ies eu pe podium la numerele a două dintre fetele lipsă, trebuia pur și simplu să scot capul pe

cortină și să anunț publicul că fetele lipseau și că din lipsă de responsabilitate nu și-au găsit înlocuitor. Ar fi fost mai bine așa? Presupun că nu. Îmi pare rău că afurisitul ăsta de spectacol n-a strâns zeci de milioane de dolari. Dar nu știu la ce vă așteptați din partea mea.

– De-aia apare a doua șansă.

– Numai puțin. V-am spus că..

– Vă temeți că nu veți face față, domnișoară Deevers? se auzi glasul lui deosebit de dulceag.

– Deloc. Și legată la mâini aș face o treabă mai bună decât un înterg grup de amatoare altruiste. Într-o lună, aș putea strânge cel puțin zece mii de dolari. Compania noastră își poate aloca doar o anumită perioadă de timp pentru proiectele campaniilor non-profit, și deja suntem plini până la refuz. Mă tem că nu pot face nimic în această privință. Vă mulțumesc, oricum că ați trecut pe-aici…

După felul în care o urmărea, se vedea că musafirul înțelege modul ei de a-l da afară. Dar posibil ca rar să se fi confruntat cu o asemenea tratație de pe baricade opuse. Nu se clinti din loc, totuși. Kit trecu spre uși, dar Jarret nu făcu nicio mișcare, de parcă ar fi prins rădăcini acolo. Iar cuvintele lui răsunară precum ale unui titan:

– Plătesc pentru timpul și deranjul dumneavoastră.

– Ce? se întoarse Kit, cu o mână pe clanță.

– Am zis că mă ocup eu de cheltuieli, nu doar pentru costurile pe care le percepeți, ci și pentru fiecare eveniment pe care-l creați.

– De ce?

– Provocarea mea e să-mi demonstrați că puteți strânge îndeajuns și chiar peste, să-mi demonstrați că nu sunteți incompetenți.

– De ce nu oferiți pur și simplu banii în scop caritabil?

– Adică, nu vă încumetați?

– Nu e vorba de asta. Dar nu înțeleg de ce…

– Pentru că o să luați banii mei și-o să-i înmulțiți. În loc să dau, să zicem, două mii de dolari în mână, o să-i investesc cu dumneavoastră, și-o să-i transformăm în…Cât ziceați? Zece mii cel puțin? Într-o lună, da?

– Am zis, dar…

– Vă retrageți cuvintele? Mă dezamăgiți, domnișoară Deevers. E pentru o cauză așa de nobilă. Și, dacă acceptați această provocare…

Kit ar fi vrut să-l ignore, dar întrebarea plana în aer amenințând s-o sufoce dacă n-o rostește.

– Dar dacă n-o duceți la capăt, sau nici măcar nu încercați, am să descurajez pe oricine să mai colaboreze cu Tryad.

– Nu e corect!

– Dacă nu aveți încredere în capacitățile dumneavoastră, de ce să ne mai agităm? Cred că e spre binele societății ca posibilii clienți să afle cu cine au de-a face.

– Nu la asta mă refeream. Nu vreau să învinovățesc întreaga companie pentru o greșeală de-a mea.

– Parcă spuneați că n-a fost vina dumneavoastră.

– N-a fost, dar măcar m-am implicat. Spre deosebire de

partenerii mei. N-am avut practic cum să colaborez cu ei.

– Sunteți parte din această firmă, deci orice întreprindeți, reflectă imaginea ei.

– Da, dar... și nu mai găsi argumente să continue.

– Da sau ba, și se ridică, deplasându-se cu aceeași grație spre ușă. Vă las cartea mea de vizită la recepție.

Mâneca puloverului său atinse brațul gol al lui Kit, și ea se simți ca electrocutată.

– Stați!

El se întoarse încet spre ea. Se afla la mai puțin de un metru și totuși tânăra trebui să-și ridice mult privirea pentru a-l fixa. El avea ochi căprui brăzdați de o notă aurie, și o tentă de bronz pe întreg chipul. Probabil de la zilele petrecute pe vas cu actuala fată care prezenta lenjeria lunii.

– Problema dumneavoastră este cu persoana mea, nu cu firma. Așa că vă propun un târg.

– Nu sunteți tocmai într-o poziție favorabilă, nu credeți?

– Am să pun la cale o campanie pentru dumneavoastră, și mă voi strădui să strâng cel puțin zece mii de dolari.

– Îmi sună cunoscut...Ca și cum aș fi spus-o cu gura mea.

– Dar o s-o fac în timpul meu liber. Nu e nevoie să mă plătiți, dar să-mi promiteți că n-o să amestecați numele companiei în afacerea asta.

– Adică, vreți să vă promit că dacă dați greș...

– N-o să dau greș!

– În acest caz, încheie el calm, nu aveți de ce să vă temeți, nici

dumneavoastră și nici firma. Batem palma, domnișoară Deevers?

Kit nu-l conduse până la ieșire așa cum se proceda cu fiecare client. Poate și din cauză că nu mai era sigură pe picioarele ei. Auzi ușa de la intrare închizându-se și se trânti, ușurată, într-un fotoliu. Cum de reușise să întoarcă toată situația împotriva ei? Îi făcuse o propunere rezonabilă, pe care el o respinsese fără drept de apel. Îi venea să se dea cu capul de pereți.

– E superb, intră Susanah valvârtej, la puțin timp după aceea.

– Presupun că și tu ai pândit în hol, ca să-l prinzi.

– Normal că nu. Eu verificam munca Ritei.

– Pun pariu că nu i-a displăcut să te aibă în coasta ei.

– N-am stat în spate, ci pe masa ei, de unde aveam o vedere mai bună asupra sălii de conferințe. Kit, să știi că arată de două ori mai bine decât în reviste. Nu mă mir că...te simți bine?

– Perfect.

– Mă bucur, fiindcă arăți cam bulversată. Lasă-mă să văd dacă ghicesc – a fost așa de impresionat de spectacol că vrea ca Tryad să se ocupe de campania publicitară pentru firma lui?

– N-are nimic a face cu Tryad. "Și e de datoria mea să le spun asta. Am o lună ca să strâng zece mii de dolari sau..."

Ba nu – nu avea o lună, ci doar timpul ei liber, adică ce-i rămânea după o zi normală de lucru. Singura reușită cu noua propunere era că o îndreptase spre ea, din nefericire. Se amăgea singură. Dacă și-ar fi ținut gura, măcar o plătea și avea la dispoziție treizeci de zile în cap. Poate faptul că nu-i acceptase banii reducea suma ce trebuia strânsă. Și poate, dacă se străduia, îl putea convinge

de abilitățile ei.

– Vrei să spui, sări Susanah, că te-a invitat la o cină?

– Vă aud din birou, apăru și Alison. Ce naiba se întâmplă? Dacă tot e vorba de o petrecere, de ce nu m-ați chemat și pe mine?

– Pentru că abia s-a întâmplat totul. Jarret Webster a picat ca din senin aici și…

– Nu m-a invitat la o cină, o întrerupse Kit. E ceva personal, și nu vreau să…

– Crezi că are ceva de ascuns?

– Fără îndoială. Trebuie s-o descoasem. Dacă nu e legat de firmă, înseamnă că e ceva personal și…

– Încetați! Amândouă, și o luă îmbufnată pe scări, lăsând în urmă două fețe nedumerite.

– Kit e cam arțăgoasă astăzi, zise Susanah, nu crezi? Mă întreb dacă nu e cumva îndrăgostită?

***

După douăzeci și patru de ore trecute cu viteza melcului, Kit nu auzise nimic despre Jarret și începea să-i încolțească ideea că cineva, cumva, cândva, îi deschisese ochii cu privire la rotița lipsă din întreg spectacolul. De-ar fi aflat că nu ea se făcea responsabilă pentru nereușită… dar cine să recunoască toate acestea? Și chiar dacă se afla adevărul, Kit n-ar fi fost cu totul scutită de

responsabilitate. Așa că prefera să se concentreze pe proiectele curente, pe care nu le putea neglija, de altfel. Acum, datorită limbuției sale, se procopsise cu zece mii de dolari în trei săptămâni...

Dar Kit cunoștea toate sforile ce se cereau a fi trase. Și într-un oraș mare ca Chicago, nu era prea greu și nici nu reprezenta o sumă exorbitantă. Doar că era mai dificil să strângi bani pentru ceva incert precum o campanie împotriva violenței domestice, decât pentru o cauză concretă – acoperișul unei femei sărace, de pildă. De ce nu-i spusese mai clar?

"Pentru că m-ar fi ajutat, normal..."

Deci, de unde să înceapă?

Știa că Susanah ar fi venit cu ideea susținerii muzeului, care însă avea o listă întreagă de susținători. În plus, cu doar câteva luni în urmă, Alison contactase toate fundațiile din Chicago și în câteva ore reușise să strângă bani pentru o producție video despre beneficiile traiului și muncii în Orașul Vânturilor.

Și Kit avea propriile-i cunoștințe, dar nu putea apela la ele din senin. Foarte probabil ca Jarret să nu se mulțumească doar cu niște cecuri cu sume consistente pe ele. Ar fi zis că e prea ușor. Bani se puteau dona și fără intervenția ei. Și deci Tryad tot nu scăpa de amenințările lui, dacă nu vedea cu ochii lui. Dacă și un om influent precum Jarret ridica din sprânceană la auzul numelui de Tryad...

– Să fim serioși, își zise Kit. Nu e nevoie să ne vorbească de rău, ci doar să se arate susceptibil, ezitant, cinic, iar clienții noștri o vor apuca pe alte căi.

Kit realiză că nu urmărea, de fapt, să scoată acei bani, ci să-l impresioneze pe Jarret; căci, dacă nu-l înfrunta, pierdea o bătălie, indiferent câți bani erau la mijloc. "Vestea bună e că nu trebuie să-l impresionez pe plan personal." De altfel, după felul în care se desfășurase prima lor întâlnire, nici nu se mai punea problema.

Își luă caietul de notițe și un creion și scrise mare pe o pagină goală : "Cum să-l mulțumești pe Jarret Webster". După care rămase pe gânduri, lovindu-se ritmic cu creionul peste obraz. Bani obținuți prin metode originale – de-asta avea nevoie ca să scoată fumurile din capul arogantului Webster. Dacă reușea să obțină zece mii de dolari de la oameni de rând care n-ar fi donat în orice împrejurare…Trasă niște linii paralele.

Avea nevoie de un eveniment care să ceară promovare masivă; o lună, nu era foarte mult. Ceva cu priză la public, ceva de divertisment care să nu pună mari probleme posibililor donatori…Adică exact ceea ce se încercase prin acea prezentare de modă. Dar nu va face aceeași greșeală de două ori. Existau o mulțime de activități pentru care lumea ar dat bani. Poate un bal ca la carte – deși posibil să fi fost alte zeci de astfel de evenimente planificate în următoarea lună. Un banchet. Un concert rock sau unul simfonic.

Simți că-i crește tensiunea fiindcă niciuna din aceste propuneri n-o încânta, și niciuna nu necesita promovarea de care avea nevoie. Soneria telefonului o trezi la realitate.

– Kit, linia trei.

Oarecum ușurată, împinse caietul la o parte, dar imediat ce

ridică receptorul își dădu seama de identitatea interlocutorului. O furnicară degetele și imediat ce-l salută o invadă o senzație de căldură sufocantă. Să fi deținut puteri paranormale încât să trimită șocuri electrice prin liniile telefonice?

– Când ai timp liber? trecu el direct la subiect.

"Nu am, ar fi zis. O să rămân pe veci în birou, lucrând ca o sclavă toată viața mea."

– Termin într-o jumătate de oră.

Apoi auzi doar tonul, înainte să aibă timp să mai spună ceva.

Tipul era nu doar arogant, ci și înfumurat până la Dumnezeu!

Un lucru cert – nu sesizase în glasul lui nici regret, nici tendința de a face vreo concesie. Deci, de ce să mai rămână la birou? Din moment ce nu-i făcuse nicio propunere, nici măcar n-o întrebase dacă poate să vină…

Apoi, dintr-o dată, strânse toate hârtiile de pe birou, își luă haina din cuier și-și înfășură un fular în jurul gâtului. Coborî scările pe-ndelete, ca să nu dea impresia că se grăbește. Cu puțin noroc, putea trece de colțul străzii înainte ca el să apară, ba chiar să intre în casă într-o jumătate de oră.

Măcar dacă Jarret ar fi avut decența să aștepte în parcare. Putea foarte bine să intre, să stârnească din nou curiozitatea lui Susanah. Kit încetini pașii imediat ce ajunse pe trotuar. În fața imobilului, rezemat de un Porche negru elegant, stătea Jarret Webster

– Ai zis o jumătate de oră, remarcă el făcând-o să roșească. Ce bine că am sunat din mașină. Te furișezi, domnișoară Deevers. S-ar zice că nu vrei să-mi vorbești.

– Dacă ați fi așteptat mai mult la telefon, v-aș fi spus că am alte planuri pentru mai târziu.

– Ce bine că n-am așteptat. Oricum, nu ne ia toată seara. Sau credeați că vă invit la o cină?

– Pentru Dumnezeu...

– Bine. Mă bucur că am clarificat și problema asta. Am venit să văd cum progresați.

– Ce vă face să credeți că aș vrea să dau detalii?

– Vedeți? Discuția noastră nu durează. Înseamnă că nu aveți să-mi spuneți nimic.

– Nu, înseamnă că n-am de gând să vă dezvălui detalii legate de munca mea.

Ceea ce era adevărat, deși nu foarte punctual – însemna că planificase totul, mai puțin detaliile.

– Din moment ce n-am mai auzit de dumneavoastră de câteva zile, am crezut că poate v-ați răzgândit cu proiectul.

– Am o afacere și un termen pentru colecția de anul viitor. Și nu mă aștept ca dumneavoastră – un geniu al relațiilor cu publicul – să...

Ironia tonului era atât de perceptibilă, încât se observa cu ochiul liber.

– Să vin cu un plan negândit? Ar fi trebuit să știți că eu nu decid ceva pentru ca după aceea să mă retrag.

– Alții ar numi această atitudine drept una rigidă.

– Depinde de ce parte vă aflați, zâmbi el. Mă rog, voiam să aflu ce plănuiți, înainte de a avansa prea mult.

– Ca să știți dacă vreți sau nu ca numele dumneavoastră să fie asociat ideii mele? Bine gândit.

Fără să vrea, Kit trase cu ochiul la una din ferestrele din clădirea firmei, și observă o perdea mișcându-se. Făcu din mână în acea direcție.

– Prietene?

– Nu chiar. Nu ne-am întâlnit, dar știm că ne urmărește întotdeauna.

Gestul doamnei Holcomb de a privi pe geam o anunța că în curând aveau să plece și celelalte două fete. Și ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie văzută întreținându-se cu Jarret pe trotuar.

– Nu că mă așteptam să mă faceți de râs, adăugă el. Dar nu voiam să vă las să lucrați un weekend întreg la ceva ce nu mi-ar conveni.

– Un weekend? se trezi Kit.

Cum de uitase că era vineri? Nu numai că Susanah și Alison aveau să plece în curând, dar trebuia să se și întâlnească la localul lor de vineri seara, unde mâncau și treceau în revistă toate evenimentele săptămânii.

– Uitați ce…V-am spus că am planuri. Ne putem întâlni mâine?

– Sunt ocupat.

Oare să fie ocupat cu următorul pictorial pentru fata de la lenjerie – o poză cu lenjerie neagră în care stă agățată de gâtul lui Jarret Webster?

– Bineînțeles că planurile dumneavoastră sunt mai importante decât ale mele, bâigui ea. Bine, să zicem că am puțin timp la dispoziție. Vreți o cafea? După colț este un restaurant foarte drăguț.

– Dintr-o dată v-a venit cheful de vorbă, se miră el ironic și i se alătură.

Trecură prin dreptul localului cu pricina, de unde se răspândea un miros îmbietor de mâncare. Un exemplu grăitor de succes în relațiile cu publicul și un mijloc foarte original de a-ți face publicitate – așa-l catalogase Alison.

Kit își ținu repirația, simțind că Jarret adulmecă pofticios, temându-se ca nu cumva să-i ceară să intre. Ajunseră în cele din urmă în restaurant, și Kit alese cea mai retrasă masă, așezându-se cu fața spre ușă.

– Două cafele, ceru ea. Sau poate vreți altceva?

– E cinstea dumneavoastră…

– Sunt nedumerită încă, zise ea, amestecând în ceașcă la scurt timp după aceea. De ce faceți asta? Nu-mi închipui ce v-a înverșunat împotriva firmei Tryad.

– Nu sunt înverșunat pe ceva anume, dar mi se pare corect să plătim cu aceeași monedă.

– Bun, tocmai de aceea n-am cerut niciun onorariu de la organizatori, ci doar banii pentru cheltuielile de rutină.

– Deci, spuneți-mi la ce v-ați gândit? Nu vreau detalii, doar un punct de reper, ca să știu când să-mi fac loc în agendă.

– N-aș vrea să vă fac probleme. Dar cine a zis că e necesară o dată anume? Poate am să trimit niște scrisori anonime…

Și brusc, îi surâse ideea.

– Știți modelul "Trimite o sută de dolari numelui din capul listei, apoi fă zece copii și dă-le prietenilor tăi. După zece zile vei…"

– Mda, sună tentant…

– Nu? se prefăcu ea.

– De ce ar trimite oamenii bani la o asemenea prostie?

– Nu aveți pic de imaginație, zâmbi ea. Îi ameninț că vor fi bătuți de cine– știe– ce delincvent. Să vedem dacă măcar doisprezece ar trimite mai departe.

Și începu să facă niște calcule pe un șervețel, dar se lăsă păgubașă.

– N-or să trimită. Dacă scoateți jumătate din sumă, sunteți norocoasă.

– Da? Și tot pun pariu că într-o lună strâng cei zece mii.

– Să zicem că cincizeci la sută dintre cei care primesc astfel de scrisori răspund provocării – în trei generații, căci doar atâtea veți prinde – o să strângeți cam opt mii.

– Ați calculat în minte? îl admiră Kit. Bine, vă cred pe cuvânt. Opt mii, cu cheltuieli doar pe timbre. E ceva profit. Și dacă mai încercăm încă o dată…

– Se vede treaba că vă puneți speranțe mari în serviciile poștale; că scrisorile vor ajunge la destinație.

– Aici ar fi o problemă.

– Plus aceea că astfel de scrisori sunt ilegale.

– Me temeam că o să spuneți asta. Și totuși, ar fi fost un punct de plecare.

– Bine, acum că ideea cu scrisorile pică, ce aveți de gând?

– Sunteți la fel de activ și în agenția dumneavoastră? Vă mărturisesc că mă îndoiesc că le ascultați indicațiile pentru fiecare

poză pe care o faceți. De exemplu, cea în care vă făceați că sunteți în safari...

– A fost un tigru adevărat, chiar dacă pozele s-au tras cu diferite camere. Deci, sunteți fan al spoturilor mele publicitare?

"Hopa, o gafă." își zise tânăra.

– Deloc, doar că nu prea le pot evita. Ar trebui să renunț de tot la citit.

Bărbatul își goli ceașca, apoi o puse pe masă cu un gest ferm.

– Haideți să trecem la treabă, domnișoară Deevers. E clar că nu aveți nicio idee despre campania de strângere de fonduri. De ce nu recunoașteți?

– De ce-aș face-o?

– Ca să anulăm totul înainte să vă faceți de rușine.

– Păreți atât de sigur că eu am să fiu cea care se face de râs, se ridică brusc.

– N-am spus asta.

– Nu, dar asta credeți. Mă tem că vă intrigă posibilitatea ca eu să câștig și dumneavoastră s-o dați în bară.

– Puțin probabil.

– Anulăm totul dacă promiteți că nu suflați o vorbă despre Tryad.

– Nu dumneavoastră veniți cu termenii, domnișoară.

– Nu? Atunci, nu negociem nimic. Nu fac remarce gratuite, și nu vă dau ocazia să-mi înjosiți firma. O s-o scot la capăt, domnule arogant Webster, și la final nu doar că nu veți avea ce să ne mai reproșați, dar o să și veniți cu referințe din cele mai bune.

– Așa să fie, și vă promit toate referințele din lume. Bineînțeles că între timp tot mai vreau să aud cum merg planurile.

"Și eu…Trebuie doar să încep de undeva."

Capitolul 3

Kit o găsi pe Alison în Flanagan, la o măsuță din fundul localului; deasupra ei, o reclamă la o marcă de bere trimitea o lumină difuză, dar care touși îi servea fetei pentru a citi ultimul număr al unei publicații de profil. Alături, o sticlă de Cola dietetică pe jumătate goală, semn că stătea acolo de ceva timp. Din acea poziție retrasă, era exclus s-o fi văzut pe Kit cu Jarret.

"De una am scăpat" gândi aceasta din urmă și-și trase un scaun, făcând semn ospătarului.

– Unde e Susanah?

– Nu știu, răspunse Alison, punând un semn unde rămăsese. Avea o întâlnire cu un client în după-amiaza asta, și până să plec eu nu ajunsese.

– Dacă e Pierce, s-ar putea să nici nu vină.

I se aduse lui Kit un pahar de vin din care începu a sorbi cu poftă.

– Doar nu crezi că e ceva serios cu el, nu?

– De ce nu? L-am întâlnit doar de vreo două ori, dar mi s-a părut foarte simpatic și atrăgător.

– Nu e genul ei. Degeaba mă privești așa, Kit, dar sub masca vitalității, Sue e o persoană foarte liniștită. Și mi-e teamă că Pierce o privește pe Sue exact așa cum te privește pe tine Jarret Webster…

– A, dacă pui problema așa… și Kit era aproape să se înece cu vin. Ali, dacă ar fi să strângi o sumă mare de bani pentru o cauză nobilă într-o perioadă scurtă de timp, ce-ai face?

– E o întrebare de baraj sau n-am fost eu atentă la ședința generală de luni?

– Mi-a venit pe parcurs. Un fel de competiție – măcar atâta era adevărat.

Alison căzu pe gânduri, dar înainte să poată răspunde apăru Susanah și, parcă plutind, se așeză lângă Kit.

– Ia ghiciți ce-am văzut parcat în fața imobilului nostru? Cel mai superb model de Porche cu un ursuleț pe plăcuțele de înmatriculare. Dacă le punem cap la cap…

– Credeam că asta e specialitatea lui Kit, comentă Alison.

– Poate că mașina e a unui colecționar… zise Kit.

– Atunci, ce făcea Jarret Webster lângă ea?

– S-o fi plimbând…

– Chiar nu știi? și vocea Susanei denota mirare profundă. Mă gândeam că poate pe tine te caută, dar Rita mi-a zis că n-a intrat în birou.

– Vezi, Kit? Ți-am zis eu că nu e serioasă treaba cu Pierce. În loc

să se gândească la el, are ochi pentru Jarret..

– Ali, știi foarte bine că n-aș intra pe teritoriul lui Kit, zise Susanah exasperată.

– Ba chiar te rog…

– Voi și bărbații voștri, mormăi Alison.

– A, de parcă tu n-ai avea.

– Cei pe care-i am îmi sunt doar prieteni, fără vreo implicație afectivă. Și dacă tot suntem la acest capitol…

– Nu înțeleg, zise Susanah. Care capitol? Prietenii sau aventurile romantice?

– Prietenii. Doi dintre cunoscuții mei își vor anunța logodna mâine seară. Mi-au dat o invitație la petrecerea lor destul de inopinat, și…

– Și nu știi ce cadou să le iei? Sugerez o sticlă de șampanie; e apreciată întotdeauna. Și nu știu cum sunteți voi, dar eu mor de foame, zise Susanah.

– Mulțumesc, draga mea, dar un cadou pot lua și eu. Problema era că se presupune să particip și la un banchet formal pentru clienții noștri, în același timp. Nu e chiar așa de important…adică mă pot opri câteva zeci de minute acolo, mai pe seară, după care să mă duc și la chef. Oricum, consider că trebuie să trimitem și noi un reprezentant, deci mă gândeam că poate una din voi două…

– Scuze, refuză Susanah, am alte planuri pentru tot weekendul.

– Mă duc eu. Unde și când?

– Te iubesc, draga mea Kit. Îți rămân datoare. Uite biletele. La hotelul Englin, în sala principală, la ora opt.

– Bilete? observă Susanah. Sunt mai multe?

– Prea târziu. Kit ți-a luat-o înainte, iar tu ai deja planuri.

– Nu era vorba să mă ofer, dar mă gândeam pe cine să ia Kit, dacă tot are două...

– Nu știu pe nimeni care ar vrea să petreacă seara cu mine. Cel puțin nimeni care să merite o invitație la un bal cu bucate alese și invitați pe măsură.

– Dezavantajele vieții moderne...Ar trebui să pună cineva bazele unui club pentru cei singuri.

– Păcat că-ți stric distracția, interveni Alison, dar deja există unul.

– Nu, mă refeream la un club numai cu persoane singure, cu probleme serioase, nu cu cele dispuse a-și da întâlniri. De exemplu, femeia care are nevoie de partener pentru un bal, bărbatul care nu știe să-și spele singur rufele...

– Cred că ți-ai dat seama că n-ar funcționa.

– N-am zis că femeia i-ar spăla hainele pe loc, ci doar că l-ar învăța cum s-o facă.

– Ți-am zis eu că Susanah e tipul de femeie conservatoare...

"Ce mult țin la fetele mele, gândi Kit. Nu le pot dezamăgi, și nu pot lăsa Tryad să se ducă de râpă."

***

După o noapte albă, Kit se trezi foarte obosită. Conștientă că e

trează, dar incapabilă să se desprindă din coșmarul trăit, rămase nemișcată în timp ce scenele de groază se desfășurau în continuare în mintea ei. La final, chiar când Jarret desființa Tryad și deschidea o licitație cu toate obiectele ce aparținuseră companiei, Kit se trezi ca trăsnită. Descoperi bătăile alarmate ale inimii, și lacrimi de spaimă pe obraji, precum și broboane de transpirație la tâmple. Și totuși, simțea mai degrabă ură decât teamă.

Se ridică și merse la bucătărie. În timp ce aștepta să fiarbă cafeaua, retrăi diverse imagini din vis, analizând toate acele elemente ireale, încercând să-și șteargă din minte senzația de sfârșeală copleșitoare pe care o resimțea încă. La urma urmei, fusese doar un coșmar ca urmare a contactului direct cu tipul perfect de bărbat arogant, insuportabil, egoist.

"Mi-ar plăcea totuși să-l scot pe el la licitație! își zise, oftând cu nasul în cană. Chiar așa, de ce nu?"

Înțepeni în acea poziție, nebăgând de seamă cafeaua ce curgea din cafetieră. Multe femei îl adorau și ar fi dat orice ca să petreacă o noapte cu el. Kit însăși recunoștea atracția irezistibilă și totuși inexplicabilă pe care o exercita în permanență. Nu era pe gustul ei, dar fără îndoială că arăta superb, iar alura lui dominantă trecea la multe admiratoare. La fel ca și banii sau renumele său…Da, s-ar fi găsit multe femei dispuse a plăti, și de ce să nu se profite de o asemenea ocazie.

"Licitez un burlac, zise Kit aievea. O întâlnire de vis cu Jarret Webster, pentru cine e dispusă a dona cât mai mult."

Dar n-ar ține, bineînțeles. Ar fi trebuit să coopereze și el, iar

Jarret era mult prea egoist ca să-și ia din timpul prețios pentru o seară cu o femeie ce nu se ridica la nivelul așteptărilor sale…Și dacă refuza…Putea afecta viitorul firmei Tryad, asta dacă nu cumva Kit găsea o metodă de a face public refuzul său într-un mod cât se poate de violent și de inacceptabil, încât să-i submineze credibilitatea.

Tânăra șterse balta de cafea, apoi continuă a sorbi pe-ndelete din lichidul fierbinte, căutând diverse metode de a-l încolți pe Jarret Webster în public.

***

Hotelul Englin era unul din cele mai vechi și mai grandioase astfel de locații din metropolă, iar sala principală, cu stilul ei baroc, una din cele mai frumoase săli de bal încă în viață. Hotelurile mai noi, cu sterilitatea lor arhitecturală, nu moșteniseră nimic din splendoarea și eleganța tavanelor aurite, cu stucaturi albe în forme laborioase și arcade artistic conturate. Acum, toată această splendoare era risipită într-un spectacol minor de premiere când, de fapt, sala era destinată balurilor fastuoase. Parcă striga disperată după crinoline, măști, evantaie fluturânde, și nu după fracurile sau costumele formale purtate de majoritatea invitaților din acea seară.

Dacă petrecerea nu era interesantă, Kit plănuia să se retragă în gândurile ei, schițând în continuare idei pentru planul ce-l includea pe Jarret. Asta fără a-și pierde interesul aparent pentru ceea ce se

petrecea în sală.

Când prezentă biletul la intrare, în sală deja se adunaseră o mulțime de persoane de toate vârstele. Trei candelabre de cristal incendiau mesele cu fețe de masă albe, fiecare aranjate pentru câte zece persoane. Ospătarii aduceau cupe cu fructe, iar invitații își căutau fiecare locurile.

– Veți sta la masa cu numărul doisprezece, o anunță recepționera. Locurile șase și șapte.

– Nu sunt însoțită, deci dacă aveți nevoie de încă un scaun...

Dar femeia deja primea un cuplu din spate. Kit puse biletul în geantă și-și făcu intrarea. O trecu un fior amintindu-și de prima ei întâlnire cu acea sală, pe timpul adolescenței, când participase la primul ei bal adevărat. În acea seară, însă, senzațiile ei erau mai degrabă cuminți. Frigul din sală avea să se risipească în curând prin trupurile sutelor de invitați. Deocamdată, tânăra se mulțumea să-și țină șalul pe umeri.

Se opri în prag pentru a și-l aranja mai bine și observă o figură cunoscută – unul din patronii trustului Englin dădea instrucțiuni unui ospătar, iar când termină observă privirea atentă a lui Kit, zâmbi și-i veni în întâmpinare.

– Salut, Carl, întinse ea o mână. Nu ne-am văzut de o grămadă de timp. Credeam că faci mai mult decât să cicălești bieții ospătari la banchete.

– Și eu credeam la fel. Dar m-am procopsit cu atribuția asta în ultimul moment. Deși, poate ar trebui să fiu atent cui mă plâng, nu cumva să fii tu oraganizatorul.

– Nu, slavă Cerului, râse femeia. Alison a făcut ceva publicitate, dar au anagajat un specialist pentru toată treaba. Eu am venit doar din partea companiei noastre.

– Ce noroc, și privi spre mulțime.

Cu toată ironia glasului său, Kit se considera cu adevărat norocoasă. Plănuia să aștepte până luni pentru a-și pune în aplicare ideile din minte, dar acum avea în față ocazia perfectă.

– Carl, nu cumva știi dacă hotelul are un spațiu disponibil peste trei săptămâni?

– Adică o sală de bal? Mă îndoiesc. Acum e mare minune că n-avem vreo întrunire sau vreo nuntă. Pot să mă uit pe registrul de rezervări, dar...

– A, nu, nu, se grăbi Kit; am nevoie de un spațiu doar pentru vreo sută de persoane, nu o mie.

– Atunci, n-ar fi o problemă. Sună-mă luni ca să-ți spun sigur. Sunt aici.

Kit observă că ochii lui se concentrează intens spre un anumit colț al sălii, și-l urmări cu privirea.

– De fapt, continuă el sec, după cum merg lucrurile în seara asta, s-ar putea să fiu aici.

– Rămâne pe luni, după care el se depărtă, iar Kit începu să-și caute masa din priviri.

– Ce se întâmplă luni? auzi o voce din spate.

Kit tresări brusc, lăsând șalul să-i alunece de pe umeri. Se întoarse și dădu cu ochii de ultima persoană pe care se aștepta s-o vadă acolo, mai devreme cu patruzeci și opt de ore înainte să se fi

pregătit a-l înfrunta.

– Aveți o pasiune în a trage cu urechea? La care ochii lui luciră vioi.

Kit ar fi vrut să-și muște limba, căci o luase din nou gura pe dinainte. Jarret făcu un gest a nepăsare, iar corpul lui întreg părea că se dezvăluie pe sub materialul fin al fracului. Un alt model față de cel pe care-l purtase la spectacolul de modă, deși hainele bărbătești erau în multe privințe similare, deci nu exista o certitudine. Și doar niciodată nu o preocupaseră într-atât forma reverelor bărbătești…Dar persoana care le purta merita toată atenția de data asta.

– Abia am intrat, zise el calm și întinse mâna după un capăt al șalului, aranjându-i-l din nou pe umeri. Dumneavoastră erați cea care bloca intrarea, în bătaia tuturor urechilor. Deci, dacă vă simțiți spionată, v-aș întreba dacă aveți un motiv anume…

– Nu sunt paranoică, domnule Webster.

– Voiam să spun doar dacă nu cumva simțiți o senzație de culpabilitate, dar dacă preferați o definiție mai precisă…

– Ce căutați dumneavoastră aici, totuși? N-aș fi zis că se potrivește intereselor firmei.

– Bachetele sau convenția? Înveți să te conformezi anumitor reguli. Dar, normal, nu mi-am închipuit că acesta se va transforma într-un coșmar, și o măsură pe-ndelete din cap până-n picioare.

"Măcar în seara asta nu trebuie să-mi fac griji pentru nicio dublură" gândi ea.

– Și? Ce plănuiți pentru luni? Am impresia că ați trecut cu

vederea întrebarea mea.

– Sunteți foarte perspicace. Ce vă aduce pe-aici? Oamenii aceștia produc oțelărie; nu se potrivește cu domeniul pe care-l promovați.

– Nu știu... Să zicem că facem cu toții parte dintr-o campanie de promovare.

Pe scenă apăru un prezentator și luminile păliră. Jarret își strecură mâna sub cotul ei.

– Haideți să vă găsim masa înainte să se întunece de tot.

Măcar nu-i mai era frig lui Kit. Simpla ideea de a se pierde pe-acolo pe întuneric în compania lui o aprindea. Deci, cu cât ajungea mai repede la locul ei, cu atât mai bine. Așa că se lăsă condusă, lipindu-se la răstimpuri de el pentru a trece printre mese.

– Stau la masa doisprezece. Dar mă descurc, mulțumesc.

– A, am auzit că aveți un bilet în plus.

Deci stătuse chiar așa de aproape și la momentul respectiv? Nu-i simțise prezența – ce stupid suna; ca și cum corpul lui ar fi transmis unde pe care ea să le recepționeze!

– Ar fi păcat să lăsăm locul acela liber, continuă Jarret, așa că am să vă însoțesc.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră că vă gândiți la confortul meu, scrâșni Kit.

– A, nicidecum. Dar întreaga petrecere este înregistrată și un loc gol atât de aproape de scenă n-ar da bine.

Kit ar fi scos limba la el dacă Jarret nu s-ar fi întors spre ea parcă așteptându-se la o astfel de reacție.

– E foarte drăguț că vă sacrificați să-mi stați alături, repetă ea. Dar

sunt sigură că aveți loc în altă parte.

– N-am.

– Înseamnă că ați venit neinvitat? se încruntă ea. Nu pot să cred că duceți o viața chiar așa de anostă încât să cerșiți astfel de evenimente. S-ar zice că poziția dumneavoastră implică tot felul de…

– Fac parte din conducerea companiei care a organizat evenimentul.

– Da, bineînțeles, murmură ea.

– Și fiecare membru și-a împărțit atribuțiile, asigurându-se că nimănui nu-i lipsește nimic.

Trecură pe lângă un ospătar cu pahare de șampanie pe o tavă, și Jarret luă două, oferindu-i unul.

– Noroc!

– Dacă tot vreți să vă asigurați că mă simt bine… și sorbi din băutură – puteți pleca.

– Nu pot, zâmbi el. Tot rămâne problema scaunului liber. A, uitați masa.

Trase scaunul pentru ea, după care se așeză și el, completând astfel spațiul liber. Un bărbat bine făcut din stânga lui Kit întinse o mână spre Jarret.

– Mă numesc Anderson, dacă mai știi. Mă bucur să te văd din nou, Jarret; ne-am întâlnit la New Orleans, acum vreun an. Cu cine ești? Iar Kit aproape că se înecă din cauza mirosului de băutură emanat de cel de-alături. Am înțeles, avem parte de o premieră pentru noua imagine a lunii?

O remarcă deloc inspirată sau surprinzătoare, poate și din cauza alcoolului.

– Nu cred, zise Jarret rece.

Kit simți că-i crește tensiunea și că nu se mai poate controla. "Te porți ca o proastă" își spuse. Cu siguranță, nici Jarret n-o vedea drept o altă păpușă dispusă a apărea într-una din alece ținute provocatoare – chiar dacă ar fi avut corpul potrivit – ceea ce nu i se sugerase niciodată. Deci de ce să se înfurie pe el, când nici măcar nu se arătase interesat de o asemenea imagine a ei? Mai degrabă ar fi trebuit să se simtă flatată.

– Nu că n-ar putea fi, adăugă Jarret. În anumite condiții.

Kit strânse din dinți – putea foarte bine să prevadă continuarea. Își încleștă degetele pe piciorul cupei de șampanie. "Jur că dacă începe, îi torn în cap șampania asta – și sper să apară și pe înregistrare." Jarret îi mângâie delicat podul palmei.

– Deocamdată prefer s-o țin pentru mine.

Tonul aproape intim al glasului său, atingerea moale, o copleșiră de-a dreptul pe Kit. De când oare devenise podul palmei o zonă erogenă?

– Aha, deci acesta este secretul după care vă alegeți modelele, domnule Webster? interveni femeia din dreapta lui. Publicitatea este modul dumneavoastră de a vă despărți de unele femei?

– Tocmai de aceea să nu vă așteptați a mă vedea într-o astfel de reclamă prea curând, sări Kit, fiindcă…

– Fiindcă nu intenționezi să-mi spui la revedere? Draga mea…

– Fiindcă nici măcar n-am trecut de faza politețurilor, zise ea

ferm. Să nu mai vorbim de faptul că niciuna din costumațiile acelea speciale nu m-ar încăpea.

– Aveți grijă, domnișoară Deevers. Nu mă provocați, și râse cu poftă, spre indignarea ei.

– Nu mi-aș pierde timpul cu asemenea prostii, remarcă ea șăgalnic. Nu cred că ați fi interesat de persoana mea – indiferent ce-aș purta – și reciproca e valabilă.

– Fără îndoială, aveți dreptate, răspunse el calm.

Nu mai râdea, spre dezamăgirea lui Kit, și Jarret se întoarse spre cea de alături. "La ce te așteptai? se întrebă ea. Și ce-ai vrut cu remarca asta, de fapt? Fără alte asemenea prosteli pe mai departe!" Bărbatul beat de alături începea să se încline tot mai mult spre ea, și până să se ajungă la primul fel de mâncare, aproape îi căzuse în poală. Dezgustată, Kit împinse mâncarea deoparte și se trase cât mai în lateral cu putință. Adică foarte aproape de Jarret, din păcate. Care, cu un gest foarte natural, o încojură pe după umeri. Îi simți degetele pătrunzând prin materialul șalului, parcă mângâind-o. Pentru un necunoscut, gestul putea da impresia unei intimități perfecte – ca între doi iubiți. Pe Kit n-o deranja atât gestul, cât impresia că el o crede incababilă să înfrunte situația pe cont propriu. Bărbatul reuși în cele din urmă să-și reia poziția dreaptă, cu o privire foarte tulbure înspre cei doi, iar Kit răsuflă întrucâtva ușurată. Deși rezolvase o problemă, mai rămânea familiaritatea excesivă a gesturilor lui Jarret, ca și cum își putea permite o asemenea atitudine.

Jarret se depărtă abia la desert, dar nici atunci de tot, ci doar își

lăsă mâna pe spătarul scaunului ei. Kit simțea căldura emanată de acea palmă, ba mai mult, în ciuda rumorii generale din sală, parcă auzea foșnetul mânecilor sale când se freca de materialul șalului ei.

Nu mai era mult până la finalul serii, și, cu puțin noroc, discursul de încheiere avea să fie scurt. Tocmai după desert, apăru și Carl între cei doi.

– Scuze că vă întrerup, dar voiam să te anunț că suntem plini pentru weekendul pe care l-ai cerut. Dar Sala Westmore este liberă cu o sâmbătă mai devreme. Să ți-o rezerv, măcar provizoriu?

Ochii lui Jarret scăpărară.

– Adică pe cincisprezece?

Nu conta când se fixează licitația, gândi ea. Jarret n-ar fi acceptat oricum, indiferent ce sâmbătă ar fi ales.

– Te sun luni ca să ne ocupăm de formalități, Carl.

Dar avea satisfacția de a fi trecut de un prim pas. Avea nevoie și de o cameră – cu sau fără știința lui – pentru a-și duce la bun sfârșit planul, dar Carl plecă, iar ospătarii începură a se plimba printre mese ca să strângă vesela. Nu-l putea întreba chiar acum, fără a risca să stârnească și curiozitatea celui de-alături. Se întoarse spre el.

– În ce privește data aceea…Din moment ce e campania dumneavoastră, și ați spus că vă faceți loc în agendă…

– O să am grijă. Dar spuneți-mi despre ce este vorba.

– Încă mai lucrez la amănunte, remarcă tânăra, misterioasă. Dar dacă tot v-ați lăudat că puteți să dați unei femei înfățișarea celor din reclamele dumneavoastră…

– Am spus eu asta?

– Ați făcut aluzie doar. Cred că o să vând niște bilete, iar câștigătoarea va deveni viitoarea dumneavoastră candidată pentru a purta lenjeria marca Webster. Să zicem cinci dolari bucata…

– Să fie zece. În acest fel va trebui doar să vindeți o sută până pe data de cincisprezece.

– Iar dumneavoastră va trebui doar să extrageți numele câștigător dintr-o pălărie și să o transformați pe banii proprii într-o femeie de senzație, încât poza ei să apară pe toate coperțile. Campania perfectă de strângere de fonduri, nu?

– Abia aștept să văd deznodământul… iar lui Kit i se păru că detectează o notă de sarcasm în glasul său.

– Vă sun de îndată ce am detalii despre locație.

– În acest caz… și scoase o carte de vizită, vă dau și numărul meu personal. Sunați-mă oricând. Am să stau cu telefonul la ureche.

– Așteptând să auziți ideile mele geniale?

– A, nu, zâmbi el, plăcut impresionat de valul de energie care o însuflețea pe Kit. Voi fi ocupat să văd cum să vă favorizez câștigarea pariului.

– Dar…nu se poate…E împotriva regulior…

– Știu. Mă gândesc cum să trecem și de asta. Deocamdată nici nu-mi pot imagina cât am să mă distrez căutându-vă costumul perfect pentru ședința foto, și o studie o clipă cu atenție. Poate negru. Catifea neagră. Sau preferați dantelă albă fără nimic pe dedesubt?

Capitolul 4

Sala Westmore era mult mai simplă decât sala de bal a hotelului Englin. Kit veni luni s-o vadă, dar chiar şi cu luminile aprinse la maximum, nu avea acelaşi farmec. Totuşi, nu decorul o interesa. Iar în ce priveşte licitaţia burlacului – trebuia să se mai gândească.

Tot mai avea rezerve în ce priveşte acceptul său – deşi, după cum decurseseră formalităţile între ei la serată, cine ştie? Modul lui superficial de a trata tombola, fără măcar a-şi acorda timp de gândire, o şocase puţin. Normal că glumele se făceau doar de ochii lumii, dar implicit insinuase că dacă ea va continua cu tombola, el nu-şi mai asumă riscurile eşecului ei. Şi ideea ca exact numele ei să iasă câştigător– ce ridicol! "În dantelă albă aş arăta ca un băţ înfăşurat într-o batistă scumpă – iar el o ştie foarte bine!" Deci nu, nu vorbise serios atunci. Sugerase oarecum că va face în aşa fel încât el să iasă câştigător.

Tocmai de aceea ideea licitaţiei burlacului era una perfectă,

pentru că aici el nu putea interveni. Avea să fie o licitație publică, deschisă oricărei femei participante. Poate chiar se putea aranja ca cineva să parieze pe el cea mai mare sumă posibilă, ca să știe și el la ce să se aștepte. Căci i-ar fi fost foarte greu să-și vâre nasul. Astfel, numele companiei Tryad rămânea nepătat, căci el n-ar mai fi amintit a doua oară de licitație. Nimeni nu l-ar fi luat în serios. Și dac-ar fi ajuns să plătească bani grei ca să se salveze de întâlnirea respectivă – era alegerea lui. Măcar o făcea pentru o cauză nobilă. Numai imaginea lui înfruntând o sală plină cu femei înverșunate să pună mâna pe el – o victorie pe care ea o va savura din plin. Orice bărbat care apărea în fiecare lună la braț cu altă femeie, așa cum făcea el, merita să fie tratat ca un obiect. Va fi fascinant să-i vadă reacția – iar Kit îl va urmări din prim-plan.

Asta dacă nu refuza să participe – adică exact de ce se temea. Și tocmai de aceea aranjase să facă pentru acastă licitație cea mai mare campanie publicitară din întreaga ei carieră, pentru ca Jarret să fie nevoit fie, a participa, fie a se retrage, dar cu scuze publice.

Iar acum era prea târziu să renunțe. Reporteri se găseau oriunde și destui la număr. Mai avea doar câteva minute până la conferința de presă și deja se strânseseră destui cât să facă din ei exponate într-un muzeu. Apăruseră chiar și câteva echipe de la cele mai importante televiziuni locale din Chicago. Numărul celor veniți o impresionă – probabil că era o zi săracă în altfel de știri. Deși, pentru a-i strânge pe toți acolo – asta fără a menționa măcar motivul pentru care-i cheamă – Kit își pusese la contribuție toate relațiile în domeniu pe care le avea. De fapt, abia acum realiza că i-ar fi trebuit

două vieți ca să răscumpere favorurile datorate acum. Ba mai mult, tocmai persoana care ar fi trebuit cu adevărat să se prezinte, lipsea. Oare Jarret chiar voia să-i pună bețe în roate? Din fericire, inventase un scenariu care prevedea și această posibilitate...Sau poate că nu primise mesajul ei, pentru că dimineață vorbise doar cu o secretară cam înțepată. Sau poate că, din cauza treburilor nu vorbise cu secretara lui toată ziua; sau n-o luase în serios...

Kit își verifică ceasul de mână, inspiră adânc și urcă pe podium.

– Bună ziua, doamnelor și domnilor și vă mulțumesc pentru prezență. Numele meu este Kit Deevers, reprezint firma de relații cu publicul Tryad. Am să spun două vorbe, după care răspund întrebărilor... și trase un ochi la foaia pe care și-o pregătise. Violența domestică este o problemă ce ne preocupă pe toți. Individual nu putem face prea multe pentru a o combate, dar putem da o mână de ajutor pentru a ameliora consecințele acestui fenomen. Putem oferi un adăpost femeilor și copiilor abuzați. Îi putem ajuta să înceapă o nouă viață. Iar aici este nevoie de efort financiar și v-am chemat astăzi pentru a vă propune un nou mod, interesant și distractiv în același timp, de a strânge acești bani.

Ridică privirea căutând prin încăpere.

– Jarret? Ești aici? Nu, mă tem că domnul Webster întârzie. Cel puțin sper că nu mă lasă pe mine să spun tot discursul...

Nu râse nimeni, dar se lăsă o tăcere cam penibilă pentru ea.

"Uite la ce mă supun pentru o cauză nobilă, își zise. Mă fac singură de rușine!"

Tuși puțin, apoi continuă:

– Totuși, mi-a permis să vă spun…

În spate începu un foșnet, și un tip înalt, brunet, se strecură cu mare ușurință prin mulțime. Un zâmbet aici, o strângere de mână dincoace – așa ajunse Jarret pe podium alături de ea, și o privi intens, drept în ochi.

– Să te las numai pe tine? Nici nu mă gândesc.

Kit surâse cât mai fermecător cu putință, și se întoarse spre public.

– Mă bucur că a venit să mă susțină moral.

– Plăcerea e de partea mea…

Kit coborî din nou ochii în foaie pentru a-și ascunde licărul de satisfacție acum că venise. Avea să-i iasă mai bine decât plănuise.

– Domnul Webster vă este binecunoscut tuturor din postura de director al firmei Milady Lingerie. Sunt onorată să vă anunț că își ia din timpul și din agenda lui încărcată pentru a se dedica acestei cauze, oferindu-se a fi premiul cel mare în Licitația de Vis.

Nu-l privi și nici nu era necesar, căci îl văzu cu coada ochiului sprijinindu-se încordat de podiumul de alături.

– Doamna care va face cea mai mare donație va primi un weekend special în compania domnului Webster. Nu mi-a spus exact ce va presupune acest weekend, dar sunt convinsă că la reputația lui, doamna va avea într-adevăr parte de o vacanță de vis.

Din sală răzbătură o serie de figuri plăcut surprinse, șușoteli și aplauze.

"Nu-l lăsa să-și revină. Mai aplică-i încă o lovitură înainte să găsească replica."

– Întrebări pentru domul Webster? se grăbi Kit, și-i făcu loc la microfon.

Privirea lui promitea o lecție severă după.

– Pe ce dată? întrebă cineva.

– Licitația? zise Jarret. Pe cincisprezece, deci peste douăsprezece zile.

– Și condițiile?

– Scuze, dar domnișoara Deevers nu mă lasă să dezvălui detalii. Zice că nu știe dar vrea să țină surpriză – asta ca să vândă mai multe bilete.

Kit tresări plăcut surprinsă – gândea repede tipul.

– Și cred că e și prea modestă, continuă el. A vorbit doar despre mine, dar nu v-a spus nimic despre ceilalți burlaci pe care-i pregătește pentru această licitație. Kit, cred că au dreptul să afle, nu? și făcu un pas înapoi, predându-i din nou microfonul.

Kit își simți dintr-o dată picioarele moi precum niște bureți.

– Ai alți candidați, nu? Nu doar pe mine?

– Normal…doar că am vrut să te pun pe tine pe primul-plan. O să fac anunțuri pe parcursul săptămânii, pe măsură ce se înscriu mai mulți. Vă mulțumesc tuturor pentru participare…

Se auziră instantaneu scaune scrâșnind, forfotă și voci suprapuse.

Jarret acoperi microfonul.

– S-ar zice că vrei să scapi de ei. De ce oare?

Kit nu răspunse.

– Și ai și scurtat timpul de prezentare. Ești nerăbdătoare să scapi?

– Normal că nu. Mă amuz foarte tare, chiar.

– Deși, trebuie să recunosc că sunt puțin dezamăgit că ai renunțat la ideea cu tombola. Tot efortul pe care l-am depus să schițez un compleu de dantelă neagră doar pentru tine…

Kit făcu ochii mari, iar el zâmbi.

– Kit, draga mea, de unde naiba ți-a venit ideea că nu sunt cooperant? Ba da – și chiar că o să ne distrăm.

***

Când ajunse foarte devreme la birou a doua zi, Kit fu întâmpinată de un cor de voci familiare. Alison sări de pe scări cu un ziar în mână.

– Ești normală? O licitație de burlaci e destul de răsuflată, dar să-l pui pe Jarret Webster cap de afiș, și să te faci de rușine…

– Ali, nu găsești o întrebare mai bună? o auzi și pe Susanah, care stătea cocoțată pe un radiator. Eu vreau să știu dacă și tu ai să licitezi pentru el.

– De ce l-aș dori tocmai eu? zise Kit, închizând ușa și rezemându-se de ea.

– De ce altceva ai fi recurs la această metodă?

– Pentru că sunt o proastă.

– Ba bine că nu, murmură Alison. Știi cu se alege Tryad după asta?

– Cu o reputație de firmă de matrimoniale? zise Susanah.

– Nu. Asta a fost ideea ta.

– Și n-a fost prea rea.

– Ce naiba te-a apucat, Kit?

– N-am avut de ales, oftă ea. E un fel de pariu pe care l-am pus cu Jarret. Trebuie să strâng zece mii de dolari pentru campania lui….

– Sau…?

– Sue, te-ai gândit că poate nu vrem să aflăm adevărul? interveni Alison.

– Treaba ta, eu tot vreau să aflu.

– Kit, ce vrei să facem noi?

Abia atunci Kit realiză că i se luase o piatră de pe inimă.

– Ce bine că ai zis-o, Ali.

– Păi, normal că suntem toate implicate.

"Mai mult decât vă dați seama."

– Primul lucru trebuie să aranjăm o întâlnire cu Pierce. Nu te superi Sue, nu-i așa? La care fata făcu ochii mari. E pentru licitație. Crezi că ar accepta? Tot ce trebuie să facă, e s-o ducă pe câștigătoare la o cină sau ceva de acest gen. De fapt, am nevoie de toți burlacii pe care-i știți. Și am nevoie acum!

– Adică, aseară ai declarat toate acelea având doar un candidat pe listă?

– Nu…. Am declarat fără a avea pe nimeni, pentru că nicio clipă n-am crezut că Jarret va accepta.

– Cred că și-a pierdut mințile, zise Susanah cu ochii în tavan.

Alison are dreptate.

– Problema e ce ne facem.

– O, e simplu. O să ne descurcăm, sări Susanah de pe radiator. Îl sun acum pe Pierce.

În acea clipă ajunse și Rita la serviciu, iar Kit eliberă ușa chiar la timp. Pe a treia treaptă, Susanah se opri.

– Kit, vreau totuși să știu ce se întâmplă dacă nu câștigi licitația?

Dintr-o privire, Kit realiză că Rita e însoțită chiar de Jarret, care rămăsese în spatele ei înalt, brunet, elegant în costumul său gri, cu o cămașă mai albă ca zăpada.

– A, nu v-a spus? sări el. Se culcă cu mine.

– A, în cazul ăsta nici nu mă mai deranjez să-l sun pe Pierce! zise Susanah, și dispăru într-o piruetă în biroul ei.

– Ți-am zis că nu vreau să știu… murmură Alison retrăgându-se și ea.

Rita se instală în liniște la biroul ei și deschise calculatorul. Kit rămase de una singură în mijlocul holului, față în față cu Jarret, care stătea sprijinit de canatul aurit al ușii.

– Ce cauți aici? Dacă ai venit să te retragi…

– Aș fi făcut-o aseară.

– Ba nu, pentru că ai fi părut ridicol.

– Adică exact ce sperai, nu? La care ea tăcu. Deci, ai rămas tot la licitație.

– E o idee bună și abia aștept s-o văd pusă în aplicare. După cum ai remarcat și tu, am doar douăsprezece zile la dispoziție și o groază de treburi de aranjat. Așa că spune de ce ai venit și pleacă, să pot

lucra. Presupun că ai un motiv în afară că ai apărut aici cu bomba că o să mă culc cu tine.

– De ce-i spui bombă? Kit dragă, mi-e teamă că ai chef de glume. Venisem să te întreb cu ce te pot ajuta.

– Da, sigur că da, ca și cum intenționezi să te implici.

– De ce n-aș face-o? se încruntă el. La urma urmei, asta contează acum – să strângem niște bani.

Deși cuvintele lui sunau a pioșenie, lui Kit nu-i scăpă sclipirea nestatornică a ochilor lui.

– Așa că am să te ajut cu tot ce se poate.

– Ca să poți interveni cu cine știe ce tertip.

– Ești cam suspicioasă, Deevers, nu crezi?

– Doar nu negi că ai vrea să mă vezi pierzând.

– Păi… începu după un timp de gândire, aș avea anumite avantaje…

Kit simți că se înroșește toată. "N-am să-i răspund la provocare a doua oară."

– Dar consider c-ar fi cam egoist din partea mea să pun interesele personale deasupra celorlalte, adăugă. Așa că am să stau în banca mea și am să ajut pur și simplu.

"Sigur că da…Și eu să-l cred…"

– Trebuie să văd cu ce, acceptă ea cu jumătate de gură. Mai târziu, desigur, când o să avem programul ai putea să faci copii și să le capsezi. Dar deocamdată...A, știu. O să-ți dau o listă cu firme de catering pe care să le suni să vezi care ar vrea să se implice. O să ia ceva zile, așa că urcă cu mine, îți dau un telefon și cartea de

telefoane și…poți începe.

Aproape că-l văzu cum fierbe pe interior, și abia se mai putea abține să nu izbucnească în râs. Dar Jarret se uită calm la ceas.

– Mă tem că n-ai înțeles, Kit.

– Dar nu voiai să te implici numaidecât? se prefăcu ea.

– Cred că ți-am vorbit despre colecția ce o pregătesc pentru anul viitor, nu? Tocmai mi-am dat seama că am o întâlnire cu echipa de creatori.

– Oare de ce nu sunt surprinsă? bâigui ea. Atunci, oricând ai timp să te oferi voluntar, te primim cu plăcere. Se găsește destul de lucru.

"Iar asta o să-l țină departe de mine cel puțin o zi sau două."

– Și gândește-te că o să ai o și mai mare satisfacție dacă îmi oferi ajutorul tău, și eu tot voi da greș.

– Exact…Știi că sunt impresionat de perspicacitatea ta, și ieși înclinându-se elegant.

Kit urcă în grabă în biroul ei și închise ușa în urmă. Din trei pași mari ajunse la birou și luă două săgeți de jucărie pe care le îndreptă spre un panou de plută în care postase cu ceva timp în urmă poza fetei cu lenjerie din acea lună. Una o aruncă direct în nara lui Jarret, iar a doua între ochii lui. "Chiar că sunt perspicace."

***

Edițiile de seară ale ziarelor speculau și mai mult pe tema întâlnirii de vis. Deși Jarret apărea des în astfel de reviste, Kit se miră de amploarea pe care o luase totuși subiectul. Unul din editorii unei publicații chiar se apucase a suna cei mai râvniți burlaci din Chicago pentru a vedea care este implicat. Din fericire, majoritatea refuzaseră să-i răspundă. De parcă se așteptau cu toții să vadă dacă această licitație avea să fie unul din evenimentele mondene ale anului sau doar un plan nebunesc la care n-avea sens să participi. În mod evident, trebuia să se miște repede; trebuia în curând să facă un anunț public șocant, altfel risca să-și piardă credibilitatea și avea să se confrunte numai cu refuzuri. La finalul zilei, când Susanah o verifică pe prietena ei, o găsi citind aceleași ziare.

– Poate ar trebui să trimiți mulțumiri editorului că ți-a făcut deja o listă.

– Una e să ai lista, alta să faci rost de numere de telefon, iar ca să treci de secretarele lor…

– Pune-l pe Jarret să muncească. Îi cunoaște pe toți, nu?

– De parcă și-ar da silința.

– A, da – am uitat că e interesat ca tu să pierzi, și tânăra se așeză pe colțul biroului. Te-ai putea oferi să te culci cu el indiferent de rezultat. Atunci, chiar că s-ar implica entuziasmat. Pun pariu…A, scuze, nu ți se pare amuzant…

"De parcă din toate fetele pe care le are în catalog o să mă aleagă tocmai pe mine."

– Măcar îl ai pe Pierce, continuă Susanah. Nu e el prea răsărit și-l pot convinge să aranjeze o masă la restaurantul muzeului și un

tur, dar…

– Așa vede el o întâlnire de vis?

– E tipic pentru un burlac, nu? Să nu se implice prea mult, mai ales cu femei necunoscute.

– Da, mulțumesc, Sue. Am o confirmare, poate trei cu semnul întrebării de pe listă și un refuz.

– Cine? Mă ocup eu de ei, dacă te ajută.

– Eu voiam ceva mai dramatic, și mototoli lista. Asta nu mă ajută. Măcar de s-ar oferi vreunul să o ducă pe câștigătoare în Caraibe sau la Las Vegas…Sau cunoaștem noi pe cineva care ar oferi o cină intimă?

În acel moment se auzi un ciocănit și intră Alison.

– Presupun că amândouă căutați burlaci. Abia aștept să văd onorariul, după toată nebunia asta.

– N-o să fie niciunul, răspunse Kit, gândindu-se că nu mai are nimic de pierdut. O să fac totul în timpul meu liber…

Dintr-o dată, Susanah se ridică de pe birou, îndreptându-se spre fereastră.

– Peste drum este cineva cu o cameră de filmat și ne urmărește, și începu să facă din mână tipului. Ali, gândește-te doar ce publicitate ne facem.

– Mulțumesc, deja am așa ceva. Numai vezi să nu te bagi în pământ cu toate astea pe cap, bine?

Lui Kit îi venea să urle de furie. Alison putea fi ascuțită la limbă, dar și o persoană foarte sensibilă. "Nici că puteam găsi colege mai bune" și desfăcu lista cu bărbați și se postă la receptor.

***

Propunerile de lucru pentru Jarret – adică planul lui Kit de a-l ține deoparte – funcționară pentru exact douăzeci și patru de ore. După care Rita o anunță că e căutată...la telefon. Măcar atât.

– Aici Kit.

În cele câteva zile ce trecuseră de când el sunase din mașină, aproape uitase cât de intimă și rezonantă poate deveni vocea lui dacă n-o deranja nimic din jur. Glasul lui răspicat îi gâdila simțurile.

– M-am tot gândit la chestia asta cu întâlnirea de vis, zise. Mă întrebam dacă ai vreo sugestie.

– Și crezi că o să cad în plasă? zise ea, mai să scape telefonul din mână. Mi-e greu să cred că regele lenjeriei intime, capabil a oferi în fiecare lună o nouă fantezie feminină, nu știe cum să trateze o femeie pentru doar o seară.

– Tu mi-ai aranjat această seară.

– Da, mulțumesc că mi-ai amintit…

– Nu că n-aș avea idei…Dar la orice m-aș gândi, mi se pare prea cuminte. Și n-aș vrea să dezamăgesc pe nimeni.

– Inclusiv pe mine, nu? întrebă ea mieros.

– Cum poți să te îndoiești de locul pe care-l ocupi în gândurile mele? întrebă el sever.

Adică, posibil s-o fi înjurat de fiecare dată când venea în discuție

licitația.

– Dacă într-adevăr vrei sfatul meu…

– Normal.

– Îți sugerez, în primul rând, să treci de la un weekend la o săptămână întreagă, sau chiar mai mult.

– Ceea ce ar ridica prețul. Excelent gândit, draga mea Kit.

Femeia abia se abținu să nu-i răspundă, dar dacă reacționa acum, Jarret ar fi tachinat-o în continuare.

– Să vedem…Ai un iaht imens, de ce n-o duci pe o insulă pustie?

– Pe cât timp? întrebă el indecis. Sau chiar crezi că cele care vor licita ar fi interesate de așa ceva?

– Presupun că da. Știu că pe mine m-ar încânta.

– Da?

– Normal, și ezită puțin. Dacă mi-aș permite, mi-aș lua chiar acum un pachet de excursie.

– Să stai pe puntea unui vas, având doar oceanul drept companie, îl auzi, și glasul lui i se păru mai senin ca oricând. Pești exotici, soare, valuri, briza mării…

– E idealul meu de paradis, îndrăzni ea.

– Deloc rău. Ai vreo preferință în materie de insule?

– Ce te face să crezi că aș merge cu tine? Mi-ar ajunge dacă ai sta pe margine, să-mi faci cu mâna. O insulă pustie unde să nu-mi poți trimite nici măcar telegrame, la care el începu să râdă – un sunet fermecător. Cu atât mai puțin să mă suni pe mobil…Deci, există vreun scop anume în discuția asta sau pot să mă întorc la treabă?

– Da, este. Azi-dimineață discutam cu niște prieteni de la clubul

sportiv.

– Și, ai primit voluntari?

– A, nu. Voiai să mai fac și asta în afara faptului că trebuie să sun după mâncare? Și tu ce mai faci, dacă eu îți aranjez gustările și candidații?

– Hai, lasă, murmură ea.

– Totuși, am observat un fenomen interesant și m-am gândit să ți-l împărtășesc. Tot Chicago crede că faza cu licitația este doar o campanie de imagine.

– Oare de unde au luat ideea? zise ea tăios.

– Ba mai mult…toți reporterii pe care i-am întâlnit se așteaptă să…ne vadă împreună.

– Ce simțitori sunt…

– Deci, vrei să iei cina cu mine deseară? Sau vrei să mergi la un meci de baschet?

– Nu, mulțumesc.

– OK, dacă vrei să pierzi…

– Poftim? Cum adică?

– Renunți astfel la o ocazie perfectă de a-ți face publicitate. Vreau doar să te ajut Kit, dar dacă nu mă accepți…

"Nu te accept" i-ar fi strigat în ureche. Dar fără îndoială că Jarret avea partea lui de adevăr. Imaginea lor împreună avea un potențial ridicat de publicitate pozitivă; astfel, putea să mai strecoare câte o informație presei, mai putea da niște detalii.

– Bine, fie, hai la meciul de baschet.

– Te iau de la birou la șapte, și oftă de parcă i s-ar fi luat o piatră

de pe inimă. Sper ca între timp să ne concentrăm amândoi pe ce avem de făcut.

– Webster, să nu-ți faci iluzii. Am zis că strâng zece mii de dolari și-așa am să fac indiferent de condiții. N-am de gând să vin doar pentru distracție.

– Sigur că nu. Dar oricum, e pentru o cauză nobilă, nu?

Capitolul 5

Kit adăuga încă un nume pe listă, când o auzi pe Susan pe scări. Aruncă o privire la ceasul de deasupra biroului și constată cu surprindere că era trecut de șase, și că prietena ei trebuia să fi plecat de o jumătate de oră. Cu cine vorbea oare? Alison era și ea la o întâlnire de afaceri, iar Rita plecase de mult.

– Cu siguranță că are nevoie de o pauză, trase Kit cu urechea, dar la scurt timp îndrăzni să arunce o privire în biroul ei. Kit, uite pe cine am găsit în prag când plecam.

– Dacă e un fotograf…

Dar cel din spate nu era nici pe departe un reporter. Ba mai mult, Jarret venise cu mâna goală, îmbrăcat în cele mai obișnuite haine în care-l văzuse vreodată. Un pulovăr ușor, o jachetă de piele închisă pe jumătate și blugi spălăciți.

"Te pomenești că plătește ca să-și spele și să-și apreteze blugii până ce îi vin bine la purtat."

– Ce fotograf? se interesă el.

– E prima noastră experiență cu un paparazzi, îl informă cealaltă. A stat toată ziua dincolo. Acum, nu mai e. Săracul…cred că s-a plictisit și pierde tot ce era mai interesant.

– Adică vizita lui Jarret? Nu știu dacă aș numi-o interesantă. Dar nu mă pot abține să nu remarc că ai ajuns mai devreme.

– Știu, dar gândindu-mă la nerăbdarea ta de a scăpa din birou data trecută când aveam o întâlnire… și-și trase un scaun invers, așezându-se. Mulțumesc, Susanah.

– Știu când nu mai sunt binevenită undeva. Ne vedem mâine, Kit.

Aceasta din urmă se lăsă pe spătarul scaunul, lovind ritmic cu creionul în caietul de notițe până când văzu ușa închizându-se.

– De fapt, ai venit cu o oră mai devreme.

– M-am gândit că dacă tot avem o întâlnire pentru un meci de baschet și nu pentru o cină… rosti el moale.

– Nu e o întâlnire.

– Să mâncăm ceva înainte, continuă fără a auzi restul. Deci…

– Plănuiam să mă duc la colț să-mi iau un sandviș. Dar tu poți, bineînțeles, să faci ce vrei.

– Atunci, vin cu tine. Mă bucur că m-ai invitat.

"Trebuie să fiu mai atentă la felul în care-mi formulez replicile."

– Acum?

– Nu, mai am încă o oră de dat telefoane, și-și întoarse scaunul cu spatele la el, formând următorul număr.

– Bine. Dacă apărem cu un sfert de oră mai târziu, o să captăm

mai mult atenția decât dacă ajungem la timp.

– De ce? se încruntă ea. Nu vor fi cu toții absorbiți de joc?

– Nu, o să se întrebe ce-am avut mai important de făcut de am ajuns prea târziu. Dar dacă pe tine nu te deranjează comentariile, nici pe mine.

Kit se zbătea între a renunța la planurile ei sau a recunoaște că a fost manevrată. Chiar când intenționa să închidă, din receptor se auzi o voce masculină. Nemaiștiind pe cine sunase, se repezi la listă, după care începu discursul. Jarret se ridică cercetând încăperea, spre ușurarea lui Kit, care simțea acut presiunea ochilor lui. Cu coada ochiului observă că musafirul descoperise placa de plută cu săgețile înfipte în figura lui. Bărbatul de la celălalt capăt al firului o întrerupse pe la jumătatea poeziei sale.

– E același joc în care s-a antrenat Jarret Webster?

– Da, dar vă asigur că luptăm pentru o cauză serioasă. Și am fi onorați să vă avem…

– De ce nu? O să fie distractiv să-i vedem pe cei mai în vogă bărbați din Chicago arătând ridicol. Mai ales pe Jarret.

– N-o să fiți dezamăgit. Ne dăm toată silința, mai ales că este și dânsul implicat.

– Spuneți-i că abia aștept să-l întâlnesc.

"Încă unul care crede că eu și Jarret suntem împreună."

După câteva minute Kit închise, iar Jarret se întoarse spre ea din fața ferestrei.

– Ai avut noroc?

– Încă două persoane, și-și notă detaliile pe listă. Iar pentru

norocoasă, o noapte la operă.

– Asta da întâlnire de vis, zise el aproape admirativ.

– De ce? N-aș fi zis că ești fan de operă.

– Nu sunt. Și e interesant să te iei tocmai de acest detaliu. Intuiția ta funcționează și în afara programului, în ce mă privește?

"Oare cum de am ghicit?" se întrebă ea mirată. Deși-i recunoștea magnetismul din punct de vedere fizic, trecuse, involuntar, la amănunte psihologice. Poate că invitația la meciul de baschet influențase ultima ei remarcă, de unde și contrastul. Deși nu era exclus ca un bărbat să le prefere pe amândouă...Însă pierdea prea mult timp analizându-i preferințele.

– Normal că nu. Când vine vorba de tine, intuiția mea nu prea funcționează. Dar dacă nu-ți place opera, de ce o consideri totuși o întâlnire de vis?

– Pentru că un singur lucru mă uimește la această artă – e imposibil să vorbești cu partenera pe timpul reprezentației.

– Și din moment ce săracul nu-și poate alege compania, măcar să impună el regulile? râse ea. Să știi că ar fi bine să vii și tu cu oferta ta, altfel toate propunerile bune se vor da până la sfârșitul săptămânii.

– Imediat ce-mi vine ceva în minte te anunț mai întâi pe tine.

– Eu deja ți-am dat o sugestie. Nu e vina mea că nu profiți de ea.

– Cu iahtul? și ea aprobă din cap. Dar deja am făcut o excursie pe o plajă și o zi până la lacul Michigan. Îți spun sigur că pentru o insulă pustie ar trebui cel puțin o lună.

– O să țin minte. Și zi-mi încă o dată cât ești dispus să dai?

***

Jarret avusese dreptate – cei doi intrară după începerea jocului, dar chiar în clipa în care ajunseră în arenă, un jucător puncta și întreaga sală se ridică în picioare în urale. Kit își astupă urechile, strigând:

– Și zici că la operă nu te auzi?

– Poftim? se aplecă el spre ea, atingându-i tâmplele cu buzele, dar Kit se trase brusc înapoi, ca și cum ar fi electrocutat-o. Călcă într-o baltă de suc și alunecă, dar brațul lui Jarret o prinse exact la timp, cu o mișcare sigură și fermă.

– Ai grijă! Nu se știe în poala cui ajungi.

– Mulțumesc..."Proasto! Te porți ca și cum ar fi vrut să te sărute."

Blițul unui aparat o orbi pe loc și tânăra se feri cu ambele mâini, dar era prea târziu. Când își recăpătă simțul vederii îl căută din priviri pe Jarret – să fi aranjat chiar el acea poză?

– Doar te iau în brațe și începi să vezi stele verzi? murmură el. Flatant de-a dreptul, draga mea.

Chiar dacă jocul începuse, pe culoare era o forfotă continuă. Astfel, Kit nu obiectă că Jarret o luase înaintea ei ținând-o de mână. Avea rezervate bilete chiar în față, poate cele mai bune posibile. Deci nu era de mirare că aveau să atragă atenția. Kit simțea că toți ochii

sunt ațintiți asupra lor; chiar doi jucători păreau a-i urmări.

– Să nu zici că te forțez, dar ai putea măcar să pari mai veselă.

Deși i-ar fi tras vreo două, Kit îl privi cu niște ochi mari și un zâmbet pe cât de larg, pe-atât de fals.

– Așa?

– Te vezi de la kilometri depărtare, după care se așeză confortabil în scaun, cu o mână pe bărbie, cu cealaltă ținând-o pe Kit. Te superi dacă mă delectez cu jocul?

– Te rog. N-am fost niciodată mare fan al baschetului.

– Și-atunci, de ce ai ales jocul și nu cina?

– Pentru că nu te-ai oferit să mă duci la operă, și de data asta îi zâmbi cald, din tot sufletul ei.

Jarret izbucni în râs, iar Kit se simți cufundată într-o baie de ciocolată fierbinte și aromată. Clinchetul râsului său părea s-o învăluie plăcut, întipărindu-i-se pe întreg trupul, anihilând toate celelalte zgomote din arenă.

"E numai un râs, pentru numele lui Dumnezeu. Ce naiba e cu tine?"

Și totuși, când el se liniști, parcă spațiul își pierduse din farmecul de mai devreme, dar ochii lui continuau a luci vesel.

– În cazul ăsta, nu mă mai deranjez să-ți explic regulile jocului.

Jarret se concentră asupra jocului, iar Kit asupra mulțimii ignorându-i mâna peste a ei. Se vede treaba că el uitase; putea foarte bine să țină un suc în mână. "Poate că așa obișnuiește să țină de mână orice femeie din jur." Deși, considera ea, fetele ce prezentau lenjeria nu s-ar fi amuzat prea tare la un asemenea joc. "În vreme ce

eu...sunt încântată."

În ciuda declarației anterioare, Kit se molipsi de buna lui dispoziție și se lăsă prinsă în efervescența mișcării din teren. Pe măsură ce se apropia pauza, se antrenă și ea în urale. Pe final căzu în scaun, obosită și răgușită, și-l surprinse pe Jarret încruntat.

– Parcă venisei să vezi jocul, strigă ea.

– Așa e, citi pe buzele lui, pentru că nu-l auzea în toată acea hărmălaie.

– Scuze că entuziasmul meu ți-a distras atenția, și se reîntoarse spre teren, hotărâtă să se manifeste mai puțin evident.

La pauză, zgomotul se mai diminuă și în teren intră o formație.

– E de mirare că mai putem auzi după infernul de dinainte. Simt că-mi țiuie urechile.

– Ține-te bine, se apropie Jarret de urechea ei. Vine unul din vulturi – sau Melinda Mason, de la paginile de probleme sociale.

Kit își amintea de cea în cauză de la conferințe și din ziare. Nu era un chip demn de luat în seamă, dar rămânea în memoria oricui cu fața ei triunghiulară și privirea sfredelitoare. Deci, ea era cea care-i suna pe toți burlacii din Chicago să-i întrebe dacă participă la licitație.

Kit inspiră adânc, dar cât mai discret. Jarret se făcu mic în scaunul său.

– Salut, Melinda; nu știam că ai dat-o acum pe sporturi. Te distrezi?

– E adevărat că aveți o relație? trecu ea direct la subiect.

– Ne ocupăm foarte mult de ideea cu întâlnirea de vis, da, zise

el.

– Dar nu în ce vă privește?

– Melinda...Doar nu te aștepți să-ți răspund la această întrebare. Dacă îți confirm, stric surpriza. Dacă infirm, doamna se supără.

– Și n-o să te mai sărute de noapte bună.

– Cam așa ceva, și zâmbi spre Kit.

Aceasta din urmă nu putea decât să admire felul în care, fără a nega, Jarret lăsase impresia că ei doi sunt iubiți. Tipul se mula mai ceva ca o mănușă.

Reportera părea a împărtăși opinia lui Kit.

– Înseamnă că în seara asta ați venit doar pentru imagine?

– A, nu, gesticulă Jarret. Îmbinăm distracția cu munca. Vrem să convingem unii membri ai echipei să se implice și ei.

– Puteai foarte bine să le dai niște ordine, îl cercetă Melinda rece, după care se întoarse spre ea. Și cum vă simțiți că domul Jarret a acceptat colaborarea?

– A, i se pare minunat, se repezi el. Ba are de gând să mă cumpere, chiar dacă valorez o avere.

– Da?

– Problema e că vrea să-i ofer o lună în mările sudului – dar cred că e singura interesată de așa ceva. Iar dacă ar fi singura care licitează pentru mine, tot i-ar trebui o avere, deși planul nostru inițial ar avea de suferit.

– La fel și imaginea lui Jarret, interveni Kit prompt. Nu suportă posibilitatea de a fi cumpărat prea ieftin.

– Lipsit de valoare, draga mea. Nimeni nu m-a acuzat că aș fi prea

ieftin.

Reportera pufni de câteva ori și se îndepărtă, bosumflată. Kit se întoarse spre el.

– Ce voia să spună cu faptul că puteai da niște ordine? Deții echipa?

– O parte din ea…

– Și ai fost serios la ideea de a-i invita pe membrii echipei la licitație? zise ea înviorată brusc.

– Normal. Măcar o parte din ei se pretează la așa ceva. În plus, de ce să ne limităm doar la zece mii dacă ne putem permite mai mult?

Kit simți că explodează de fericire. Cu ajutorul lui Jarret – de data asta unul adevărat – licitația ar fi avut un succes imens.

– Jarret , e minunat! Acum, chiar că văd stele verzi!

– Mă gândeam că ai să te bucuri. Gândește-te ce impresie ai să-mi faci când îi vei recruta pe toți fără ca eu să mișc nici măcar un deget!

***

Pe tot drumul de întoarcere de la arenă la Tryad, Jarret vorbi vrute și nevrute.

– Sper că ți-ai dat seama că eu nu comunic cu tine, zise ea într-un final.

– Da, dar m-am hotărât să te ignor. La aceeași oră, mâine?

– Glumești?

– N-ai nevoie de ajutorul meu?

– Asta numești tu ajutor? Te duci la antrenor și rezolvi totul?

– La director.

– Poftim?

– Antrenorul nu cred că ar agreea propunerea noastră, poate doar directorul. Dacă preiau eu inițiativa, aș viola angajamentul inițial. Poate chiar ți-aș pune la îndoială capacitatea de a te descura singură. Așa că mai bine mă țin deoparte și te las pe tine să te desfășori. Prin față sau prin spate?

– Ce?

– Am ajuns. La Tryad, adăugă el calm. Te întrebam unde să parchez. N-aș fi vrut să te las să mergi singură noaptea.

– Un adevărat gentleman…

– Normal. N-aș mai putea trăi să știu că ți s-a întâmplat ceva rău.

Kit se dădu bătută; era clar că Jarret o depășea cu un simț al ironiei mai dezvoltat decât ar fi putut ea acumula întreaga viață.

– De fapt, azi-dimineață am venit pe jos…

– Pe unde?

– Nu e nevoie să mă duci acasă. Stau aproape.

Tonul ei nu era prea convingător, și nici n-avea chef de o plimbare, căci noaptea se arăta răcoroasă și lipsită de farmecul lunii.

– Dar dacă insiști, ia-o la stânga la stop, apoi la dreapta vreo două stații.

– Știam eu că ai să profiți de generozitatea mea, surâse el.

– Să nu-ți faci planuri că am să te invit sus!

– Nu e amuzant – te-ai gândit la un lucru atât de josnic, când eu de fapt îți oferеam un serviciu de taximetrie.

Kit își încleștă dinții, dar fu nevoită să-i mai dea câteva indicații. Imediat ce ajunse în fața casei, coborî repede, înainte ca Jarret să ajungă pe partea ei.

– Încă nu mi-ai răspuns. La aceeași oră mâine? Poate mergem și la un număr de striptease masculin…

– A, ai cumpărat și așa ceva? zise ea dulce. Sau te incită astfel de distracții?

– Deloc. Dar m-aș conforma de dragul tău, dacă vrei să-i inviți la licitație, după care-i făcu din mână și se rezemă de mașină. Aștepti să te văd intrată în casă.

Nu o atinse; de fapt, nu schiță niciun gest care să confirme cele declarate reporteriței mai devreme. Ceea ce lui Kit îi convenea de minune. Normal că nu-și dorea s-o sărute!

***

În liniștea camerei de producție de la ultimul etaj al firmei Tryad se auzea doar țiuitul constant al calculatorului și o pisică torcând în poala lui Kit. După ce termină graficul la care lucra, tânăra apăsă un buton pentru a printa totul. Mișcările ei bruște treziră animalul care țâșni în pata de lumină din mijlocul încăperii.

Kit se lăsă mulțumită pe spătar. Cel mai mult adora această parte din meseria ei – momentul în care-și punea în aplicare ideile. De data asta era vorba de cea pentru copiii abuzați. Dacă cei din conducere vor aproba imaginea ei, aceasta avea să fie dată la tipografie, după care va ieși în lume sub forma posterelor, a reclamelor, a panourilor publicitare.

De asemenea, agreea foarte mult partea de interacțiune cu clientul. Îi plăcea să-l asculte, să noteze diferența între cerere și nevoi – asta fiind cheia succesului pentru o relație de lungă durată cu aceeași persoană.

Deși, în ce-l privește pe Jarret, se ciocnea de fiecare dată de un zid imposibil de cucerit. Era clar ce-și dorea el – să distrugă firma Tryad, mai exact pe ea însăși. De ce? Din cauza insuccesului cu spectacolul de modă, bineînțeles. Dar nu înțelegea de ce alesese tocmai o astfel de metodă de răzbunare; adică, de ce o avertizase, de ce-i dăduse o a doua șansă în loc să acționeze din prima?

Apariția lui Susanah cu un dosar pe care-l aruncă pe masă o trezi la realitate.

– Mai ai la calculator?

– Imediat te las, și se întinse după foaia imprimată. Da, stai să-mi salvez documentele.

– Nu te grăbi. Oricum, vreau opinia ta și a lui Alison înainte să încep. Apropo, zise fără a-și ridică ochii, l-am văzut iară și pe tipul care ne urmărește. Când am venit de la masa de prânz, el stătea în tufele din față.

– Cam incomod.

– Mda, dar ca să-l mai înveselesc, i-am spus ce a pierdut aseară.

– O, nu…Acum, nu mai scăpăm de el.

– Dacă e să mă întrebați pe mine, se auzi glasul lui Alison din prag, aș zice să găsim un alt nume firmei.

– Ce? sări Susanah. Tu ai venit cu Tryad fiindcă numele noastre, ziceai, nu dau bine.

– Acum că mă gândesc la frații Ringling, sau la Barnum&Bailey mi se par mai potrivite. Iar Kit a apărut azi nu doar în ziarele de scandal, ci și la rubrica sportivă. Telefonul sună ca la o centrală, iar Rita nu știe în ce parte s-o apuce. A primit azi cinci telefoane de la bărbați care vor să intre în joc. Îți transmite că ține o listă.

Kit pocni din degete.

– Știu ce-am să fac cu fotograful nostru, îl invit să ia parte la licitație și poate o ia la sănătoasa.

– Eu zic că o să accepte, zise Susanah. Mi s-a părut simpatic.

– Problema e cine ar accepta ca întâlnirea de vis să însemne câteva ore în tufe.

În acea clipă Rita apăru în prag, abia respirând după ce alergase pe scări – cel puțin așa părea. În spatele ei, un mesager cu un pachet mare.

Kit se încruntă, căci în camera respectivă n-avea voie să intre nimeni în afară de cele trei femei. Un musafir nepoftit însemna ascunderea tuturor proiectelor în curs de desfășurare. Deci, de ce venise Rita cu tipul sus?

– Pachetul e pentru tine, Kit. Și are ordin să ți-l dea personal.

Kit îl luă cu o strângere de inimă. Deși mare, era destul de ușor.

– Ali, mai bine ne vârâm sub masă, în caz că explodează ceva.

Nu avea adresa expeditorului, iar scrisul îi era necunoscut lui Kit, deși bănuia ceva – literele erau apăsate, îngroșate în cerneală neagră; un scris masculin, al unui bărbat foarte sigur pe sine.

– Dacă explodează, țineți minte că un singur client mi-a tocat nervii în ultima vreme – și viceversa.

– O să punem asta pe piatra ta de mormânt, dacă vrei, se oferi Susanah.

Kit desfăcu pachetul și înăuntru, înfășurată în multă bandă adezivă, găsi poza înrămată a lui Jarret, în frac, zâmbind perfect spre obiectiv. Iar în colțul de jos, semnătura lui cu mențiunea "Nu-i așa că e o țintă mai bună decât placa de plută?"

Capitolul 6

Timp de aproape douăzeci de minute, Kit se căzni să trimită un mesaj de răspuns spre secretara lui – un mesaj formal în aparență, dar căruia Jarret să-i descifreze ironia din prima citire. Dar când sună la numărul pe care i-l dăduse, se pomeni chiar cu vocea lui. Foarte dezamăgită, Kit trecu peste formalități.

– Ce s-a întâmplat cu secretara?

– Nimic, din câte știu. Să ți-o dau, sau să-i spun că ai întrebat de sănătatea ei?

Oare nu-i scăpa nimic niciodată?

– Mi-am închipuit că se află pe cine știe ce masă de operație de ultim moment, tiran ce ești, ca să scape de telefoane.

– Ți-am spus că acesta este numărul meu personal. Ea răspunde numai când eu sunt ocupat. Și aș fi onorat în locul tău, să știi, nu mulți au parte de un asemenea privilegiu.

– O să-mi notez în biografie. Mulțumesc pentru noua țintă, și o

studie mai îndeaproape.

Era o poză reușită, cu inima lui chiar în centru.

– Plăcerea a fost de partea mea. Nu mi-a scăpat faptul că cealaltă era cam ciuruită, și n-aș vrea să-ncetezi să te joci.

– Crezi că dacă nu mă descarc pe un obiect o să-ncep să te ciuruiesc pe tine?

– M-am gândit și la asta. Deci, te-ai hotărât ce facem în seara asta?

– Păi...fără striptease, te rog.

– Dar cum ai să știi dacă sunt buni pentru seara cu pricina?

– Nu e asta problema, dar nu voiam să te compari cu ei și să rămâi dezamăgit.

– Ce te face să spuii asta? deveni el intrigat.

– Pentru că mi-ai trimis o poză cu tine îmbrăcat. Dacă aveai încredere în tine, poate că-mi trimiteai una în slip.

Urmă o tăcere grăitoare din punctul ei de vedere, pe care ea o savură din plin.

– Kit, scumpo, dacă știam că vrei una...

– Nu vreau. Vorbeam și eu așa...

– Dar dacă tot ai amintit, uite acum mă uit la una recentă. Între timp, sunt sigur că imaginația ta va umple toate nebuloasele.

– Ai nevoie de o bătaie pe cinste Webster, și-i trânti receptorul în nas.

Nu-i putea ține piept, deci mai bine se lăsa păgubașă. Deși, tipul avea dreptate în ce privește numărul de striptease; și, bineînțeles că se putea foarte bine compara cu alții. Pasiunea lui pentru sport, faptul că-l practica cu regularitate, ușurința cu care o prinsese la

meci înainte ca ea să cadă – dovezi ale unui trup solid. Ceva din flexibilitatea mișcărilor sale denota o musculatură bine dezvoltată, mereu activă. Indiferent că aceasta implica sporturi, acțiuni de salvare sau activități intime…

Realiză dintr-o dată că imaginația chiar începuse să o ia razna. Frustrată, Kit se folosi de toate săgețile pe care le avea pentru a le înfige în noua țintă. Dar n-o ajută prea mult.

***

Kit tocmai își împacheta schemele pe care avea să le prezinte conducerii companiei pentru campania împotriva abuzurilor când Alison ciocăni la ușa biroului ei.

– Putem vorbi puțin? Am nevoie de tine.

– Intră. Stai puțin să termin asta. Prezentarea mea e abia după licitație, slavă Cerului, dar dacă nu-mi organizez materialele cât am ideea proaspătă în minte, o să uit totul.

Alison se așeză pe scaun, cu un dosar în poală, așteptând calmă, cuminte și răbdătoare, precum o adevărată doamnă. Susanah, în locul ei, s-ar fi așezat invers pe scaun, lăsându-se pe spate, cu părul atârnându-i pe jos, și picioarele pe pervaz. Kit ar fi mărșăluit. Diferențe notabile și amuzante la prima vedere, dar care probabil le apropiaseră pe cele trei prietene și favorizau comunicarea la locul de muncă – se completau una pe cealaltă.

– Gata; spune, Ali, o îndemnă când termină de aranjat.

– E vorba despre discursul de pe înregistrare. Rita a făcut o ciornă și mă gândeam să-ți spui și tu părerea.

– Pentru filmulețul promoțional pentru Orașul Vânturilor?

– Nu e nevoie să te uiți chiar acum, normal. Am trei săptămâni până când mă întâlnesc cu echipa de producție, dar dacă sunt schimbări majore...

La prima vedere, Alison părea genul de femeie profesionistă căreia nu-i scapă nimic, dar Kit era prea încercată pentru a ști că orice proiect putea fi îmbunătățit.

– E bine dacă ți-l dau într-o zi sau două?

– Perfect. Mulțumesc. E un proiect extrem de important pentru noi și ai un ochi format pentru ce nu dă bine pe sticlă.

– Păcat că n-am și pentru ce dă bine, râse cealaltă. Am putea apela la un specialist; poate până la sfârșitul anului o să găsim fonduri pentru a angaja unul.

– Kitty, despre licitație...

– Știu că te preocupă timpul pe care-l pierd cu asta...

– Nu neapărat. Mă îngrijorează persoana ta și dacă ai să-l duci la bun sfârșit într-un timp atât de scurt. Iar Sue zice că o să ajungi să suspini după Jarret.

– Și eu care credeam că mă împinge direct în brațele lui.

– Vrea doar să-ți deschidă ochii.

– Dacă mai are energie și pentru altceva, mi-ar prinde bine un ajutor în treburi cu adevărat importante, surâse Kit puțin cam forțat. Mai am doar o săptămână, Ali, dar o să avem parte de mai multă

publicitate decât am fi putut cumpăra cu banii jos. Poate și clienți noi.

– Vrei să-i spun lui Susanah să înceteze cu glumele?

– Nu…nu cred că e serioasă.

***

La șapte și două minute, biroul lui Kit căzu într-un con prelung de umbră, dar ea nu se deranjă a-și ridica ochii.

– Ai întârziat.

– Scuze că te-am dezamagit.

– Nu m-ai dezamăgit. Ba chiar mi-ai dat speranța că ai renunțat la întâlnirea din seara asta. Dar n-am eu norocul ăsta, și-și împinse scaunul departe de masă, urmărindu-l.

Da data asta nu mai purta haine de toată ziua, ci un costum închis la culoare, cămașă de mătase și cravată. Arăta ca și cum tocmai ieșise de la un interviu important.

– Să zicem că mi-am luat revanșa pentru că ieri am ajuns prea devreme. Dar am stat un timp jos așteptând să mă conducă cineva, și văzând că nu mai e nimeni, mi-am permis să urc.

– Susanah are o întâlnire și Alison face muncă voluntară. Iar Rita, singura care-și respectă programul, a plecat pe la cinci.

– Fără să încuie ușa?

– E un birou de relații cu publicul, Jarret.

– Dar e trecut de progamul normal. O fi un cartier pașnic, dar…

– Interesant că te preocupă siguranța mea. Alison a plecat doar de vreo zece minute.

– Ai putea să-mi dai o cheie, ca pe viitor…

– Sau am putea închide ușa, ignorând clopoțelul sau telefonul și să te lăsăm să aștepți pe trotuar. Ce idee bună! și trase din sertar lista cu numele celor înscriși. Mai bine te-ai concentra asupra rolului tău la licitație; altfel, toate celebritățile au să ți-o ia înainte.

– Celebrități?

– Sau mai bine zis, oameni importanți. Pe care nici măcar nu i-am vânat. Ei m-au căutat.

– Felicitări, rosti el pe un ton distrat, oarecum dezamăgit.

Kit încercă, dar fără succes, să-și ascundă un zâmbet. Avea să se bucure atât de mult la final, când el va fi nevoit a-și cere scuze.

– Într-adevăr, evenimentul acesta va fi cel mai mare de acest gen din ultimii șapte ani, murmură ea. Biletele s-au vândut ca pâinea caldă, peste așteptări, și mi s-a cerut un interviu televizat. Până la final, Tryad o să fie solicitată de nenumărați clienți. Ce ai de gând să oferi? La întorsătura pe care au luat-o lucrurile, va trebui să propui ceva cu adevărat special ca să rămâi în competiție.

– Poate că n-am să-ți dezvălui până după eveniment.

– Ca să fie ceva de lepădat? se încruntă ea. Chiar crezi că ceilalți or să te creadă, că femeile or să parieze pe tine chiar neștiind ce le oferi?

– Kitty, mă șochezi. În sfârșit recunoști că am un dram de șarm, și se așeză pe biroul ei cu brațele încrucișate pe piept.

Kit simțea că-și pierde controlul. Acționase din impuls. Una era să-i recunoști farmecul personal – de necontestat, de altfel. Dar ea se lăsase efectiv ademenită. Grijile lui Susanah erau astfel justificate… Începu să se joace cu o agrafă ca să nu-l înfrunte direct.

– Vrei să știi pe cine am cooptat azi după-amiază?

– Mă rog. Haide oricum, să sărbătorim printr-o cină.

– Mai bine decât striptease. Doar dacă nu te gândeai, bineînțeles, și la un spectacol de operă.

Jarret luă haina ei din cuier și-o ajută să se îmbrace. Ieșiră și el îi ținu portiera deschisă, în timp ce Kit făcea cu mână spre casa vecină.

– Mă întreb dacă tipul care ne urmărește știe că va fi invitat și el.

– S-a întors?

– Deocamdată; acum stă în tufe. Se vede doar ecranul telefonului său. Să ne oprim să-i spunem că mergem la cină sau să-l lăsăm să ne urmărească?

Jarret își privi ceasul.

– Ideea e că trebuie să mă opresc mai întâi undeva, dacă nu te deranjează.

– OK, dacă mă lași să folosesc telefonul tău cât timp te aștept. Poate mai conving pe cineva să intre în joc.

– Ești invitată și tu.

– Unde? E ceva formal? Nu sunt deloc aranjată. Mai bine stau aici.

Jarret opri la lumina roșie a unui semafor și se întoarse pentru a o cerceta. Deși scaunele de piele erau foarte comode, spătarul era dat prea jos, încât Kit nu stătea confortabil. Haina îi căzuse, dezvelindu-i picioarele; fusta i se ridicase destul de mult, iar acum

se căznea să și-o pună din nou pe genunchi. Ultimul lucru pe care-l dorea era să-l lase pe Jarret s-o studieze, căci numai ideea de a fi privită de el îi dădea fiori. "Stăpânește-te!"

– Nu-mi place să fiu pasager, dar să știi că s-a făcut verde.

Jarret porni și intră pe autostradă.

– Mă gândeam, de fapt, că s-ar putea să fii cam îmbrăcată.

Dacă ea era îmbrăcată într-o fustă și un jerseu, el cum era în costum?

Totuși, spre mirarea ei, mașina trase în parcarea unuia din cele mai mari magazine din oraș.

– Vrei să-ți cumperi șosete? Sau să-ți iei hainele de la curățătorie?

– A,nu. E un cocteil.

– La supermarket?

El întinse mâna pentru a o ajuta să coboare.

– Firma mea prezintă una din ultimele colecții pentru unul din cei mai mari cumpărători, și i-am spus directorului că apar și eu. N-ai vrea să pierzi toată distracția, nu?

– Presupun că n-am de ales…

Kit studie cu atenție localul și decorul.

– Frumos – să închiriezi cel mai vizibil loc, să aranjezi intrarea precum în reclame; e de efect. A fost ideea directorului de magazin sau așa se procedează de obicei?

– N-ai mai văzut niciodată un magazin de lenjerie Milady? se miră el.

– Nu. Mai ai încă segmente de piață pe care trebuie să le cucerești.

– Atunci, ești invitata mea.

– Abia aștept.

La ceva distanță, niște femei cu pancarte se plimbau în sus și-n jos. "Misoginism" scria pe una dintre ele; sau "Firma de lenjerie Milady exploatează femeile."

– Te impresionează? surâse Kit. Un protest pe viu; în cinstea ta…

– Și?

– Nu încerci să le împiedici?

– De ce? Trăim într-o țară liberă. Au dreptul la cuvânt.

– E teribil, medită ea. Ai publicitate gratuită.

– Mda…

– De fapt, chiar acum un cameraman se îndreaptă spre noi. Presupun că nu l-ai aranjat tu.

– Nu, și deschise ușa, făcându-i loc înclinându-se elegant. Bine ai venit în lumea mea.

În clipa în care păși înăuntru, Kit realiză că totul arăta altfel decât se așteptase. De fapt, nu se preocupase de interiorul unui astfel de loc; sau poate că și-ar fi închipuit catifea roșie, pene mari negre, șiruri întregi de compleuri sugestive, parfumuri îmbătătoare – adică scene extrase direct dintr-un bordel. În schimb, găsi aici o atmosferă mai degrabă de salonaș. Scaune aurite, cu aceeași tapiserie ca draperiile, carpete moi, pe care Kit parcă plutea. Deasupra șemineului, un tablou în stil impresionist. Pereții erau vopsiți în crem și roz foarte pal. Într-un cuvânt – un decor care ar fi captat orice femeie, indiferent de rasă sau de preferințe. Nu existau

manechine, doar multe fetițe care se ocupau de clienții interesați, îmbrăcate în halate de mătase de culoare verde, cu papucei fini în picioare.

– Nu e de mirare că m-aș simți prea îmbrăcată, șopti ea.

– Sunt și cabine de probă cu cineva care se va ocupa de tine personal. Dacă vezi ceva care să-ți placă…

– Mulțumesc, dar nu în seara asta.

– Vrei să spui că mă aștepți pe mine să-ți găsesc ceva pe măsură?

– Jarret! se auzi chiar în acea clipă – o voce familiară pentru Kit, dar care parcă îi zgârie timpanele.

Dintr-o dată, memoria o purtă spre scena de la prezentarea de modă, când mama lui Heather o făcuse cu ou și cu oțet. Kit se întoarse spre femeie, hotărâtă s-o înfrunte de data asta.

– Dumnezeule, se opri cealaltă șocată. Credeam că ziarele mint.

– Și eu mă bucur să te văd, Colette.

Femeia o măsură din cap până-n picioare, apoi reveni la el.

– Scuze că intervin, Jarret, dar puteai apela la orice firmă de relații cu publicul din oraș. De ce ea? Și licitația! Dintre toate ideile tâmpite, tocmai…

– Vii, sper, interveni Kit.

– Glumești?

– Păcat. Cred că ți-ar plăcea mai ales prezentarea de slipuri, la care Jarret abia-și stăpâni râsul. A, nu ți-am spus? E serios, Jarret. O să fie senzația serii, și mi se pare corect ca….

O fată îmbrăcată sumar se opri chiar sub nasul ei cu o trusă de machiaj.

– Un mic cadou pentru că ați ales să intrați la noi. Mai găsiți o mulțime de premii și un card de fidelitate valabil în toate magazinele din rețeaua de lenjerie Milady, pentru următoarele treizeci de zile.

– Mulțumesc, zise Kit, dar…

– Dacă îl utilizați chiar din seara asta, primiți și un bonus. Deci dacă vedeți ceva care să vă facă plăcere dumneavoastră sau bărbatului din viața dumneavoastră…

– Asta numesc eu risipă de carduri de fidelitate, mormăi Colette.

Fata se uită nedumerită la musafiră, apoi la Kit, după care la Jarret și reîncepu cu voce tremurândă.

– Deși s-ar putea să n-aveți nevoie de un astfel de card, nu? Probabil că vă lăfăiți în mătase și dantelușe?

Kit încercă să-și stăvilească neliniștea ce-o cuprinse și-l privi pe furiș pe Jarret. Într-atât de inocent și de senin părea acesta, încât tânăra îi aplică una sub coaste. Modelul zâmbi, nedumerită, și se îndreptă spre o nou intrată.

– Prea naivă ca s-o lași de capul ei prin lume, pufni Colette.

– Nu seamănă deloc cu Heather a ta, zise Kit amuzată. Vă rog să mă scuzați…

– Unde mergi?

– Afară, să văd dacă cele care demonstrează au o pancartă în plus.

– Cred că e timpul s-o iau la cină, zâmbi Jarret spre cealaltă și o urmă pe Kit.

Aerul de afară o răcori; înăuntru nu-și dăduse seama de căldură. Grupul de protestatare se împuținase. Un gardian îi supraveghea pe

cei doi de la distanță; cameramanii plecaseră.

– Păcat, observă Kit; dacă acum s-ar dezlănțui, reporterii ar pierde tot spectacolul. Poate că ar trebui să le dau cartea mea de vizită – se vede treaba că le-ar trebui ceva consiliere profesională.

– Nu se cade…Nu poți fi de ambele părți.

– Dar tu nu mă plătești, mai ții minte? Așa că regula nu se aplică și-n cazul nostru. În plus, ți-aș face publicitate prin orice ajutor le-aș da.

– Bine, dar gândește-te înainte, OK? și o luă de braț. Preferi bucătăria franceză, italiană sau americană?

– Nu contează. Aș mânca și un elefant, acum.

– Cam greu de găsit…

Kit nu-l luă în seamă, preocupată cu protestatarele.

– Dacă se iau după deviza confortul înaintea discriminării, toate femeile ar fi trebuit să li se alăture. Toate bretelele astea sunt un adevărat iad.

– Poftim?

– E adevărat; n-ai încercat niciodată pe pielea ta?

– Uite o ideea la care nu m-am gândit, surâse el.

– Normal. Bărbații ar trebui să creeze pentru bărbați și nu pentru femei.

– Adică?

– Ca să aibă la ce să se uite; căci e clar că nu vă gândiți deloc la confortul femeii.

– O să țin cont de asta. Fără breteluțe în compleul tău alb.

– Parcă spuneai că o să fie negru. Oricum, nu mai contează.

– Vrei să spui că o să-l porți indiferent de culoare?

– Nu conta prea mult pe asta.

– Apropo, m-am răzgândit în ce privește înțelegerea noastră. De fapt, în ce privește partea în care tu te culci cu mine.

– Nu intra în pariu.

– Exact.

– Nu înțeleg…

– N-a fost un pariu. E o certitudine, și-i deschise portiera, căci ajunseseră la mașină.

Kit simți că o lasă picioarele, se cufundă în scaun, iar Jarret se aplecă pentru a-i închide centura de siguranță.

– Indiferent de rezultatul licitației, tot ai să te culci cu mine, știi foarte bine.

Capitolul 7

Kit își reveni abia după ce mașina ajunse pe autostradă, deși nu în totalitate.

– Cred… șopti ea, că aș vrea să merg acasă.

– Bine. Deși nu mă așteptam să fii atât de nerăbdătoare. Acum câteva minute mi-ai spus că mori de foame, și..

– Nu mă refeream la tine. Nu mă culc cu tine, nici acum și nici altă dată!

– Ți-ai venit în fire, zise Jarret optimist. Înfrunți situația – da, tipic pentru Kit Deevers.

– Voiam să zic că dacă ai de gând să devii ridicol, mai bine fă-o singur, nu cu mine, murmură ea, simțindu-și capul vâjâind.

– A, dacă asta te preocupă, mai bine mergem să mâncăm. Nu te pot seduce la un restaurant, în public.

Tânăra închise ochii, ceea ce agravă situația – imaginația îi scornea felurite scene, la voia întâmplării. "Tot ai să te culci cu

mine..." acele cuvinte, atât de suave, de răspicate, o hipnotizau ca un drog, anihilându-i orice mișcare defensivă. Parcă-i simțea degetele mângâind-o delicat.

– Și totuși, ce-ar fi atât de ridicol? reveni el, deși Kit abia într-un târziu realiză că el vorbea cu voce tare.

– Cum ce e ridicol? se ridică ea în scaun. Ideea în sine. De ce să te culci cu mine? Din toate fotomodelele pe care le ai la dispoziție, și care probabil că sunt încântate că le ești aproape...

– Sunt parte din meserie, remarcă el serios. N-aș zice că orice model din agenție s-ar bucura de atenția mea, dar...

– Nu fi modest, Webster. Nu-ți stă în fire.

– Bine, să zicem că multe se bucură. Însă tu ești o adevărată provocare.

– Da, mulțumesc. Nici nu știi cât mă bucur să aud asta...

– Tu ai vrut-o! Și-am zis că dacă-ți răspund mai obraznic, mă scuipi în față, deci de ce să nu-ți spun adevărul?

Kit își dădu ochii pe spate, ignorându-l.

– Mda, o provocare...

Intrase într-o situație fără scăpare; după felul în care Jarret fluiera lejer, se vedea că profita de poziția lui favorabilă. Trase mașina în fața unei clădiri, nu departe de sediul firmei Tryad, și un valet se grăbi să deschidă ușa din dreapta. Femeia îi aruncă o privire speriată – Jarret nu părea genul de om care să locuiască într-o asemenea clădire, și nici să aibă un valet la intrare. Deși, în acea seară, Jarret se arătase plin de surprize.

– Nu te teme, o asigură. Deși nu pare pe dinafară, e cel mai bun

restaurant franțuzesc din Chicago.

Într-adevăr, nu părea. Un mic podium făcea trecerea din stradă înăuntru; în rest, localul nu prezenta nimic special. Nici măcar cele câteva mese, elegant aranjate și doar pe jumătate ocupate.

– O comoară nedescoperită, zise Kit destul de tare, încât valetul o auzi.

– Servim o clientelă destul de aleasă, domnișoară, mai ales cei care vor intimitate. Urmați-mă, vă rog…

– Aș zice că ți-a cam tăiat avântul, îi șopti Jarret, iar râsul lui discret îl simți ca o briză ușoară care-i adia prin păr, strecurându-se apoi pe șira spinării, precum un fior.

Valetul îi conduse la o măsuță dintr-un colț, și trase scaunul pentru Kit. Spre surprinderea ei, Jarret nu așteptă același lucru, și nici nu-și apropie scaunul de-al ei, ci se așeză exact în față.

– Ce bei?

– Ceai cu gheață, vă rog.

Într-un fel sau altul pândea revolta lui față de o asemenea cerință simplistă, dar bărbatul se rezumă a transmite comanda, cerând și un vin pentru el.

– Mă bucur că agreezi faptul că mai toate cocteilurile îți strică pofta de mâncare și umbrește întregul farmec al unei cine romantice.

"Ca să numai zic de întregul simț al rațiunii."

– Aș zice să-l lăsăm pe bucătar să ne surprindă cu arta lui, zise el, doar dacă nu preferi ceva anume.

– Prea bine. Oricum, parcă mi-am pierdut apetitul.

– Păcat, surâse el. Sper că nu din cauza a ce-am spus eu? și se aplecă, ținându-și degetele sub bărbie. Dar să știi că am vorbit foarte serios. Ești, într-adevăr o provocare. Ba mai mult, mă intrigi la culme.

– Mda…Și de ce, mă rog, ai vrea să te culci cu o asemenea persoană?

Kit considera replica una de o mie de puncte. Dacă răspundea, își dovedea egoismul…deși, putea foarte bine să iasă cu fața curată din încurcătură, după cum îl știa. Lui Jarret singurul lucru care-i lipsea era simțul de a fi ridcol. Chiar și dacă fi dat din umeri tot ar fi apărut drept o persoană extrem de infatuată în convingerea că putea avea orice femeie.

– Ca să mă distrez. Și ca să te distrezi.

– Asta dacă durează…

– Fără îndoială…

Sosi și vinul, iar Jarret făcu pe ospătarul și umplu paharele. Gustă dintr-al lui, apoi făcu semn spre ea.

– Să știi că e foarte bun.

– Normal. Înainte să-l comanzi te-ai gândit mai mult decât ai meditat asupra propunerii pe care mi-ai făcut-o adineauri.

– Nu știu de ce te agiți, draga mea. Oricum, m-am gândit la tine de…

– Să lăsăm detaliile la o parte. Și să schimbăm subiectul, te rog.

– Prea bine, murmură el. Presupun că vrei să te mai gândești. Anunță-mă doar când ajungi la o concluzie. Între timp, cred că eu m-am hotărât pentru o excursie în mările sudului.

– Bun. Poate am noroc și tu, împreună cu cea care te va alege, o să ajungeți într-un trib de canibali. Păcat de femeia care trebuie sacrificată.

– A, zâmbi el, nu mă refeream la licitație. Ci la ce se va întâmpla după. Adică atunci când te vei hotărî să vii la mine.

După care Jarret schimbă subiectul. Se lansă într-o discuție degajată despre noile apariții pe Broadway, despre cărți nou apărute, despre coflictele de interes din politică. Se arătă bine informat, cât și interesat de părerea ei. Spre surprinderea lui Kit, tipul nu era conservator în gândire, și nici nu încerca să-i influențeze pe ceilalți. Un partener de discuție atât provocator, cât și deschis spre noi confruntări.

Deși abandonară ideea aventurii dintre ei doi, Kit simțea că întrebarea trona la fiecare replică de-a lui, la fiecare gest, la fiecare zâmbet subtil. În cele din urmă, tânăra trebui să admită că este doar o impresie, și că Jarret se poartă ca un adevărat domn. Însă pe tot parcusul serii, simți că pășește pe un teren minat, fără a-i vedea pericolele deși conștientă de ele. La un singur pas greșit, avea să cadă în capcană.

Cu întreg corpul tensionat, Kit se pomeni câteva ore mai târziu în fața casei sale. Abia aștepta să rămână singură, însă, contrar serii precendente, Jarret o însoți. Nu o luă de braț. De fapt, nu încercase s-o atingă măcar, în afara atingerilor accidentale atunci când îi umpluse paharul. Acum însă, Kit simțea un oarecare obiectiv pe care el îl urmărea cu această mișcare.

"Nu te pot seduce într-un restaurant, în public" îi spusese. Acum

însă, erau doar ei doi...

Kit intră și se întoarse spre el, hotărâtă să-l pocnească s-o țină minte dacă ar fi încercat s-o sărute sau să se autoinvite în patul ei. Dintr-o dată, el apăsă butonul prin care se chema liftul și-i luă mâna într-a sa.

– M-am simțit foarte bine, draga mea Kit. Noapte bună.

Atingerea delicată a buzelor sale pe pielea fină a palmei ei se consumă atât de repede, încât nici nu avu timp să de dezmeticească.

– Măi să fie, zise cu glas tare. Uite că există bărbați care se pot stăpâni.

În sufletul ei, însă, tânăra avea o vagă impresie că râdea de ea și că, din experiență, de fapt, nu se repezea la pradă. În lift, apăsă butonul pentru etajul ei cu mare forță, închipuindu-și că e nasul lui Jarret. În apartament era întuneric, și aproape se împiedică de mormanul de scrisori din fața ușii. Merse cu ele în bucătărie, unde își pregăti cafetiera pentru a doua zi. Deși obosită, nu putea nici să adoarmă și nici să se concentreze asupra unui lucru. Începu să umble în sus și-n jos. "Nu te pot seduce într-un restaurant, în public," declarase el, când, de fapt, tocmai asta făcuse – fără a se folosi de anumite cuvinte sau gesturi suspecte pentru o a treia parte. Se mulțumise a o privi, a râde cu ea, a-i pune întrebări, a o fermeca – pentru ca la finalul serii s-o lase cu buza umflată, după acel simplu sărut pe mână. "La ce-mi stă mintea! Doar nu sunt atât de proastă încât să mă las influențată de așa ceva!"

Inspiră de câteva ori adânc, iar neliniștea începu să dispară. Cu adevărat, Jarret era un fermecător incurabil, cu bună-știință. Și

normal că n-o putea seduce în niciun loc public pentru că avea prea mult bun-simț ca s-o facă.

Meditând asupra propriei situații, Kit urcă în pat. După o lungă perioadă în care se zvârcoli, o cuprinse somnul. Palma moale a lui Jarret se lăsă ușor pe pielea fină a obrajilor ei, aievea, și ea surâse, fericită.

Luni, Kit urcă spre camera de producție cu o plasă cu mâncare și un dosar în mână și se așeză la cea mai apropiată masă. Susanah o salută morocănoasă de la calculator.

– Mi se pare mie sau te distrezi? întrebă Kit, căutându-și sticsurile prin plasă.

– E afuristul ăla de logo. Nu vrea să intre în pagină, indiferent cât l-aș roti. Ce faci azi?

– Pun cap la cap tot ce-am strâns pentru licitație. Trebuie să-l dau la tipografie până diseară, ca să-l termin la timp.

– Nu l-ai dat încă? Și licitația e sâmbătă seară.

– Nu-mi aminti.

– Încă n-ai încheiat programul?

– Nu. Rita tot mai primește telefoane, și cred că am vreo douăzeci de candidați pe listă pe care n-am reușit să-i găsesc, și începu să mănânce. Dar întâi să termin afișul, apoi mă ocup și de restul. O să lungesc cât de mult pot lista finală – sper să pot introduce programul în ultimul moment.

– Du-te la Jarret, cred că are vreo zece secretare.

– Ar fi dezastruos. Ar face orice ca să mă scoată incompetentă.

– Chiar? Crezi că își dorește chiar așa de tare să pierzi? Să știi

că-i poți spune să renunțe la pariu, că te culci cu el indiferent de rezultat.

– Ce amuzant! mormăi ea. Exact asta a spus și el. Dar nu, nu sunt chiar așa de proastă. Mulțumesc pentru sugestie.

– Înseamnă că nu e nimic serios cu el?

– Cu ce? Tipul zboară din floare-n floare Sue; întotdeauna își dorește ce nu poate avea, iar după ce obține acel lucu, își dă brusc seama că nu mai are nevoie de el.

– Chiar mă gândeam că are să te rănească, se lumină colega ei. Dar dacă ai reușit să-i vezi adevărata față…

– Nu-ți face griji. Îți promit că imediat ce terminăm, încetez orice relație cu Jarret, fără regrete.

Susanah lăsă baltă logo-ul și-i cedă calculatorul prieteni sale, ea având o întâlnire cu un client. După ce termină afișul, Kit își strânse lucrurile, mâncarea și coborî în birou. Trebuia să mai dea niște telefoane, apoi să treacă pe la tipografie și să finalizeze programul. Era mulțumită că totul avea să iasă perfect. Numai ce deschise ușile biroului…

– Salut! Era Jarret, care stătea lungit într-un fotoliu. Credeam că ai să fugi.

Kit rămase buimacă în prag. Sacoul lui era aruncat pe un alt scaun, cravata desfăcută și cămașa descheiată. Mai avea puțin și-și dădea și pantofii jos. Pisica ei se instalase mulțumită pe glezna lui. Nu se știa exact cine stă mai cofortabil, el sau animalul.

– Ce cauți aici? E abia mijlocul zilei.

– Știu, dar am uitat să te întreb ce facem în seara asta. N-aș vrea

să ajung aici la șapte și să aflu că ai altceva în plan.

Kit zâmbi – o scuză perfectă.

– De fapt...

– Așa că ți-am verificat agenda, și, spre ușurarea mea, e goală. Mă gândeam să mergem la teatru – o schimbare.

– Pentru că în pauze poți socializa excelent și mă poți prezenta nenumăraților burlaci prezenți?

– Păi, nu-ți pot garanta câte fețe noi ai să vezi într-o luni seară, direct de pe Broadway...

– Nici nu mă așteptam.

Aruncă restul de mâncare și așeză programul peste lista candidaților. Prețioasa listă, care trona pe biroul ei, și care mai mult ca sigur nu-i scăpase lui Jarret. Poate că de aceea arăta atât de relaxat. Sau poate că o citea pe când ea veniea spre birou, o auzise și se trântise în fotoliu pentru a da impresia de leneveală.

De fapt, n-o interesa dacă o citise, ci cum avea să folosească informația de acolo. Putea să sune pe careva, să le sugereze să nu mai participe...În curând, va ieși totul la iveală, oricum. Dacă cei programați renunțau...se va confrunta cu situația la momentul respectiv.

– Cine ți-a dat voie aici? Nimeni n-are voie să intre în birouri neînsoțit.

– Nimeni. I-am făcut cu mâna Ritei, care vorbea la telefon, și am urcat. Să știi, Kit dragă, că m-am gândit și ai dreptate.

Trecea cu mare repeziciune de la una la alta. Avea zeci de subiecte în cap, făcea referire la toate deodată fără a ajunge la vreo

concluzie.

– În ce privință?

– Ai nevoie de voluntari. Așa că, iată-mă, și se ridică, ținând brațele deschise. I-am spus secretarei să nu conteze pe mine toată săptămâna, ca să mă dedic ție.

– Ah, ce fericire pe capul meu…

– Știam că ai să te bucuri, surâse el. Deja am și început.

– Cu ce? ezită ea, temându-se oarecum.

– Rita mi-a făcut legătura la telefon acum câteva minute…

– Rita te-a lăsat să vorbești cu un client de-al meu?

– Nu e nevoie să țipi, draga mea. Și nu te enerva. Normal că nu m-a lăsat.

– Atunci? își recăpătă ea glasul.

– Era doar tipul de la hotelul Englin, cel care ți-a vorbit în seara balului.

– Carl. Ce voia?

– Sunase să-ți spună că s-a anulat o nuntă în aceeași seară cu licitația noastră și dacă vrei cumva sala balului. Și i-am spus că acceptăm.

"Acceptăm" gândi Kit distrată. Jarret trecuse de la muncă de voluntariat la a lua decizii într-un timp record. Însă amănuntul o șocă de-a dreptul.

– Jarret… și simți nevoia să bea niște apă. Știi bine că sala de bal are două mii de locuri. Cealaltă, două sute.

– Da, și asta e cel mai palpitant. O să vindem de douăzeci de ori mai multe bilete.

– Dacă...În caz contrar, o să fie pustiu.

– Câteodată mă îngrijorezi, draga mea Kit, scutură el din cap. Ești atât de pesimistă.

– Nu-ți dai seama că sunt realistă? Două sute de oameni ar fi fost perfect, peste așteptări. Dar două sute în sala de bal...Toată lumea o să vorbească despre un fiasco. La naiba, Jarret...

Se opri, căci ocările n-o duceau nicăieri. Puse mâna pe telefon.

– Credeam că ai certitudinea succesului. Doar ai vândut bilete peste ce preconizai.

– Dar nu chiar așa de multe.

– Pe cine suni, totuși?

– Pe Carl, să-i spun că rămân la sala inițială.

– Nu ți-am spus? întrebă el naiv, alarmând-o pe Kit.

– Ce anume?

– Carl sunase să-ți spună și că altcineva vrea sala Westmore în aceeași seară.

Kit lăsă receptorul și se prăbuși în scaunul ei.

– Bun. În sfârșit, te relaxezi și tu puțin. Nu mi-e ușor să te seduc dacă stai în picioare – știi foarte bine că în prezența mea ar trebui să stai jos.

"Asta numai relaxare nu se cheamă, medită ea. E mai degrabă o stare de colaps nervos...Dar să fiu a naibii dacă-l las să mă doboare."

– Cu două mii de oameni, începu ea rece, o să avem nevoie de mult mai multă mâncare. Așa că imediat ce termini de sunat la firmele de catering, să te apuci de supermarketuri și să te rogi de ele

să doneze.

– Dă-mi cartea de telefon, zise el neașteptat de prompt. Și apropo, ți-am adus un cadou.

– Încă unul? Scuze, dar o țintă mi-e de-ajuns.

– A, nu e încă poza în slip. O să-mi ia încă vreo săptămână pentru una nouă, și se întinse după o cutie, exact mărimea uneia care ar conține o rochie.

Ambalajul îi trăda proveniența, iar Kit o luă reticentă.

– Presupun că e chestia aia de dantelă albă, nu? rosti ea cât se poate de calm – faptul că-i dăruia ceva nu însemna și că e nevoită să poarte.

– Credeam că voiai negru, se încruntă el. Dar oricum, e altceva.

"Perfect, cu ce naiba mai vine acum?"

– Vrei să spui că încă n-ai terminat costumația mea? Ce fel de creator ești, dacă-ți ia atâta timp?

– Partea mea e gata. Dar am dat comandă specială pentru dublură, ca s-o poți purta fără să se vadă. Și încă n-a ajuns.

Kit aruncă în el cu cel mai la îndemână obiect – un suport de hârtie din sticlă, dăruit de Alison cu un Crăciun în urmă.

– Bună aruncare, Deevers, prinse el obiectul. Te-ai putea alătura echipei mele de base-ball oricând.

Kit deschise cutia încet, ca și cum înăuntru ar fi fost o bombă. Prin ambalaj se întrevedea un material de culoarea safirului.

– Trebuia să te avertizez că nu e de la Milady. Doar l-am ambalat acolo.

– De ce nu mă încălzește cu nimic?

Dădu la o parte hârtia și găsi rochia pe care o purtase ultima oară la defilarea de modă, atunci când se întâlniseră ei doi.

– O mică amintire a unei ocazii speciale. În plus, e exact culoarea ochilor tăi.

– Dacă-mi spui că ai observat asta atunci…

– Așa e, protestă el. Odată cu forma perfectă a umerilor tăi.

– Te-ai delectat cu priveliștea? și închise la loc cutia. Acum că e a mea, pot să fac ce vreau cu ea, nu?

– Normal.

– Bun. Am s-o dau celei care pariază cel mai mult pe tine.

– Încât să mă gândesc la tine ori de câte ori o va purta ea? zise el gânditor. Kit, draga mea, nu știam că ești chiar atât de romantică!

– Următorul lucru care va ajunge spre tine va fi mai greu de prins!

– Adică mi te arunci în brațe?

Kit luă un dicționar.

– Bine, scuze, dar am treabă. Unde e lista aia cu firme de catering?

Se îndreptă spre cartea de telefoane, apoi își trase un scaun exact lângă al ei.

"Bună manevră, dar pe care am s-o ignor."

Mai ușor a zice decât a face. Apropierea lui o deconcerta total. Parfumul său discret îi delecta simțurile, la fel și mireasma trupului său, iar foșnetul cămășii părea că-i gâdilă auzul. Cu coada ochiului, îi vedea părul dat după urechi, porii fini ai pielii, nuanța întunecată a firelor sale.

– Știi ce draga mea… la care Kit sări ca arsă. Ce spuneai acum câteva minute – că te arunci în brațele mele…

– Eu n-am spus așa ceva. Tu ai sărit direct la concluzii.

– Ești cea mai nehotărâtă femeie pe care am văzut-o vreodată, rosti el.

– Credeam că asta îți place la mine.

– Da, dar…

– Deci, dacă te atrag mai ales fiindcă nu vreau să mă culc cu tine…

– Nu aș merge așa de departe. Dar te rog, continuă.

– Dacă mă arăt interesată, ai să-ți pierzi curiozitatea?

– Nu știu, și chipul i se lumină și mai mult. Să încercăm?

– Să zicem că mă mai gândesc și te anunț.

– Ți-e teamă, draga mea? N-am crezut niciodată că ai rezerve în a-ți asuma un risc, după care se întoarse la lista lui, iar Kit rămase cu ochii țintă la o sugativă.

Tipul avea dreptate, din păcate. Se temea – nu de el, ci de ea însăși. Dacă lăsa garda jos, chiar și pentru o clipă, farmecul său ar fi invadat-o fără cale de scăpare. Iar plăcerea pe care o aventură cu el o promitea…se poate să fi meritat toate sacrificiile din lume.

Capitolul 8

Numai gândul unei posibile aventuri între ei doi era o nebunie, iar Kit o știa foarte bine. Iar faptul că-și recunoștea slăbiciunea pentru el n-o încuraja deloc. Până în acea clipă nu realizase cât de preocupată era de persoana lui Jarret. Cu toate că atracția ce o simțea pentru el era explicabilă – orice femeie s-ar fi închinat în fața lui precum în fața celei mai noi colecții a anului. Ori Kit avusese ocazia a sta mai aproape de el decât multe dintre cele care tânjeau după acest lucru, deci atitudinea ei nu era una nelalocul ei. Și dacă se gândea puțin, tânăra știa și unde apăruse problema – greșise încă de la început, crezând că dacă primele lor întâlniri eșuaseră, ea nu va răspunde magnetismului său. Dimpotrivă – nu se ferise, iar acum suferea consecințele, iar amenințarea plana asupra ei ca un virus.

Își dorea cu disperare să-și lase capul pe masă și să-și plângă amarul. Alături se auzea scârțâitul peniței din stiloul lui Jarret pe caietul său de notițe. Nu putea desluși cuvintele, dar distingea niște

litere mari, elegant trasate cu vârful peniței, în cerneală neagră. Degetele lui mânuiau obiectul cu grațiozitate, ca și cum ar fi dorit să mângâie coala albă, senzual – cu exact atâta presiune cât să atingă rezultatul dorit. Așa cum, probabil, dezmierda și pielea unei femei...

"Într-adevăr – te străduiești să-l ignori, Deevers. De ce nu te agăți de el chiar acum, ca să scapi de o dorință?"

– Kitty! strigă Susanah de undeva de sus. Ești la tine? Calculatorul mi-a mâncat logo-ul. Hai, te rog, fă-l să meargă din nou!

Jarret ridică penița nedumerit.

– Alison e practică, Susanah vine cu idei, eu sunt mai tehnică. Dacă au probleme cu calculatorul, apelează amândouă la mine.

– Și Kitty se grăbește să le salveze? se amuză el.

"Nu chiar, i-ar fi răspuns. De data asta, Sue mă salvează pe mine."

Aerul rece din hol o izbi direct în față. Nu realizase că la ea în birou e chiar atât de cald. Aparent, un alt talent al lui Jarret era de a ridica temperatura unei camere mai repede decât zece lămpi cu halogen la un loc.

O găsi pe colega ei în fața unui ecran negru, complet bulversată. "Semn rău" își zise Kit, dar încercă să pară cât mai liniștită.

– Ești sigură că ai încercat toate metodele?

– Cel puțin de trei ori fiecare...Fără niciun rezultat. Ce-am făcut? S-a dus de râpă totul?

– Nu...Se poate ca monitorul să se fi ars, dar hardul pare în ordine, iar datele sunt stocate acolo. L-ai salvat, nu?

– Doar prima versiune. Nu și modificările pe care le-am făcut

acum.

– Mă tem că alea au intrat în nefiinţă...

Kit butonă un timp tastatura, apoi se lăsă uşurată într-un scaun.

– Sue, poţi să-ţi deschizi ochii.

Fata răsuflă şi ea fericită, văzându-şi opera pe ecran.

– Deci n-a explodat?

– Nici măcar nu ţi-ai pierdut ultimele date.

– Kit, scumpa mea, îţi rămân datoare cu tot ce vrei. Spune-mi, doar.

– O să ţin minte. Dar n-a fost mare lucru.

– Nu contează, e de-ajuns, şi îşi reluă lucrul, iar Kit coborî la ea.

Pauza venise exact la ţanc pentru a-i reda simţul raţiunii. Deja parcă era mai sigură pe sine. Nu că acum ar fi ştiut cu ce se confruntă, dar ştia sigur că nu există pericolul a se îndrăgosti de el. Avea de gând să trateze atracţia pentru el ca şi cum te-ai ocupa de o răceală – o situaţie neplăcută, dar nu periculoasă, care avea să-şi urmeze cursul temporar, pentru ca apoi să ajungă doar o amintire.

Intră în birou, zâmbitoare. Jarret stătea tot la birou, însă nu mai avea caietul în faţă. Se lungise în scaun, cu picioarele pe birou, încrucişate, cu o sticlă de plastic în mână şi o jucărie de făcut baloane, pe care Kit o primise de Crăciun de la Susanah. Sub privirile curioase ale tinerei, Jarret suflă, şi scoase un balon, urmărindu-l cu privirea.

Tânăra înghiţi în sec – niciodată nu mai întâlnise un bărbat atât de fermecător, de fascinant, atât de sigur pe sine încât să facă baloane fără a-şi pune în pericol esenţa masculină.

În tăcerea încăperii Kit auzi cum balonașul se sparge, iar sunetul ajunse la ea cu intensitatea unei explozii. Sau poate că nu auzise balonul spărgându-se, ci pur și simplu iluziile ei, cum că i-ar rezista, distruse.

Jarret o privi, iar inima ei se făcu mică.

– Salut din nou. Cum a reușit operația de resuscitare?

– Măcar Susanah răsuflă din nou ușurată.

– Bun. Îmi place de ea.

O trecu un fior de gelozie, iar reacția o șocă de-a dreptul, deși el făcuse doar un comentariu neutru. Cum să fie oare geloasă pe un bărbat pe care nu-l dorea? Și pe Susanah, prietena și partenera ei?

– Sper că nu te deranjează baloanele, zise el. Încerc să le fac să nu atingă nimic de valoare.

– Ce bine. Urmele de săpun nu dau bine pe foile de prezentare a proiectelor, rosti ea extrem de calm, având în vedere tumultul ei interior. Credeam că te ocupi cu altceva. Sau ai terminat deja cu lista de firme?

– Mi-am zis că efortul e prea mare.

O clipă, Kit se arătă nedumerită, dar apoi deveni indiferentă.

– Mă rog. În seara cu licitația am să le spun celor două mii de oameni să dea vina pe tine dacă n-au de mâncare.

– Sau o să aibă. Am zis că n-are rost să solicităm donații de la firme mici, așa că am sunat un prieten patron de restaurant. S-a aranjat – pentru două mii de persoane.

– Și cine plătește?

– E donație.

– Totul?

Jarret dădu din cap afirmativ și făcu încă un balon.

– Ce prieten de treabă. Fie este extrem de generos, fie aduce ceva foarte ieftin. Ce-a spus că ne dă?

– N-a spus nimic.

– Mă rog, nu contează…trebuie să ne concentrăm pe eveniment în sine. Măcar n-am promis o seară mai specială.

Jarret puse deoparte soluția cu săpun și se ridică.

– Să știi că n-ar fi o idee rea. O cină ar…

– Uite ce e, Webster. Partea cu mâncarea s-a încheiat. Ajunge, ai înțeles?

– Da, doamnă, se prefăcu el umil, iar pentru o clipă Kit îi căzu în plasă.

– Dacă tot ai terminat cu această sarcină, ce-ar fi să vinzi niște bilete?

– Eu? Scumpa mea, tu te descurci de minune. N-aș vrea să intervin. Bineînțeles…dacă nu strângi două mii de persoane, o să ajungi să te îndopi cu brânză. Și până o termini pe toată, să-ți crească și niște mustăcioare, și întinse mâna foarte natural. Ai fi un șoricel drăguț, dar va trebui să-ți schimbăm numele; și cu vârful degetului mic începu să traseze pe obrajii ei niște linii imaginare.

Kit stătea nemișcată, și ar fi vrut să-l lase să continue doar pentru a-i demonstra că acel truc n-o afectează. Dar se înșela. Atingerea lui, delicată ca a unei pene, era de-ajuns pentru a-i stârni senzații puternice. Nu rezistă și se trase înapoi cu o mișcare bruscă, aproape smucită. El surâse. Kit se enervă, dar realiză că astfel de provocări

cereau un răspuns mai inteligent.

Poate că soluția ar fi fost să i se arunce în brațe și să-l sărute pasional. Probabil avea să-l pună pe gânduri și să-l lecuiască de astfel de jocuri…doar ideea în sine îi dădea fiori. Deja își închipuia acel trup puternic în brațele ei, bătăile inimii lui – sau ale ei? – pielea lui la atingere, gustul buzelor sale…

O luă amețeala și fu nevoită să se prindă de spătarul scaunului pentru a se ține dreaptă.

Mai bine nu; existau prea multe feluri de a interpreta un sărut, iar Jarret o va alege pe cea mai simplă și care-i convenea lui – o aluzie la o aventură. Deci, mai bine să nu se supraestimeze.

Sau și mai bine – dacă atitudinea ei față de Jarret devenea serioasă? Iar în clipa în care el va realiza că își dorește mai mult decât o aventură, se va retrage.

Dintr-o dată, realiză că palma lui se afla la câțiva centimetri de fața ei și că pocnește din degete.

– Te simți bine?

– Mai bine ca niciodată, râse ea, revenindu-și, deși problema cerea mai mult timp de gândire. Hai să trecem la treabă, și scoase din sertarul biroului un dosar. Uite o listă cu biletele rămase. Dacă vrem să umplem sala, va trebui să mai dau comandă pentru încă un lot. Și nici n-ar stricai o promovare.

– Adică?

– Cred că ți-am spus că mâine dimineață am un interviu televizat. Eram programată doar eu, dar cred că amândoi n-ar strica deloc. Mai ales că ești disponibil toată săptămâna…

– Sigur că da, se oferi el imediat. O idee excelentă.

Kit își mască fața cu palma, prefăcându-se a studia lista. De fapt, își ascundea un zâmbet de satisfacție. "O să iasă chiar distractiv."

Abia începuse a se lumina de ziuă, marți dimineață, când Kit auzi soneria. Era la prima ceașcă de cafea, încercând să se decidă asupra costumației pe care avea s-o poarte. Deschise, uitând să pună lanțul de siguranță.

– Obiceiul tău de a veni devreme e prost, dar să apari cu noaptea-n cap e indecent.

– Dacă agreeai ideea de a te culca cu mine, dormeai la mine. Și cum apartamentul meu e la câțiva pași de clădirea televiziunii, niciunul dintre noi n-ar fi trebuit să se trezească la o oră atât de matinală.

Nu era corect, gândi Kit, dar provocarea i se părea foarte tentantă.

– Să știi că ideea cu dormitul la tine nu e chiar așa de rea.

– Biata de tine…N-ai dormit bine.

Kit nu se obosi a-i răspunde, lăsându-l să judece de unul singur. Spre deosebire de ea, Jarret părea ca scos din cutie, într-un costum închis la culoare, aranjat, vesel, luminos.

Nu era corect. Ar fi trebuit să existe o lege care să interzică unor astfel de bărbați incredibil de atrăgători și de pasionali să apară pe stradă la acea oră a dimineții.

– Frumos la tine.

– Știu. Dar rar stau pe-acasă; doar cât dorm.

Kit își luă haina din debara, și el i-o ținu absent. Chiar și după ce

se îmbrăcă, el continuă s-o țină de umeri, rezemându-și ușor palmele de trupul ei. Kit se întoarse, nedumerită să vadă ce-i atrăsese atenția. Nu găsea în ea însăși puterea de a se sustrage atingerii lui incendiare. Abia dacă-i simțea palmele, spre deosebire de alte amănunte – același parfum discret care o paraliza, căldura lui care o făcea să tânjească după o îmbrățișare ocrotitoare…

– Dacă vrei să ajungem la timp, începu ea, mai bine plecăm.

– Poftim? O, da, scuze – îți admiram gusturile în materie de mobilier.

– Din mărinimia unei mătuși care deține un magazin de antichități.

– Mobila sau gustul?

– Ambele. M-a educat să-mi ascult instinctele și apoi m-a ajutat să cumpăr mobila asta.

– O persoană care merită a fi cunoscută.

Aerul era răcoros, iar cerul începea să se lumineze de-a binelea. În drum spre mașină, ultimul felinar de pe stradă se stinse.

– Știi, Kit, m-am tot gândit…

– Așa de matinal? Cam periculos.

– Ce ai în plan după licitație?

– O șampanie, ca să-mi celebrez supraviețuirea. De ce? Ai altceva?

– Mă gândeam că după toată distracția și toată efervescența, să trimiți lumea acasă ar fi cam neplăcut, mai ales pentru tipele care au licitat.

– Deci, se încruntă ea, ce sugerezi?

– Să stingem luminile și să facem o petrecere în toată regula. Ar fi o șansă pentru fete să-și cunoască partenerii, iar pentru cele care n-au avut succes să -și răscumpere deziluziile.

– OK, zise ea cu jumătate de gură. Tu te ocupi. Și înainte să te plângi de responsabilități, adu-ți aminte că eu am acceptat doar să strâng banii, iar până la petrecere îmi voi fi îndeplinit misiunea.

– M-am plâns eu vreodată? La urma urmei, petrecerea a fost ideea mea.

Tonul său mult prea blând și împăciuitor năștea mii de semnale de alarmă pentru Kit. Acum era însă prea târziu să-și mai retragă acordul. Indiferent ce plănuia, o astfel de încheiere n-avea cum să afecteze strângerea de fonduri propriu-zisă. Nu-i așa?

Trecură de filtrul de securitate al clădirii televiziunii exact când soarele se arăta voios la orizont. Apoi cineva îi conduse în clădire spre platoul unde urmau să apară. Jarret făcu rost de câte un pahar de cafea de la un aparat; înainte ca vreunul dintre ei să apuce să soarbă din acel lichid extrem de tare, un băiat veni să-i ia în primire.

În platou, decorul era de un albastru-viu, orbitor pentru vederea lui Kit, la fel ca lumina reflectoarelor. Abia dacă se mai putea concentra asupra prezentatorului care veni să-i întâmpine. Pauza publicitară era pe sfârșite, timp în care invitații își făceau curaj.

– N-are de ce să-ți fie teamă, șopti Jarret.

"Dacă ai ști câte-mi trec prin minte, n-ai spune același lucru."

Gazda începu cu subiectul licitației și-i adresă lui Jarret prima întrebare. Kit se întoarse și ea spre el cu o privire nevinovată, umilă, pe care o exersase timp de o oră, în baie, în acea dimineață. Spera

doar să nu arate prostesc.

– Astfel de detalii sunt treaba lui Kit, încheie el, și-i zâmbi partenerei.

– S-a scris în presă despre neînțelegeri pe care voi doi le-ați avea în legătură cu acest eveniment…

"Acum ori niciodată" își făcu ea curaj.

– A, nu. De fapt…Normal că nu este nimic oficial până după licitație, dar eu și Jarret… – aici încercă să pară adorabilă – n-ar fi trebuit să menționez asta, nu-i așa dragul meu? Despre logodnă.

Jarret inspiră adânc, vizibil afectat; având în vedere microfonul pe care-l avea la rever, posibil ca întreg orașul să-l fi auzit.

– Nefericito! murmură el.

Kit își puse ambele mâini la gură; anticipase că-l va lua prin surprindere, dar nu-și închipuise că va reacționa chiar așa de violent. Spera doar să dea naștere unei isterii de scurtă durată. Jarret însă o prinse de încheieturi și-i trase palmele de pe față.

– Tot ce pot să spun e că… și o înconjură puternic pe la spate, apropiind-o de el fără a-și slăbi strânsoarea, încât Kit nu mai putea face nicio mișcare.

"Prea bine Deevers. Cum ieși din situația asta?"

Apoi, gura lui o pecetlui pe-a ei, și Kit uită să mai lupte. Sărutul pe care și-l închipuise în birou cu o zi în urmă era de-ajuns pentru a electriza jumătate din oraș. Inima ei încetă parcă să mai bată și întregul ei univers interior se îngustă până nu-l mai încăpu decât pe el. Când într-un final buzele lui le eliberară pe-ale ei, Kit nu reuși să-și deschidă ochii și abia mai respira. Dacă n-ar fi fost brațul lui

puternic care s-o sprijine, probabil ar fi căzut de pe scaun. Apoi, Jarret îi eliberă și palmele.

– Să mă ții în suspans chiar așa și să-mi dai răspunsul în fața camerelor… după care se întoarse spre gazdă. Nu credeți că e o mică scorpie să facă așa ceva?

Bărbatul deschise gura să spună ceva, dar Kit nu-l auzea. Abia atunci realiză cât de înfierbântată era atmosfera din studio – ardea toată. Făcu gestul de a-și face vânt, dar mâinile n-o mai ascultau.

– Doamnelor și domnilor, ați auzit o știre în exclusivitate, în premieră. Presupun că n-ai să te mai oferi la licitație, Jarret? Adică, dacă ai aici o domnișoară frumoasă care te-a cucerit…?

– Da, am fost cucerit, zâmbi el, Kit stându-i alături, rezemată de umăr.

Cu viteza luminii parcă, tânăra văzu întregul ei proiect ducându-se pe apa sâmbetei. Toate planurile ei fuseseră în zadar, pentru că-și calculase greșit această mișcare. Și doar îi oferise lui Jarret ocazia perfectă nu doar de a se retrage din competiție, ci și de a o împroșca pe ea cu noroi. Adică exact ce o avertizase încă de la început.

– Dar…Kit e o femeie extraordinară, înțelegătoare, și mă susține absolut în tot ce privește acest eveniment. De aceea a zis că n-are să facă nimic public până la momentul respectiv.

– Aha; în acest caz, vă mulțumesc pentru…

– În mod normal, această mișcare îmi confirmă suspiciunile că intenționa să liciteze pentru mine. Așa că acum mă simt în siguranță, oricât ar dona cineva pentru mine, scumpa mea Kit plănuiește să

doboare toate recordurile. Nu-i așa?

– Îhmmm… făcu ea.

Jarret o privi plin de compasiune – o privire foarte grăitoare, și mult mai reușită decât cele pe care încercase ea mai devreme a le afișa.

– Normal. Doar n-ai vrea ca altcineva să meargă alături de mine în luna de miere, nu?

Abia afară, când rămaseră doar ei doi, Jarret se spijini de zidul clădirii și izbucni în râs.

– Draga mea, expresia feței tale…

– La naiba, Jarret, nu-i corect! bătu ea cu piciorul în pământ.

– A. Și presupun că ce-ai făcut tu era…

Kit își mușcă buzele.

– Așa ziceam și eu. Hai să clarificăm situația, dragă. Acum, presupun că nu-ți mai faci probleme cum să umpli sala de bal.

Cel puțin aici avea dreptate.

– Exact. Deci a fost o mișcare inteligentă, nu? Și bineînțeles, sunt mulțumită că te-ai prins cum să joci.

– Bine; sunt sigur că ți-ai planificat totul de multă vreme, până la ultimul detaliu. Dar vreau să știu…sărutul a fost pe măsura așteptărilor, sau vrei să reluăm, ca să experimentezi și altceva?

Doar ideea încă unui sărut o amețea pe Kit.

– A fost de-ajuns.

– Prețuirea ta, draga mea, e mai presus decât orice medalie, și se înclină.

Deși nici el nu prea mai avea ce învăța despre arta sărutului…

Jarret parcă în fața firmei și-i deschise portiera să coboare. Kit se simțea oarecum ușurată că nu va trebui să-l suporte toată ziua, dar nu se abținu să-l tachineze în final.

– Pleci așa de devreme? Credeam că ești devotat acestui eveniment tot restul săptămânii.

– Am ceva de rezolvat, dar mă întorc. După care chiar mă pun pe treabă, zise el cuminte. Am de planificat…cum să-i spun…luna de miere pe care o meriți.

O oră mai târziu, Kit stătea tot la birou, răsfoind dosarul, încercând să se concentreze. Auzi ușa lui Susanah trântindu-se, semn că abia sosise la birou. Nici nu intră bine la ea, când apăru în biroul lui Kit, cu haina încă pe umeri.

– Parcă spuneai că eu sunt cea ingenioasă!

– Presupun că te referi la matinalul de la televizor?

– Nici în visele mele cele mai nebunatice nu m-aș fi gândit la așa ceva.

– Am o doagă lipsă, bombăni cealaltă; un instinct de autodistrugere probabil.

– Deci, cum a fost să-l săruți? și se lungi într-un scaun.

Kit retrăi senzația de gelozie ce o încercase deunăzi. Să fi fost mai mult decât curiozitate în întrebarea prietenei sale?

– N-ai vrea să știi, strigă Alison din partea cealaltă.

– Adică? Normal că vreau să știu.

– Kit n-are să-ți dezvăluie nimic. Poftim, și-i puse lui Kit în față un pahar cu apă și o aspirină. M-am gândit că-ți folosește după ce-ai trăit azi.

– Ești o comoară, Ali, și înghiți pastila. Gata; acum pot să mă închid într-un azil.

– Și eu care am crezut că a fost un sărut de milioane…

Poate ar fi trebuit să le avertizeze încă de pe-acum pe colegele ei în cazul unui eșec. Problema era că o dată cuvintele rostite, nu le mai putea retrage. Deci, poate ar fi fost mai bine să mai aștepte, măcar până ce-i trecea durerea de cap, pentru a se decide asupra cursului evenimentelor

– Fetelor, trebuie să vedeți asta! strigă Susanah. Doamna Holcomb îl muștruluiește pe tipul care ne urmărea din tufe!

– Poftim?

Alison se repezi și ea la fereastră, însă Kit, cu responsabilitatea pe umerii ei, fugi jos. Exact în clipa în care deschidea ușa, femeia de alături intra în tufiș cu o mătură uriașă în mână. Nemaiținând cont de tocurile înalte pe care le purta, Kit făcu un salt până pe trotuarul opus, dar se opri, căci observă mașina lui Jarret intrând în parcare. El ieși în cea mai mare viteză.

– Sunt fericit să te văd atât de nerăbdătoare, scumpa mea, dar… – apoi urmări privirea ei pe partea cealaltă a străzii.

Kit se încordă, parcă simțind ea însăși lovitura de mătură în spinare, urmată de un scâncet.

– Crezi că femeile sunt neajutorate? striga bătrâna. Poftim, să te înveți minte să mai spionezi!

Jarret se grăbi spre ea și o deposedă de mătură.

– Vă mulțumim că l-ați aranjat. Meritați un premiu și o să mă ocup personal de asta….

Bombănind nemulțumită, bătrâna își luă obiectul și se îndreptă spre casa ei.

– Nebună ce ești! Îmi făceam doar meseria!

– Da, știu, îl îmbună Jarret. Uite ce e – văd că ai pager; dă-mi numărul și o să te țin la curent cu locul în care ne aflăm…

– Da, sigur că da… și tipul încercă în zadar să-și îndrepte hainele, după care îi lăsă totuși o carte de vizită și se îndepărtă.

Kit tăcea în continuare. Jarret se scutură pe mâini, apoi se duse la ea. Înlăuntrul femeii se reaprinse o flacără, de-atâtea ori reprimată în ultimele zile.

– Ce-ai zice de două săptămâni în sudul Franței? îi luă el mâna într-a sa.

Flacăra se înteți, amenințând s-o transforme în scrum, dar încercă din răsputeri să nu arate. Nu era doar atrasă de Jarret, ci-l găsea irezistibil de seducător. Iar adevărul o durea mai tare decât s-ar fi așteptat. Trecuse de imaginea lui de băiat frumos și arogant, și se îndrăgostise; iar sentimentele ei erau mult mai serioase decât păreau la prima vedere.

Capitolul 9

Crezuse în imunitatea ei față de puterea lui de seducție, iar acum ardea pe dinăuntru; se ferise încă de la început de crudul adevăr. Încă din prima clipă simțise ceva mai presus de ei doi – Jarret era bărbatul predestinat ei. La recepția de după prezentarea de modă îi căzuse, neintenționat, în brațe; atunci, crezuse că trăiește doar șocul reîntâlnirii. Apoi venise oferta lui de a o ajuta cu licitația și scena de la meciul de baschet. Atunci experimentase o bucurie interioară pusă pe seama succesului asigurat al evenimentului. De fapt, totul se datora ideii lui de a o ajuta, încrederii pe care i-o acordase – ei doi, împreună. Acum, singura problemă era că această lună de miere nu mai reprezenta de fapt o glumă pentru ea. Nimic nu-și dorea mai mult acum decât să-i devină soție, să-l iubească, pentru totdeauna.

Și nimic nu i se părea mai imposibil de atins.

– Kit? Chiar așa de mult îți ia să te decizi? Care ar fi ideea ta

pentru o lună de miere perfectă?

"Orice care să te includă și pe tine..." Ce prostie să gândească așa ceva. Dacă el își bătea joc de toată povestea...

– Sudul Franței, șopti ea. Adică riviera; cazinouri, lumini, viață de noapte? Da, cred că unor pretendente s-ar putea să le surâdă. Dar pe mine nu mă încântă.

– Dar nu mă refeream la rivieră. Mă gândeam să dormim sub un carton pe nisip și să șterpelim ceva obiecte de pe plajă ca să facem rost de bani.

– Normal...trebuia să mă gândesc că nu-ți place stilul de viață obișnuit. N-ai vrea mai bine șase luni într-un cort de armată, în Islanda?

– Sigur, dacă asta îți dorești. Atunci, va trebui să mai adaug blăniță pe compleul tău din dantelă neagră.

– Parcă era albă. Mă rog. N-aș vrea să strici modelul pieselor tale.

– Dimpotrivă...Și totuși, dacă vrei aventură, ce-ai zice de un traseu prin deșert, pe cămile? Măcar e cald.

– Nu, mulțumesc. Nisipul e prea dur pentru pielea mea.

– Adevărat. Mai ales dacă porți numai dantelă... și se opri în fața clădirii.

– Intri?

– Nu, eram în trecere și mi-am zis să-ți împărtășesc ideea mea.

– Nu te mai agita. Am impresia că n-o s-o scoatem la capăt.

– Sper că nu vrei să renunți. Cât de mult erai pregătită să dai, de curiozitate?

– O să-mi verific conturile în după-amiaza asta și te anunț, și-i

închise ușa în nas, urcând în birou.

Susanah se afla în biroul ei, studiind de zor un dosar, prea serioasă pentru firea ei.

– Mă bucur că lucrezi în loc să mă urmărești de la fereastră.

– N-aș face așa ceva, zâmbi cealaltă.

– Normal că ai face-o.

– Păi…Bine fie, m-am uitat. Dar până să ajungeți mai aproape, că-mi bloca terasa vederea.

– Așa mă gândeam și eu.

– Cineva trebuia să se asigure că ești în siguranță.

– Din cauza doamnei Holcomb? E inofensivă.

– Nu cred că tipul ar fi de aceeași părere. Și nu la asta mă refeream. Pentru o clipă, am crezut că acel cavaler are să te…

– Mă duc să lucrez, întrerupse Kit avântul prietenei sale. Mai am doar trei zile pline până la licitație.

– Vreau și eu bilet. Nu vreau să pierd spectacolul pentru nimic în lume!

***

Jarret nu se întoarse la firmă, în schimb începu a suna la intervale regulate, venind cu noi sugestii pentru luna de miere. Unele erau ieșite din comun, altele rezonabile, dar nu făceau decât să o deruteze și mai mult pe Kit. Dac-ar fi știut că o iubește, nu i-ar fi

păsat câtuși de puțin de condițiile unei călătorii alături de el. Nimic nu mai conta în afara faptului că erau împreună.

Însă fiecare telefon îi amintea de gluma pe care o trăia, și pe care singură și-o inventase încercând să-l umilească pe micul ecran. Nu făcea decât s-o caute cu lumânarea, prefăcându-se continuu. În loc să refuze a vorbi cu el sau a-i interzice să mai sune, îl asculta, râdea de planurile lui, făcea scurte comentarii și-i sugera să se mai străduiască.

Și de fiecare dată i se strângea inima mai aprig, odată cu apropierea licitației și cu finalul inevitabil – o altă femeie avea să aibă parte de Jarret. N-ar fi vrut să-l vadă cu niciuna, dar nu se putea retrage acum. În nebunia ei, chiar plănuia să parieze pe el toți banii pe care-i avea în conturi. Deși era vorba de o sumă respectabilă, nu se putea compara cu femeile care ar fi venit la un asemenea eveniment.

Și oricum, nu banii făceau diferența. Faptul că-l câștiga, doar cu numele, nu reprezenta absolut nimic, doar o durere în plus. Mai bine să se resemneze, să-i trimită un buchet de felicitare, fără ca el să bănuiască faptul că era un buchet de adio.

zÎn ziua dinaintea evenimentului, totul păru că o ia razna. O sună un comerciant de bilete plângându-se că nu mai are tichete, deși cererea era foarte mare. Încă se mai înscriau burlaci pe lista lui Kit, și cel mai important ziar al momentului o sună pentru a se interesa de cariera ei. După convrbire, Kit urlă de fericire în propriul birou.

Partea proastă era că Rita amenința cu demisia în caz că nu

încetează telefoanele. Mai-mai să smulgă aparatul din perete. Susanah preluase o parte din clienții ei, iar Kit nu știa cum, brusc, niciunul dintre aceștia n-o mai suna. De altfel, toate liniile telefonice erau supraîncărcate, iar Jarret apăru vineri după-amiază exact cu aceeași plângere. Își trase un scaun lângă biroul lui Kit și i se adresă pe un ton formal.

– Știi că am încercat să te sun? Toată ziua. Am atâtea idei bune…

Numai glasul lui alimenta mai mult decât era necesar imaginația lui Kit. Un iglu și o pătură din piele de urs…Sau grădina unui castel din Spania…Mai bine cu liniile încărcate. Mintea ei era și-așa destul de agitată, de ce să mai apară și el în persoană pentru a-i da de furcă?

– Hotărăște-te de una singură, bine?

– Mai am două ore să termin programul, așa că tu să te hotărăști acum, fiindcă ești cap de afiș.

– Adică burlacul zilei? se încruntă el. Depinde.

– De ce? Dacă nu te-ai hotărât până acum…

– O singură nelămurire: încă nu mi-ai spus cât ești dipusă să dai pentru mine.

– Asta ca să nu te rănesc, se roti ea spre el. Contul meu nu conține mai mult de paisprezece dolari și trei cenți. În monede…

– De-aia sunt așa de puține bilete? Ai reținut din ele ca să fie competiția mai mică?

– Ca să spun drept, nu prea mai sunt, rosti ea mândră, și pe bună dreptate, căci doar din vânzarea biletelor își îndeplinea partea ei de contribuție.

– Bineînțeles, rămâne de văzut dacă apare toată lumea. Și dacă

pariază.

– Sau poți să spui direct că am câștigat, nu? Mâine, când totul se va fi terminat, îți voi accepta scuzele. Până atunci…

– Două săptămâni pe insula mea din Caraibe; e ultima mea ofertă.

– Pe insula ta?

– Una mică. Fără stațiuni, fără vapoare, fără viață de noapte. Doar mult nisip și o cabană foarte mică. Se numește Paradisul.

Și suna precum un paradis. Pe care ea însă n-avea să-l vadă niciodată. Înghiți în sec.

– Scrii tu asta în program, sau o scriu eu?

– Te rog.

Kit căută un stilou, buimacă.

– Ce include? Scufundări? Pescuit?

– Lenevealǎ pe plajă. O cupă de șampanie pe terasă. Partide de înot sub clar de lună. Tot ce ți-ai…adică ce și-ar dori câștigătoarea.

Kit schiță cele spuse de el în câteva cuvinte și-i dădu foaia, apoi el o înapoie.

– Face mai mult de paisprezece dolari.

– Presupun că o să te alegi cu o nouă femeie… și rupse foaia din caietul ei. Femeile de renume n-ar fi de acord dacă te-aș cumpăra eu, nu crezi?

– De ce nu?

Kit zâmbi, păstrându-și controlul.

– Pentru că așa e regula – femeia nu plătește pentru luna ei de miere. Și e atât de important, încât nu cred că ai vrea să dai greș, nu?

Cu lista la final, dată la tipografie cu promisiunea a două mii de copii terminate până a doua zi la prânz, Kit găsi în sfârșit timp să respire ușurată. Acum pășea agale pe stradă, constatând cu surprindere că aerul se încălzise considerabil. Preocupată exclusiv de proiectul licitației, nu realizase atmosfera primăvăratică ce bătea la porțile orașului. Pe marginea trotuarului își făcuseră apariția mici semne de vegetație, frunzulițele începeau să facă ochi pe ramurile copacilor; înveselită, Kit intră într-o florărie și cumpără un buchet de flori – lalele și încă un soi necunoscut ei. După care se îndreptă spre firmă.

Rita plecase acasă, Alison stătea la copiator în primul birou.

– Kity, nu te-am văzut atât de liniștită de ceva timp. N-aș zice totuși să te culci pe-o ureche până duminică.

– Ce-a fost mai greu a trecut, cred. Am obosit; nici nu mai pot să gândesc limpede, și se așeză pe-o margine de masă. Ia spune, zilele trecute am fost întrerupte când îmi spuneai despre sora lui Jarret.

– Nu știu prea multe. Am citit undeva, nu mai țin minte în ce revistă. Asta înainte să intre în viața noastră, așa că m-am gândit că n-are importanță.

– Și ce-ți mai aduci aminte?

– Că are o soră al cărei soț o bătea măr, până ce tipa s-a hotărât să divorțeze. Trăiește în Europa, dacă nu mă înșel, și chiar și-acum își plănuiește cu foarte mare atenție călătoriile și activitatea din cauza fostului.

– N-o condamn. Și eu aș fi divorțat. Măcar așa se explică faptul că Jarret n-o aduce niciodată în discuții.

Abia acum înțelegea Kit de ce insuccesul spectacolului de modă îl afectase personal pe Jarret. Dacă se luptau pentru o cauză mai puțin importantă, poate că n-ar fi făcut atâta caz. În schimb, abandonul spectatorilor îl dezamăgise cumplit, tocmai acolo unde-și pusese speranțe. Iar părerea Colettei și a lui Heather doar înrăutățise situația, aruncând tot eșecul în spinarea lui Kit.

Abia acum atitudinea lui intransigentă și amenințările față de Tryad dobândeau un sens. Era gata să-i ierte vorbele grele de-atunci, deși rostite din impuls. Firma lor era una nouă pe piață, mică, și-n efortul de a se face remarcate, fetele se angajaseră într-o mulțime de proiecte. Din punctul lui de vedere, afacerea fetelor avea să fie doar trecătoare, urmărind a-și umple buzunarele pe fondul unei cauze nobile.

Însă odată cu evenimentul de sâmbătă își va da seama că s-a înșelat. Kit era convinsă că-și va dovedi adevărata valoare cu vârf și îndesat. Și avea tot dreptul să fie mândră – nu-și dovedea astfel doar valoarea ca agent în relațiile publice, ci ca individ, căci lucrase de una singură; bineînțeles că beneficiase și de sprijinul colegelor sale, dar nu de-al lui. Lista ideală de burlaci pe care o încropise nu i se datora lui. Făcuse totul de una singură și nu-i rămânea decât să se bucure de rezultat. Banii aveau să curgă îndeajuns, la fel și criticile favorabile la adresa firmei Tryad; iar Jarret va fi deosebit de încântat…

"Atât de încântat, încât te va privi cu alți ochi" se amăgi ea. Un vis…Ori, ea se putea ridica deasupra acestui vis.

Pe când Kit ajunse, sala de bal fremăta de activitate, cu două ore

înainte de începerea spectacolului. Purta blugi și o geantă cu haine. Carl o sfătuise să nu apară mai devreme, pentru că sala fusese închiriată până la miezul zilei, și n-avea ce face decât să aștepte plecarea celorlalți.

Se pare că întârziase mai mult decât avea în plan. Muncitorii abia se apucaseră să dea jos decorul anterior. Total descumpănită, Kit închise ochii și numără până la cincizeci pentru a-și veni în fire. "Fac asta în fiecare zi, își zise. O să termine."

Din mijlocul lor, Carl o văzu și-i strigă:

– Am niște cutii pentru tine. Le-am dus la parter, dacă aici e încă șantier.

– Bine, și-și lăsă geanta pe un scaun și coborî spre locul indicat. "Cel puțin am programele. Numai să vină lumea..."

Nu-și imaginase ce mult însemnau două mii de programe. Avea zece cutii pline. Căută un bărbat care să i le ducă sus, dar renunță, căci cu toții aveau mâinile ocupate.

Rupse ambalajul unei cutii și scoase o foaie – elegant, profesionist – adică perfect; iar lista burlacilor de vis era impresionantă de-a dreptul. N-avea să iasă un spectacol rău, după atâta muncă intensă. Iar Jarret va fi cu siguranță mulțumit, poate chiar mândru. "Iarăși la vechea poveste, Deevers? Nu-ți face speranțe."

– Despre bufet, veni Carl. Am uitat să te întreb dacă ai nevoie de mese, sau doar de una mai mare pentru bufet rece.

Se terminase cu minutul de respiro. La asta nu se gândise deloc.

– Nu știu...Scuze, Carl, dar nu știu exact ce fel de mâncare

primim.

– Așa se întâmplă când îți pui speranțe în donatori, își roti el ochii, exasperat. O să aranjăm de toate, pentru orice eventualitate.

Kit cără cutiile sus, și le așeză lângă casierie. Înăuntru, lucrările avansau. Într-un colț, o masă o transformaseră în scenă. Reconfiguraseră așezarea banchetelor, lăsând spațiu liber în mijloc pentru o mai bună vizibilitate, indiferent în ce loc ai fi stat. Apoi acoperiră mesele cu fețe albe, noi.

Kit adună băieții angajați temporar pentru vânzare de bilete, și le dădu ultimele instrucțiuni. Mai rămăsese mai puțin de o oră. Exact atâta timp cât să se schimbe și să-i salute pe invitați, după care putea începe distracția.

Își recuperă geanta și fugi jos, la cea mai apropiată toaletă. Rochia o împrumutase în ultima clipă de la Susanah – una de mătase neagră, fără spate, dar cu mâneci. Nu încerca să impresioneze pe nimeni, cu atât mai puțin pe Jarret, dar dacă tot avea umeri perfecți, măcar și-i putea pune în valoare.

Pe când urcă din nou, băieții cu bilete stăteau pregătiți pe poziții, dar mâncarea încă nu venise. Kit simți o ușoară panică și se grăbi spre culise, în căutarea lui Jarret.

În camera ce le fusese rezervată, se adunaseră cei mai râvniți burlaci din Chicago. Unii dintre ei erau deosebit de emoționați, așteptându-și rândul; alții erau calmi, imperturbabili, ca și cum ar fi făcut asta în fiecare zi.

Numai unul – cel mai important dintre toți – nu era de găsit.

Mai mult ca sigur avea să apară în ultima clipă, bucuros că o

ținuse pe spini. Dar n-o va abandona, nu? Și mâncarea…Oare nu-și bătuse joc de ea? Planificase totul? Dacă într-adevăr așa se întâmplase, Kit era hotărâtă să schimbe programul și să-l treacă pe Jarret la cel mai puțin valoros competitor.

Înmână programe invitaților, și se urcă pe un scaun pentru a-i cuprinde cu vederea.

– Vreau să vă mulțumesc pentru participarea la această strângere de fonduri… N-aveți idee cât de mult contează contribuția dumneavoastră, și sper să vă distrați de minune în căutarea…

În acel moment apăru Jarret, calm, impecabil, luându-i o piatră de pe inimă.

– Perechii de vis, continuă ea ușurată. O să intrați în ordine alfabetică, pentru că așa ni s-a părut corect, și în acestă ordine o să și dăm pachetele de licitație. Dacă aveți întrebări…

Nimeni nu părea curios să afle mai multe, așa încât Kit coborî. Până să ajungă în cealaltă încăpere, Jarret dispăruse din nou.

– Dacă-l căutați pe domnul Webster, zise unul din burlaci, a luat-o pe-acolo.

Cum holul era plin de echipamentul muncitorilor, Kit se strecură cu mare greutate printre ustensile și lucrători. Îl găsi ceva mai încolo, rezemat de perete, cu ambele mâini la spate. Purta un frac superb, cu papionul așezat perfect, aranjat și pomădat. În fața lui stătea Heather, într-o rochie argintie, mult prea sofisticată pentru vârsta ei.

– Mama a zis că pot să licitez pentru tine, ca să nu te cumpere

cine-știe-ce proastă, îi spunea aceasta din urmă.

O contradicție în termeni, gândi Kit. El o observă și se întoarse spre ea zâmbitor, încât Kit simți că plutește.

– Nici măcar nu i-am cerut, șopti el. Presupun că nu voiai să mă protejezi de o anumită femeie?

– Scuze că vă întrerup într-un moment atât de important, zise Kit, dar mi-ai promis ceva cu mâncarea, Jarret.

De undeva din spate el scoase un pachet înfășurat în hârtie. Dinăuntru venea un miros apetisant de rulouri de ciuperci cu șuncă, se mai vedea și o pizza și încă un fel de plăcintă.

– Perfect…Dar dacă asta numești gustări pentru două mii de persoane, mai bine te-ai apuca să le porționezi.

– Mai ai încă cinci sute de mii de pachete în sală. Nu mi s-a părut corect să ți se lungească mustățile după asemenea bunătăți pe scenă, așa că ți-am adus câte puțin din ce era mai bun.

Murmurul ei interior se mai liniști. Ar fi trebuit să aibă încredere în el. Deși nu o ajutase foarte mult în organizarea evenimentului – în afara platourilor – nu găsea nici vreo scenă în care acționase exclusiv în defavoarea ei. Doar dacă nu punea la socoteală scenele în care apărea neinvitat în birou și-i deranja de la lucru…

– Deci, Colette te-a trimis aici ca să ai grijă de mine? se întoarse din nou spre fată, fluturându-i părul.

– Nu, se dădu ea înapoi. Mă gândeam doar să știi că sunt aici, ca să nu-ți faci griji.

– Mulțumesc, dar nu e nevoie să se implice. Iar tu, Heather, nu poți licita, fiindcă n-ai vârsta legală. Du-te acasă, bine?

– Nu sunt o copilă, pufni fata, după care îi întoarse spatele.

Kit rămăsese cu pachetul în mână.

– Nu vrei să petreci două săptămâni în Caraibe cu Heather și cu Colette?

– N-ar fi prima oară. Cred că toată familia Webster le-a refuzat. Îți plac?

– Sunt din familie? și ridică o ciupercă la buze.

Să fi fost mama lui Heather sora lui Jarret? Ar fi avut sens, având în vedere atitudinea rece a celor două persoane. Poate că povestea cu Europa era doar de fațadă, pentru a-l ține departe pe fostul soț. Explica și apariția lui Heather atât la inaugurarea magazinului, dar și venirea ei în acea seară.

– Adică? și-i veni să râdă. Scumpa mea, doar nu ești geloasă?

– Era doar o observație, protestă ea. N-avea nimic a face cu…

– Nu sunt de acord. Nu ești genul care să-și piardă timpul cu nimicuri, și o îmbrățișă, trăgând-o spre el. Cred că înseamnă asta…

Sărutul lui veni ca o ploaie caldă de primăvară – delicat, incitant, sălbatic, cerându-se repetat. Mișcările lui erau pasionale, ferme, jucăușe, cuminți – toate la un loc – și de fiecare dată neprevăzute. Singurul lucru pe care și-l dorea Kit era să nu se sfârșească niciodată, dar…

Însă nu imediat. Doar nu era un păcat faptul că amândoi fructificau acel moment, poate ultimul în care va putea spune că Jarret e doar al ei.

Până în clipa în care el își ridică privirea, și se încruntă.

– Cred că mulțimea devine nerăbdătoare. Vrei să mă duc eu la

mieii ce urmează a fi sacrificați?

Ea nu reuși să scoată o vorbă. Era mult prea încordată, o înecau lacrimile nevărsate, visurile neîmplinite, cuvintele pe care n-avea să le rostească niciodată.

Jarret ridică mână ei spre buze și-i desprinse, rând pe rând, degetele de pe ciupercă, apoi mușcă din ea și culese cu vârful limbii, cu mișcări incredibil de senzuale, sucul pe care-l lăsase pe degetele ei. Apoi se îndreptă spre culise, lăsând-o pe Kit moale, ca de gelatină.

În sală se stinseseră luminile, iar reflectoarele băteau orbitor doar înspre scenă. Începu deschiderea, iar zgomotele și foșneala din sală încetară, sau se transformară în aplauze. Însă nimic – nici suntele, nici luminile, nici glasul plăcut al prezentatorului – nu i se părea real. Întrevedea doar chipul lui Jarret, simțea doar brațele sale puternice înconjurând-o, și mirosul de ciuperci cu șuncă amestecat cu cel al parfumului său. Trecu unul câte unul peste numerele prevăzute de program, strigând fiecare candidat în parte, iar aceștia își ocupară locurile în semicercul destinat lor, în văzul tuturor.

După un timp se obișnui și cu lumina reflectoarelor, reușind chiar a distinge fețe din public.

– Jarret Webster, strigă prezentatorul la final, iar bărbatul se ridică s-o întâmpine pe Kit.

– Sper că ai de gând să licitezi, nu? șopti el.

– Toată averea mea de paisprezece dolari, zise ea și-l înmână celuilalt cu o strângere de inimă.

– Candidatul cu numărul treizeci și șapte; oferă două săptămâni

pe insula lui privată din Caraibe, numită Paradisul. Aud cumva o mie de dolari?

Într-adevăr, Kit se întoarse spre public și o zări pe Colette, țeapănă ca o prăjină, încordată, cu fața ușor desfigurată. Alături, Heather încerca să pară sofisticată și plictisită. La o masă vecină, o brunetă sări și ea în picioare, licitând. Apoi o roșcată superbă de lângă scenă. În mijlocul publicului, față în față cu prezentatorul era o blondă, care urmărea cu interes cursul licitației, așteptându-și răbdătoare rândul...

Susanah.

"Susanah licitează pentru Jarret..."

Kit sări de pe scaun și în câteva secunde se afla lângă prietena ei, trăgându-i în jos brațul.

– Ce naiba faci, Sue?

– Licitez, zise cealaltă calm. Și nu te mai uita la mine așa. Tu nu te poți implica...Ce fel de imagine ai oferi?

– Vrei să-l cumperi pentru mine? se minună Kit.

– Doar nu pentru mine!

Ca un magnet, ochii lui Kit trecură spre scenă, de unde Jarret o fixa atent, însă aparent dezinteresat, ca și cum nu-i păsa de rezultat. "De parcă ar ști deja finalul..."

– El ți-a spus?

– Normal că nu, zise Susanah șocată.

"Normal că nu...Glumele fără umor nu sunt gustate de public."

– Ne-am strâns cu Ali toate economiile ca să-l luăm. Ai muncit așa de mult, Kity, și ai nevoie de-o pauză.

– Corect. Dar mi-ar prinde bine o pauză fără el, nu cu el!

– Al cui e rândul? Am pierdut șirul! se întoarse alarmată Susanah spre scenă, și ridică mâna oricum.

– Nu-l vreau!

– Minți, o privi cealaltă drept în ochi.

Cuvântul căzu în gol, precum o piatră într-un lac fără fund, iscând mii de valuri, ce se amplificau din ce în ce mai mult.

– Ai dreptate… șopti Kit, și ridică și ea mâna timid…

– Adjudecat! strigă prezentaorul în acea clipă. Domnul merge la domnișoara roșcată din dreapta scenei. Felicitări, și să vă bucurați de călătorie!

Capitolul 10

Kit își retrase rapid mâna, sigură însă că Jarret sesizase mișcarea. Ba mai mult, în ciuda reflectoarelor, era convinsă că nu-i scăpase acea mișcare, pentru că pur și simplu nu avea ea acest noroc. Și-i va face plăcere să-și bată joc de nenorocul ei.

"Ai înnebunit complet!" își reproșă de una singură. Cel puțin acum se sfârșise cu toată nebunia; odată cu terminarea licitației, nimic n-o va mai tenta să se facă de râs de față cu el. Și totuși, dacă ar fi câștigat cele două săptămâni cu el în Caraibe…

Două săptămâni – un vis împlinit. Urmate, bineînțeles, de o viață plină de reproșuri. "De parcă acum n-ai regreta nimic. Nu ți-ar fi stricat puțină distracție mai întâi."

Jarret coborî și el în semicercul rezervat burlacilor. Urmă o pauză, după care Kit urcă din nou pe scenă pentru cuvântul de încheiere, anunțând totodată că petrecerea continuă. Dintr-o dată se aprinseră luminile în întreaga sală și se stârni un ropot de

aplauze. Deși își dorea să se retragă nevăzută de nimeni, Kit se simți nevoită să rămână în public și a împărți mulțumiri încolo și-ncoace.

Burlacii mai îndrăzneți deja se amestecaseră și ei printre invitați în căutarea celor care-i aleseseră. Numai Jarret rămăsese nemișcat în scaun, sprijinindu-și bărbia cu o mână, într-o poziție meditativă. Kit încercă să-l evite, fără succes însă. Părea că se uită în gol, dezamăgit aproape; chiar nefericit…

Hotărâtă să-l ignore în continuare, Kit se ocupă de invitați, fără a observa că el se strecurase în spatele ei.

– Știi, draga mea Kit, dacă vrei să cumperi ceva la o licitație, trebuie să reacționezi mai repede…

– Cine-a zis că aș dori așa ceva? surâse ea vag.

– Se poate să mă fi înșelat; dar pot jura că ți-am văzut mâna ridicată, apoi ai coborât-o cu viteza luminii.

– A…Știam că am să-ți rănesc orgoliul dacă nu licitam pentru tine, așa că intenționam să ofertez și eu, ca să te simți mai bine.

– Păcat că n-ai fost tu cea care a câștigat. Ne-am fi distrat atât de bine. Doar noi doi… într-un loc numit Paradisul…

Pe Kit o trecură dulci fiori de dorință, dar se strădui să n-o arate prin gesturi.

– Măcar tot ai parte de cele două săptămâni. Doar că nu cu mine…dar presupun că ai să te resemnezi.

– Dar îmi doream așa de mult să fi fost tu…

Inima ei încetă să mai bată. Vorbea serios? Căci așa sunase…Indiferent, Jarret era deja adjudecat de roșcata superbă din public. Și dacă totuși, la întoarcere, ar fi descoperit că are

anumite sentimente față de ea, la fel precum Kit…dintr-o dată o cuprinse un val de speranță.

– Și dacă tot vrei să răsucești cuțitul în rană, lasă-mă să-ți spun că tocmai am auzit că un uragan a măturat insula mea și a distrus cabana.

– Oare de ce nu mă mir? zise ea pe un ton sarcastic. Normal că domnișoarei s-ar putea să nu-i placă. La urma urmei, a plătit bani frumoși ca să te aibă.

– Poate că dacă-i vorbești tu frumos despre problemele apărute o să înțeleagă, și renunță în favoarea ta.

– Nu, du-te tu. Îi ofer toți cei paisprezece dolari ai mei. Pe loc.

Jarret intră numaidecât în mulțime, cu pas mare. Ea se întoarse spre bărbații din apropiere, și trase, fără să vrea, cu urechea la conversația lor.

– Și eu care credeam că astfel de întâlniri, pe nevăzute, sunt groaznice, zicea unul.

– Glumești. N-a fost așa de rău. Eu sunt destul de mulțumit că Webster m-a încolțit.

– De ce te plângi? îl lovi altul peste umăr. Am văzut fetele care au pariat pe tine. Eu ar trebui să fil cel care se plânge. Practic m-a tras pe sfoară, dar lasă că-i spun eu lui Jarret, când ne mai vedem…

"A tras pe sfoară…" realiză Kit. "L-a încolțit….Jarret"

Deci, el nu fusese totuși convins de abilitatea ei de a duce la bun sfârșit toată treaba. Nu-i acordase această șansă. Se ținuse aparent deoparte, lăsând-o pe ea să se desfășoare, o lucrase pe la spate; nu neapărat ca să-i strice planurile, așa cum se temuse ea, ci pentru a

asigura succesul campaniei.

Nu era de mirare că telefoanele de la Tryad sunaseră zi și noapte – Jarret îi forțase pe toți să se înscrie voluntari. Nu era de mirare că biletele se vânduseră ca pâinea caldă – probabil că aranjase și acest aspect. Deci el, aproape în totalitate, și nu Kit, se făcea responsabil pentru evenimentul de succes.

Însă această constatare echivala cu un sabotaj, exact ca și cum ar fi lucrat împotriva ei. Ea însăși nu demostrase nimic prin toate eforturile sale, fiindcă el nu-i lăsase ocazia.

– Kit, draga mea, îl auzi pe Jarret din spate, aș vrea s-o cunoști pe Nancy. I-am spus că regreți că nu m-ai cumpărat, dar n-o văd doritoare să negocieze.

– Ai pus totul la cale, zise ea fără a se întoarce măcar.

– Poftim?

– N-ai jucat corect, Jarret. Nu mi-ai dat ocazia să-ți arăt că o pot face.

– Dacă ai vorbi mai clar, draga mea…

– E vorba de "ajutorul" tău. Probabil ar trebui să fiu recunoscătoare, dar dimpotrivă. Dacă-mi spuneai deschis, ți-aș fi acceptat ajutorul cu mare plăcere. Dar nu te puteai înjosi, nu? Ai preferat să lucrezi pe la spate, să aranjezi totul fără să-mi spui, să intervii în absolut tot…

Se opri, căci o podidiră lacrimile.

– De ce, Jarret? Ca să te simți în putere să distrugi Tryad până la urmă, și să ai câștig?

– Draga mea…

– Nu-mi spune așa. Ba mai mult, să nu te mai apropii de mine niciodată.

Îi aruncă o privire fugară roșcatei, care arăta la fel de extraordinar de aproape, ca și de pe scenă.

– Felicitări, Nancy. Sper să te distrezi. Și mă bucur că nu vrei să negociezi…Mai bine petrec un an în închisoare decât două săptămâni cu el!

Partea finală prinsese mai bine la public decât se așteptase Kit. După ce plătiră toate datoriile, suma rămasă din licitația propriu-zisă era foarte bună, iar timpul scurt în care se planificase totul era unul record pentru un asemenea succes.

Dacă situația ar fi fost alta, Kit însăși s-ar fi bucurat de reușită.

– Nu e doar încă o reușită pe lista firmei Tryad, comentă Susanah luni la micul dejun, ci o adevărată recunoaștere a valorii tale, Kit, când vine vorba de strâns fonduri.

– Adică, de-acum înainte le trimiți pe toate la mine..

– Deși mă gândeam…Chiar ești convinsă că n-ai fi vrut să pierzi pariul în favoarea unei partide de amor cu el?

Privirea lui Alison se mută de la brioșa neatinsă a lui Kit spre Susanah, căreia îi făcu semn să tacă din gură. Pentru o clipă, Kit avu impresia că fata chiar are de gând s-o plesnească pe colega lor.

– Cel puțin acum ne putem întoarce la oile noastre, zise Alison. Avem o grămadă.

Mai bine, își zise Kit, care nu ducea lipsă de milă. Cu orgoliul rănit, orice mică atingere ar fi doborât-o; însă cu timpul…

La o zi și jumătate după eveniment, se mai calmase. Și nu regreta

nimic în ce-l privea pe Jarret și ieșirea ei din final. Poate că, până la urmă, amintirile plăcute despre toată afacerea erau mai numeroase decât cele detestabile. Și avea să rămână doar cu primele.

În biroul lui Kit era o dezordine totală – hârtii împrăștiate, dosare incomplete care așteptau să fie puse în ordine. Strânse totul, iar pe jos găsi o săgeată. Automat, se ridică și o îndreptă spre placă, însă chipul lui Jarret îi surâdea voios, și nu găsi puterea de a-l lovi. Ultima săgeată pe care o aruncase spre portret se înfipsese direct în inimă. Dacă ar fi fost la fel de ușor de ajuns și la inima reală! Desprinse poza din locul ei și constată cu surprindere că nu era foarte afectată; în ultimele zile nu mai avusese timp să-și descarce furia. Puse poza pe birou și se așeză s-o îndrepte, apoi o încuie într-un sertar. Poate că într-o zi va găsi puterea de a șterge cu buretele toată durerea, și a rămâne doar cu clipele frumoase.

Dintr-o dată, într-un impuls, ridică receptorul și formă numărul său personal. Răspunse o femeie, spre dezamgirea ei. Își dorise a-i auzi pentru ultima oară glasul ferm și reconfortant.

– Sunt Kit Deevers, îl caut pe domnul Webster.

– Mă tem că domnul Webster nu e disponibil momentan.

Oare doar pentru ea? N-ar fi surprins-o. Pe de altă parte însă, Jarret nu se complica într-atât încât s-o evite.

– În zilele ce vin o să alcătuiesc o listă de plăți cu sumele prevăzute pentru strângerea de fonduri și voiam să știu numele dânsului cum va figura.

– O să-i transmit mesajul cu prima ocazie.

Dar nu se știa exact când. Să fi plecat deja spre Caraibe, cu

Nancy?

– Să-l întrebați, de asemenea, dacă vrea ca nota să-i fie trimisă electronic pe adresa lui sau la adresa companiei. Asta era o aluzie clară la faptul că nu se mai aștepta să-l vadă în persoană.

Dosarul odată închis, Kit încercă să se concentreze asupra unuia din proiectele de care Alison amintise în acea dimineață. După câteva ore de muncă intensă, când sună telefonul de pe biroul ei, îl privi la început inertă. "E Jarret..."

Ridică, inima fremătându-i. Dar nu era el, ci doar Rita, și inima ei își recăpătă locul inițial.

– Ai fost atât de distrasă toată ziua, încât m-am gândit că mai bine sun să-ți reamintesc.

– Despre?

– Azi după masă ai o întâlnire cu inițiatorii campaniei împotriva violenței domestice.

– Da, să le dau ultimele detalii pentru linia telefonică, oftă ea. Ești o scumpă, Rita.

Chiar că uitase.

– E la patru. Poate că eu nu mai sunt până atunci. Și încă ceva. Ai un mesaj de la domnul Webster.

Un mesaj? O rugase pe secretară să preia toate telefoanele, pentru că e ocupată. Dar fără îndoială că Jarret dispunea de farmecul necesar pentru a trece de Rita. Sau poate că nu-și dorise asta.

– E numele organizației împotriva violenței domestice. Secretara zicea că știi despre ce e vorba.

Deci, nu sunase el personal. Ultimele ei speranțe se năruiseră. "E sfârșitul". Măcar așa putea pune capăt toturor iluziilor, fără să regrete nimic.

Cei care lucrau în cadrul liniei telefonice deservind campania se arătară încântați de opera lui Kit. Aceasta din urmă le explică toate procedurile, după care răspunse întrebărilor, îi sfătui cu multă bunăvoință, deși nu era deloc singură pe ceea ce face. Astfel că atunci când se văzu într-un final în stradă, avu senzația că evadase de undeva. Din punct de vedere practic, ziua ei de muncă se încheiase, dar mai rămâneau foarte multe de făcut la birou. Cum însă nimic nu cerea rezolvări urgente, Kit se gândi că e mai bine s-o ia de la capăt dimineață. Dar să meargă acasă…Serile ar fi fost o problemă, pentru că i-ar fi amintit de cele petrecute cu Jarret. Însă nicio escapadă n-ar fi scăpat-o de asemenea gânduri.

Căută în geantă după cheie, dar n-o găsi. Scotoci mai bine, și o descoperi printre zeci de nimicuri adunate în câteva săptămâni. Poate că a face curat prin geantă, precum și o baie lungă, aveau să-i ocupe ceva din timp. Găsi o trusă de fard nefolosită. De fapt, o primise la prima ei vizită la magazinul lui Jarret.

I se părea că trecuse atâta vreme. Nostalgică, își aminti că în seara respectivă o tratase ca pe regina lui…iar ea îi răspunsese ca o femeie îndrăgostită.

Un timp, degetele ei ținură trusa deasupra unui coș de gunoi, pentru ca apoi să și le înfunde, tremurând, în buzunare.

Normal că o nouă vizită n-ar fi ajutat-o să reînvie strălucirea ei de-atunci, dar dintr-un impuls, în loc s-o cotească spre casă, Kit

întoarse spre suburbiile orașului.

Vitrina magazinului era neschimbată, aceeași eleganță, parcă puțin mai dilatată, poate și din cauza soarelui ce pătrundea în supermarket prin tavanul de sticlă. Sau poate că întreg romantismul și eleganța dispăruseră odată cu absența lui.

Dispăruseră și protestatarele, la fel și aranjamentul din vitrină.

Kit se încurajă și păși înăuntru. Niciun client; niciun vânzător. La puțin timp, apăru o femeie din spate.

– Bună ziua. Pot să vă ajut?

– Nu…Am un card de fidelitate, dar nu știu dacă…

– Ce căutați, mai precis? zâmbi femeia. Nu găsiți totul aici? Intrați mai întâi la cabine, vă luăm măsurile, apoi vă ajut să alegeți ceva care să vă facă ziua mai interesantă.

Înainte să aibă timp de răzgândire, Kit se pomeni în așa-numita cabină, care era mai degrabă un fel de budoar, cu banchetă îmbrăcată în catifea purpurie și pereți colorați viu.

– Aveți un corp de invidiat. Iar forma spatelui dumneavoastră se va potrivi pentru absolut tot ce avem.

– Mi-a fost apreciată forma umerilor…

– Ceea ce nu e rău deloc. Spre deosebire de chip, umerii nu se degradează niciodată. Cred că vi s-ar potrivi de minune culoarea piersicii, albul-fildeș sau alb-gălbui...Mă duc să caut.

Femeia se întoarse cu lenjerie de mătase și combinezoane ușoare, papucei din satin și un halat mai ușor și mai delicat ca un fulg. Kit le încercă, și încântată fiind, i se mai aduseră alte combinații. În scurt timp, tânăra își revizui complet opinia despre

afacerea lui Jarret. Orice i se potrivea, încât nu știa ce să aleagă mai repede. Jarret ar fi optat pentru toate. Dacă toate femeile care călcau pragul magazinului reacționau la fel…

– Nu le pot lua pe toate… murmură Kit dezamăgită, deși neconvingător.

– Pentru Dumnezeu, râse femeia, nimeni nu-și poate cumpăra tot ce i se potrivește. Dar putem face o listă cu ce vă surâde, iar de sărbători, alesul dumneavoastră poate veni la noi cu măsurile, și vă dăm restul produselor. Îi ușurăm astfel cumpărăturile. Iar dacă e un bărbat nepretențios, precum soțul meu…

"Doar că alesul meu n-o să caute cadouri pentru mine", gândi Kit cu un nod în gât.

Într-un final, alese câteva piese care aduceau foarte mult a ceea ce voia Jarret să-i dăruiască – acel compleu din mătase albă...sau catifea neagră…Niciodată nu va ști sigur la care s-ar fi hotărât. Plăti, după care se îndreptă spre camera principală, conștientă că făcuse o achiziție stupidă, și că probabil niciodată nu va purta articolele cumpărate. Când să pășească însă dincolo, înghéță în prag – Jarret stătea pe canapea, citind o revistă. Se ridică.

– Bună ziua. Ai găsit ceva să-ți placă?

Încăperea era mare, deci nu putea spune că-i blochează calea spre ieșire. Trebuia doar să treacă pe lângă el, însă picioarele parcă i se înțepeniseră.

– Mda…Întotdeauna mi-am zis că e păcat să nu profiți de un card de fidelitate.

– Dar presupun că nu vrei să defilezi prin fața mea în ce ai

cumpărat? Să știi că, într-un fel, eu am plătit pentru astfel de carduri, deci ar fi corect dacă…

– Ți-l poți permite. Și știi că ți-am spus acum ceva timp că n-aș accepta să pozez pentru tine.

– Nu în reviste. Mă gândeam că poate în viața reală…

– Dacă ai impresia că această discuție te va disculpa, Jarret, ia-ți adio, spuse ea răspicat. De ce ai tras sfori pe la spate? Ca să poți striga în gura mare că Tryad e o companie de doi bani? și glasul ei aproape se pierdu, înecat în lacrimi. Sau că m-am fălit cu un succes care nu-mi aparținea?

– De-aia ești supărată, Kit? Nu că le-am făcut, ci pentru că nu te-am avertizat?

– Meriți un premiu pentru mintea ta agilă. M-ai indus în eroare, să mă fac de râs…

– Nu, Kit, rosti el moale. N-am făcut nimic cu premeditare. Și singura persoană care are impresia că s-a făcut de râs ești tu.

Kit se agăță de spătarul unui scaun, înfigându-și degetele adânc în tapiserie.

– Nefe…

– Speram că după câteva zile de gândire ai să mă asculți, dar…

– Spune. N-am nimic de pierdut, acum.

Jarret se reculese o clipă, apoi se așeză pe un braț al canapelei.

– Eram foarte nemulțumit de rezultatul spectacolului de modă. A fost o pierdere de timp și de bani. Corect, iar Kit îl aprobă din cap.

– N-a fost din vina invitaților că nu s-au strâns bani, dar era imposibil să mergi la ei să le ceri mai mult, pe motiv că donațiile abia

acoperă cheltuielile. Se pierduse astfel o cauză…

– Și-ai zis că din cauza mea.

– Ai ieșit oricum șifonată, din moment ce fiecare persoană cu care am discutat s-a plâns cam de același lucru.

– Persoane precum Colette sau Heather, sări Kit, care au aruncat vina pe mine.

– Da. Părerea lor a contat. Și de aceea mi s-a pus pata pe tine.

– Nu înțeleg…

– De-a lungul anilor am învățat să cred cam zice la sută din ce spune o femeie. Problema e că nu știi care parte din zece la sută. Așa că am venit la Tryad ca să mă conving: ești o persoană rece, în căutare disperată de cauze nobile? Sau a fost o nešansă?...Și m-ai primit foarte brutal în după-amiaza respectivă, dacă-ți mai aduci aminte. Kit își amintea perfect că avusese o zi proastă, și că nu-l invitase să ia loc.

– Deci, mi s-a confirmat că ești genul care nu se interesează prea mult de astfel de campanii, mai ales dacă îți sunt afectate profiturile. Și am venit cu propunerea; la mânie. Dacă încercai să te scoți basma curată, măcar puțin…

– Atunci, m-ai fi distrus.

– Și ți-am dat un ultimatum, iar două lucruri pe care le-ai făcut m-au uimit.

– Doar două? Kit ar fi putut enumera o listă întreagă.

– Nu te preocupai de tine însăți, ci de colaboratorii tăi, ceea ce nu se potrivea cu imaginea femeii dure. Apoi ai venit cu acea conferință de presă în care ai făcut campania publică, și care m-a

răvășit complet; m-a fascinat. Ți-ai asumat un risc enorm, mai presus decât mi-aș fi permis eu să-ți cer.

– Păcat că nu mi-ai spus, ca să nu mă agit atât.

– Era prea târziu, surâse el. Dar încă nu-mi era clar de ce făceai toate astea. Îmi spuneam că vrei să mă duci de nas, numai ca să-mi arăți că ești în stare.

– Așa că ai privit din umbră.

– Și am începu să trag niște sfori fără știrea ta.

– De dragul cauzei nobile? întrebă ea, oarecum dezamăgită. Sau ca să te asiguri că sunt destui bani din care să pot fura.

– La început, da. Dar apoi am continuat, fiindcă îmi doream să câștigi.

– Trebuia să-mi spui.

– Într-adevăr, dar am crezut că n-are importanță. N-aveai să afli niciodată ce-am făcut, iar succesul avea să fie o rampă de relansare pentru Tryad. Și avea să compenseze toate amenințările pe care vi le-am adresat, precum și îndoiala mea.

– De ce? întrebă ea pierdută.

– Kit, ești o enigmă pentru mine. Am vrut să văd cum ești de fapt…

– Scutește-mă, acum…Niciodată nu mi-am propus să fiu concurentă pentru firma ta.

– Nu știi oare că ești deosebit de atrăgătoare? o măsură el din cap până-n picioare. Și întotdeauna ai să rămâi la fel.

Kit înghiți în sec. Nu îndrăznea să-l ia în serios.

– Sunt femei cu forme mult mai apetisante decât tine, sau mult

mai frumoase, fizic vorbind. Dar tu ești originală, iar farmecul tău inconștient te face mult mai fermecătoare. Și ești foarte, foarte ...

Era de-ajuns pentru ca sentimentele lui Kit să se aprindă. Întreaga ființă și-o simți cuprinsă într-o mare de scântei.

– Și totuși, continuă Jarret, uneori păreai foarte sigură pe tine. Aveai o părere formată despre mine; voiai, pur și simplu, să mă înfrunți. Ori de câte ori încercam să fiu mai serios...

Kit se încruntă – dacă se referea la sugestiile lui ca ei doi să aibă o relație, numai serioase nu le putea numi.

– Le luai în derâdere. Am menționat riviera franceză și mi-ai zis că ai vrea să mergi în Islanda.

– Vorbeai serios?

– Când ți-am oferit două săptămâni în Caraibe....un adevărat paradis...nici că ți-a păsat.

Durerea din sufletul lui răzbătea acum în intermitențele glasului său. Iar vorbele parcă-l ajutau să se purifice. Nu era sigură dacă va rosti sau nu cuvântul "iubire"...dar nu-i mai păsa. Doar sentimentele ei contau acum, deși Jarret însuși trăise intensitatea legăturii dintre ei.

– Îmi păsa... zise ea cu vocea gâtuită. Poate prea mult.

Cuvintele parcă fuseseră rostite cu un ecou, care revenea acum prelung, intensificându-se.

Palmele lui Jarret cuprinseră chipul ei, o trase aproape, și o sărută apăsat. Dac-ar fi durat veșnic...Totul era perfect așa, acum când erau împreună. Doar că...

– Tot mai trebuie s-o duci pe Nancy în Caraibe, îi aminti ea,

într-un final.

– Mda, oftă Jarret. E o problemă. Te superi?

– Da.

– Bine, și o strânse la piept. Te iubesc, Kit.

– Și eu te iubesc, zise ea, cu inima gata să-i explodeze de fericire.

El lăsă să treacă un moment, apoi observă:

– Scumpa mea, ai un obicei foarte prost de a-ți lăsa mintea să fugă, atunci când eu mă străduiesc să-ți fur toată simțirea cu un sărut.

– Înseamnă că trebuie să mai exersezi.

– Plăcerea e de partea mea.

– Între timp însă, și-și puse palme pe pieptul lui, nu mi-ai răspuns la o întrebare. Ai venit aici din senin?

– Normal că nu. Directoarea de magazin m-a sunat și mi-a spus că ai venit.

– Da? Îți spune despre fiecare client pe care l-a văzut în compania ta cu alte ocazii?

– S-a gândit că s-ar putea să fiu interesat, așa că a aranjat să ți se arate toate produsele până ajung eu.

– Atunci, sunt dezamăgită, fiindcă nu toate clientele au parte de tratamentul meu.

– Ne străduim, dar tu ai fost tratată precum o vedetă.

Se dădu câțiva pași înapoi, și făcu semn spre cineva din spate.

– Apropo…Aș vrea să ți-o prezint oficial...Îți aduci aminte de Nancy? Și roșcata superbă apăru de după perdele, iar Jarret o prinse de mijloc, spre indignarea lui Kit.

– Ea e directoarea?

– Și sora mea. Nancy zâmbi -aducea astfel foarte mult cu fratele ei – și întinse o mână spre el.

– Mi-ar surâde două săptămâni pe insulă, dar n-am cum să-l covingă să-mi facă loc și mie, dar mă bucur că v-ați împăcat.

Kit simțea că totul în jurul ei se învârte. Bănuia că povestea cu refugiul femeii în Europa e o invenție, dar chiar să lucreze pentru fratele ei! Și totuși, era cea mai bună ascunzătoare.

– E fantastică, zise Kit după ce femeia se retrase din nou.

– Din multe puncte de vedere. Inclusiv prin faptul că și-a făcut curaj să apară în public, ca să liciteze pentru mine. Doar nu credeai că lăsam să-mi scape așa ceva, nu?

– Nu. Dar Susanah începuse să liciteze și ea și mă gândeam…

– Că am aranjat? Nu…Ți-e prea apropiată, și știam că ai fi muștruluit-o rău.

– Și…Colette cine e? Parcă spuneai ceva de familie, și mi-am zis că ea e sora ta.

– E verișoară de-a doua. Din nefericire pentru ea, relația noastră nu e îndeajuns de apropiată ca să mi-o vâre sub nas pe fiica ei.

– Păcat.

– Oare? O să mai discutăm despre asta, dar acum avem alte lucruri mai importante. Motivul pentru care m-am înfuriat așa de tare a fost pentru că m-am simțit atras de tine încă din prima clipă.

– Poate din cauză costumului oriental pe care-l purtam.

– La un moment dat, m-aș fi aventurat chiar și întro relație trecătoare. Dar acum știu că vreau doar una de durată. Așa că…

și-i ridică bărbia. Căsătorește-te cu mine, Kit!

– Vorbești serios?

– Ca niciodată. Nu e nimic să-mi doresc mai mult. Și să vezi ce furori o să facem, la care Kit se încruntă. O nuntă rezultată în urma unei licitații, ne va promova pe amândoi pentru o altă campanie, la anul.

– Serios?

– De ce nu? Poate reușește.

– Dar n-ai să mai fii disponibil.

– Adevărat. Dar poate i se va întâmpla altcuiva, atâta timp cât există persoane care cred că-și vor găsi astfel fericirea.

O sărută încă o dată, prelung, pasional, înfiorând-o pe Kit, care-și trecea acum în voie degetele prin părul lui.

– Nu, decretă el, e clar că nu te compari cu niciuna dintre fetele ce prezintă lenjeria.

– Ești sigur că nu ești influențat de vreun factor?

– Posibil; dar chiar și-așa, nici nu mă aștept să mă vindec. Iar când vei purta dantelă albă, ai s-o faci special, doar pentru mine, în noaptea nunții. Ce zici, draga mea? Vrei să fii fotomodelul meu personal …pentru totdeauna?

Kit surâse și se înălță spre buzele lui.

Sfârșit